

Giới thiệu Mỹ Nam Bức Hôn

Truyện Mỹ Nam Bức Hôn, tình yêu của họ hết sức trẻ con chẳng ai dám nói cho đối phương rằng mình có tình cảm với họ. Chỉ biết giấu trong lòng nên khoảng cách hai người luôn luôn có tường rào chắn ngang mãi mãi không với tới được.

Cô yêu anh đã từ rất lâu nhưng chỉ vì chữ ngại mà cô đành ôm chặt mối tình đơn phương đó trong lòng không dám thể hiện. Hai người chơi thân từ nhỏ, cô nghĩ anh chỉ coi cô là đứa em gái nhưng không hề biết trong lòng anh cũng rất để ý tới hoạt động của cô. Cô sợ sẽ có một ngày không còn được gặp anh nữa, sợ ngày mai anh sẽ đi chung với người con gái khác, sợ anh không còn là của mình nữa.

Cô quyết định tìm đường lui trước, tỏ vẻ lạnh nhạt với anh và khiến anh trở nên ghét cô rồi xa cô. Nhưng tình thế lại ngược lại và đã chứng minh anh cũng giống như cô đã yêu đơn phương nhưng cũng ngại không dám nói ra. Bây giờ anh sẽ nói ra hết tất cả cô chính là bảo bối trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Hứa Ân Ân ngồi trên ghế dài ở sảnh sân bay chờ Phí Kiệt.

Cô đưa tay ngắm nghía chiếc đồng hồ nam đang đeo, viền xung quanh đồng hồ đã mài mòn không ít.

Kỳ thật, Phí Kiệt không có kêu cô tới đón anh, nhưng mà ngay cả số hiệu chuyến bay và giờ giấc đều nhắn tin cho cô, không phải muốn cô đến đón thì là ý gì nữa chứ ?

Huống hồ, cô có thể tưởng tượng được tình cảnh mà cô không đến đón anh, đầu tiên Phí Kiệt sẽ trừng mắt nhìn cô đầy tức giận, sau lại nói năng 1 cách lạnh nhạt, nào là cô háo sắc quên bạn, nào là tình nghĩa mười năm như là bèo dạt mây trôi, chẳng đáng là gì.

Chỉ có ông trời mới biết cô háo sắc quên bạn tất cả đều là vì Phí Kiệt.

Lần đầu tiên hợp mặt bạn bè thời trung học, bởi vì anh bệnh mà cô phải lỡ hẹn. Bạn cô đính hôn, bởi vì phải cùng anh đến Nhật Bản để làm cổ vấn mà cô không dự được. Đến sinh nhật lần thứ 25 của cô, bởi vì anh làm giám khảo 1 cuộc thi nấu ăn ở Pháp, muốn cô mua vé máy bay qua với anh, cô đành phải xin lỗi bạn bè, sau đó ngất ngốc bay qua Pháp... Vì anh mà cô bỏ lỡ quá nhiều dịp, thế nên anh thẳng thừng cho cô làm quản lý nhà hàng của anh.

Thật sự anh là người không có lương tâm !

Nhưng mà, tức nhất là chuyện này – bởi vì bề ngoài Phí Kiệt thật sự rất đẹp trai, thế nên tất cả bạn bè của cô đều hiểu vì sao cô lại như thế, thỉnh thoảng còn tỏ ra cực kỳ hâm mộ cô.

Đàn ông đẹp trai chính là họa thủy!

Hứa Ân Ân vò vò mái tóc dài tới ngực, nhỏ giọng nói thầm: “Gì mà đẹp trai chứ.....”

Phí Kiệt xuất hiện đây !

Hứa Ân Ân nhìn Phí Kiệt đeo kiếng râm màu đen, thân hình cao lớn thông dong ra khỏi cửa ra sân mà tim cứ đập thình thịch thình thịch. Ông trời thật không có công bằng, làm sao lại cho một người đàn ông này vừa có gương mặt thiên sứ, vừa có mị lực hấp dẫn của ác ma ?

Hứa Ân Ân dùng kinh nghiệm lão làng của mình mà hít sâu, ổn định nhịp tim. Cô không cần quay đầu lại thì cũng biết rõ giờ phút này ánh mắt của bao nhiêu cô gái đều đang tập trung vào Phí Kiệt.

Nếu gương mặt đẹp trai của Phí Kiệt chưa phải là họa thủy, thì thân hình cao 1m80, còn chuẩn hơn cả siêu mẫu cũng đủ để người ta phải chết mê chết mệt. Anh mặc áo khoác của Ý, quần tây dài thẳng tắp, áo sơ mi của Dolce&Gabbana, vài nút áo không cài làm lộ ra khuôn ngực rắn chắc đầy gợi cảm. Làm sao mà người ta không mê mẩn anh chứ ?

Hứa Ân Ân đi về phía trước, Phí Kiệt đeo kính đen đang nhìn xung quanh, cô biết là anh đang kiếm mình. Khóe miệng bên trái Phí Kiệt khẽ nhếch lên, anh tháo kiếng xuống làm lộ ra đôi mắt đen mị hoặc. Anh yên lặng nhìn cô 1 lúc rồi kéo hành lý đi nhanh về phía cô. Hứa Ân Ân không tự chủ mà nắm lấy đồng hồ đeo trên tay, cô phát hiện dù một tháng qua không gặp anh, ý chí thoát khỏi anh không hề giảm sút. Giờ phút này lại biến đi đâu mất. Cô đột nhiên lùi lại vài bước. Bởi vậy cho nên mới nói, Phí Kiệt thật đúng là họa thủy ! Cho dù cô đã quen anh 10 năm trời, nhưng mãi mãi cô cũng không miễn dịch được mị lực mê người của anh.

Phí Kiệt chẳng quan tâm việc mọi người xung quanh chú ý tới anh, bởi lẽ việc này với anh đã quá quá đỗi quen thuộc.

"Này cô gái ngốc, hoảng sợ cái gì ?" Phí Kiệt đứng trước mặt Hứa Ân Ân, mặt anh không chút thay đổi ký đầu cô.

"Em có gì phải sợ, chỉ là cảm thấy buồn cho nhân viên nhà hàng, anh về rồi thì ngày tháng tươi đẹp ở nhà hàng sẽ chấm dứt !" Hứa Ân Ân khiêu khích nói, cố gắng che dấu đáng vẻ tiểu lộ loạn chàng (bối rối).

"Lá gan em dạo này cũng lớn nhỉ, chắc vì cả tháng nay không ai dạy dỗ em phải không ?" Phí Kiệt nhún mày, trừng mắt nhìn cô.

"Này, em có ý tốt đến đón anh, anh không thể tỏ thái độ gì được sao?" Hứa Ân Ân chóng nạnh, bực tức quát anh.

"Anh gọi em tới đón sao ?" Phí Kiệt ra vẻ kinh ngạc hỏi.

"Vậy thì lần sau em sẽ không đến."

"Em ngửa mình sao ?" Anh tiến về phía trước vài bước, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng cô.

Người này thật sự khó hầu hạ thật ! Hứa Ân Ân phùng mang trợn mắt nhìn lại anh.

"Trừng mắt cái gì ! Trông còn là cô gái mười tám đôi mươi hay sao mà làm vậy ?" Phí Kiệt lấy tay vuốt má Hứa Ân Ân, sau đó cẩn thận vén những lọn tóc đang dây dưa trước mặt cô.

"Tóc nên cắt." Anh vò vò tóc cô hai vòng rồi nói.

"Biết rồi." Cô bất đắc dĩ nói, sau đó liền quay đầu đi.

Từ khi biết anh, tóc cô chỉ được phép dài ngang ngực, bởi vì Quy Mao đại gia này nói như vậy mới hợp với cô, sẽ làm cô trông đáng yêu hơn. Dù sao anh cũng tự bỏ tiền mời chuyên gia cắt tóc đến cắt cho cô, cô cũng chẳng so đo gì nữa.

"Lúc anh không có ở đây, nhà hàng vẫn hoạt động tốt chứ ?" Phí Kiệt một tay kéo hành lý, một bên nắm chặt tay cô đi ra khỏi sân bay.

"Mỗi ngày đều đông khách, chắc mai mốt cũng không cần đầu bếp như anh..." Cô chẳng thèm quan tâm anh liếc mắt nhìn mình, cô đã quen rồi cho nên vẫn lơ đãng tiếp tục nói, "Đúng rồi, từ khi anh nhận làm phóng viên cho tạp chí Nhật Bản tuần trước, được phong làm "Liệu lý nữ nam", nhà hàng của chúng ta cũng nhận được nhiều lời mời phỏng vấn của đài truyền hình và báo chí trong nước."

"Không nhận." Anh lạnh lùng trả lời.

"Không sợ người khác nói anh coi trọng tạp chí nước ngoài hơn là trong nước sao ?"

"Tạp chí Nhật Bản rất chuyên nghiệp, mà cũng không cần phải làm phỏng vấn lung tung như vậy, không nhận làm phỏng vấn gì cả....."

"Xin hỏi anh là Phí Kiệt?" Một cô gái xuất hiện chắn đường 2 người, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm Phí Kiệt, có vẻ cô ta là phóng viên.

Phí Kiệt lạnh lùng liếc mắt nhìn cô phóng viên đó, Hứa Ân Ân từ phía sau đi lên, lễ độ hỏi : "Xin hỏi cô là ?"

"Tôi là phóng viên của Sao Nhật báo, xin hỏi cô là gì của Phí Kiệt ?"

"Tôi là quản lý chuỗi nhà hàng Philadelphia của Phí tiên sinh."

Phí Kiệt mím môi, kéo kính râm đang đeo xuống, ánh mắt chợt lóe lên giận dữ. Chết tiệt ! Mười năm quen biết đây ! Hứa Ân Ân lại dám nói quan hệ của họ chỉ là ông chủ và quản lý sao ?

"Phí tiên sinh, có người chụp được hình anh hôm qua cùng nữ ngôi sao Chu Nghiên dùng bữa tối ở Đông kinh, xin hỏi 2 người có phải đang hẹn hò không ? " Nữ phóng viên tiến đến hỏi, mặc kệ Phí Kiệt đang quắc mắt nhìn cô.

Hứa Ân Ân quay đầu nhìn hấn, vẻ như muốn biết sự thật.

Chu Nghiên là diễn viên nổi tiếng và rất xinh đẹp, ở Nhật cũng có chút tiếng tăm, mà anh thì được con gái hâm mộ và đi theo cũng không phải chuyện ngày 1 ngày 2.

"Đêm qua có 10 người cùng ăn tối." Phí Kiệt khoanh tay trước ngực, chân nhip vài cái trên đất.

Hứa Ân Ân vừa thấy thái độ anh như thế, biết anh cùng Chu Nghiên không có quan hệ gì. Cô cầm tay anh, dẫn đầu đi ra ngoài.

Phí Kiệt kéo hành lý theo, mừng rỡ đi theo phía sau cô.

"Nghe nói hai người trò chuyện rất vui." Nữ phóng viên cứ kè kè sát bên, ánh mắt vẫn nhắm vào Phí Kiệt.

Phí Kiệt liếc mắt xem thường lời nói của nữ phóng viên kia, sau đó anh nhìn biểu tình của Hứa Ân Ân.

"Thật có lỗi, chúng tôi có chuyện phải đi trước." Hứa Ân Ân không chú ý tới ánh mắt của Phí Kiệt, nhưng cô cũng hiểu ý anh muốn gì nên cứ tiếp tục đi.

Nữ phóng viên cầm lấy máy ảnh muốn chụp hình họ, Phí Kiệt ngay lập tức tối sầm mặt, anh đi tới giật lấy máy ảnh của nữ phóng viên kia.

"Chụp hình là tự do, anh..." Nữ phóng viên lập tức đánh trả.

"Im đi! Cô chụp hình thì tự do, nhưng tôi có cho phép cô chụp tôi sao?" Phí Kiệt nói xong, trực tiếp đem máy ảnh quăng ra phía ngoài.

Lúc này, Hứa Ân Ân đã ra khỏi sân bay, đang chất hành lý lên taxi. Phí Kiệt thấy thế liền đi nhanh đuổi theo cô. Hai người rất nhanh ngồi lên taxi, nữ phóng viên kia sau khi lấy lại máy ảnh liền chạy theo, nhưng xe taxi đã sớm đi rồi.

"Giỏi." Hứa Ân Ân vui vẻ giơ cao ngón tay cái lên khen ngợi chính mình.

"Tiêu chuẩn đúng thật là thấp." Phí Kiệt hừ lạnh 1 tiếng, thả lỏng ngồi ở băng ghế sau.

Hứa Ân Ân đột nhiên nhăn mũi, vội vàng dùng 2 tay bịt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, "Ất xì, ất xì."

"Phiền anh giảm nhiệt độ máy lạnh dùm." Phí Kiệt nhướn người nói với tài xế, rồi quay sang nhìn cô – cô gái này mới có tí mà đã ất xì rồi, mà tiếng ất xì lại cứ ý như tiếng ngáy của con mèo nhỏ, rất thú vị.

"Cảm ơn."

Phí Kiệt nhích người, kề sát mặt Hứa Ân Ân mà nói, "Anh chỉ sợ em lây bệnh cho anh thôi."

Hứa Ân Ân cũng chẳng trông mong anh sẽ nói gì đó tốt lành, anh là chuyên gia giả danh thiên sứ nhưng thực ra lại là siêu cấp mặt quỷ.

"Ngồi thẳng một chút." Phí Kiệt nắm cô một cái, rồi dùng tay kéo người cô ngồi thẳng lên.

Hứa Ân Ân không tình nguyện ngồi thẳng lưng, nhưng mà lại không thể nào không tuân theo lời anh.

Phí Kiệt dựa sát người cô, đầu tựa trên vai cô, nhắm mắt lại, "Đến gần sáng anh với mới về lại khách sạn, leo lên giường ngủ được có tí thì phải ra chợ cá chò thuyền đánh cá trở về."

"Vậy anh chộp mất tí đi." Hứa Ân Ân vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, cũng không nhúc nhích, cô sợ sẽ làm anh thấy khó chịu.

Phí Kiệt từ từ nhắm hai mắt, đôi môi đột nhiên nhếch lên đầy tà mị. Khuôn mặt kia, đôi môi kia, nụ cười kia làm toát lên vẻ đẹp hoàn mỹ đến không ngờ, so với thiên sứ thì anh còn hơn như vậy nữa.

Hứa Ân Ân nhìn thấy mặt anh có ý cười, cô dùng sức cắn cắn môi dưới, cố kiềm nén cảm xúc trong lòng mình.

Ông trời, ông làm vậy thì làm sao mà cô buông tay được chứ! Ngày hôm qua cô còn đồng ý làm bạn gái của Kì Đại Vũ, người đã theo đuổi cô, còn lòi thê son sát với chính mình rằng lần này nhất định phải buông tay thật sự.

Nhưng là, Phí Kiệt vừa mới xuất hiện, cô liền ngay cả khuôn mặt của Kì Đại Vũ méo mó thế nào cũng không nhớ được. Hứa Ân Ân phiền não muốn vò tóc, nhưng lại sợ sẽ làm Phí Kiệt thức dậy, đành phải ngồi im không dám cựa cựa gì cả, cố gắng cắn môi đè nén những suy nghĩ lung tung trong lòng.

Dù đã lớn đến từng tuổi này, cô đã sớm có thói quen dùng cái loại phương pháp để che dấu cảm tình trong lòng – làm ngáo ộp, tìm anh cãi nhau, chọc anh phát hỏa, tất cả đều là những chiêu rất hữu dụng. Nhưng đến tận bây giờ, cô mãi vẫn không tìm thấy đáp án cho 1 vấn đề.

Vấn đề chính là – khó có thể thích ai ngoài anh, tại sao có thể khó như vậy?

"Anh hỏi em, em và Kì Đại Vũ còn liên lạc không?" Phí Kiệt đột nhiên mở miệng, vẫn như cũ nhắm chặt mắt.

"Có." Cô liếc mắt nhìn anh, không hiểu sao anh đột nhiên lại hỏi chuyện này.

"Lần sau cứ gặp hấn thì cứ đem bộ dạng hung tợn xấu xí này cho hấn xem, không tin là hấn không co giò mà chạy." Anh nhếch môi, âm thanh lạnh như băng hừ 1 tiếng.

"Anh toàn muốn phá chuyện của em, đó tại vì anh khiến người ta chán ghét, nên em mới hung hăng vậy!" Nàng trừng lớn mắt, đánh vào tay anh.

Phí Kiệt bỗng dừng mở mắt ra, trong không trung chặn lại tay cô, nhưng lại không buông ra.

"Nếu không muốn anh làm gì đó, thì ngoan ngoãn ngồi yên cho anh." Phí Kiệt liếc mắt, càng ngày càng nhích tới gần cô.

"Anh ngồi như vậy, người khác sẽ hiểu lầm." Cô lẩm bẩm nói.

"Chờ khi em thật sự có bạn trai, chúng ta sẽ bàn tới vấn đề này." Anh nhắm mắt lại, tiếp tục tựa đầu vào vai cô.

Hứa Ân Ân cúi đầu nhìn anh, “Chờ em cùng Kỉ Đại Vũ tu thành chính quả, coi anh còn dám kiêu ngạo như vậy nữa không.”

“Anh sẽ chóng mặt chờ ngày đó đến.” Anh lạnh lùng nói, không chú ý tới bàn tay anh đã nắm chặt đến lộ cả gân xanh.

Mà Hứa Ân Ân cũng không phát giác được điều gì kì lạ, bởi vì giờ cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ, giả bộ như bản thân không quan tâm lời nói của anh, bởi lời nói ấy là cô rất đau.

Cô đúng thật là ngốc ! Đã 10 năm rồi, cô làm chi mà phải chờ cái ngày miễn chó có thể phun ra ngà voi chứ ?

Thôi, thế này thì chỉ có mau chóng cùng Kỉ Đại Vũ bồi dưỡng tình cảm, nhanh nhanh kết hôn, thì cô mới thoát ra khỏi nghiệt duyên này.

* * *

Lúc cô cùng Phí Kiệt về đến nhà thì trời cũng đã tối. Hứa Ân Ân ở trong bếp mở tủ lạnh lấy nồi cà chua canh suông ra lúc này anh làm cho cô.

Đúng vậy, nhà ai kia ở sát nhà cô, còn nói gì mà mình mệt quá, muốn cô qua nhà anh đỡ hành lý dùm, lúc này anh vừa nghe xong điện thoại, liền đi ra ngoài.

"Mày là đồ đại ngốc mới bị Phí Kiệt sai bảo như vậy." Hứa Ân Ân vừa lăm bằm vừa múc canh ra chén, cô hít lấy mùi thơm của chén canh, sau đó liền húp một ngụm canh.

Tay anh chắc có ma thuật gì đó, bởi vậy chỉ trong nửa tiếng đồng hồ mà đã có thể dùng cà rốt, cà chua hầm với bắp để nấu ra nồi canh suông này.

Hứa Ân Ân buông chén canh, sau đó mở sổ ghi chép coi lịch làm việc ngày mai ở nhà hàng "Philadelphia."

Năm năm trước, thấy Phí Kiệt ở nước ngoài đã có danh tiếng, nên ba cô tài trợ vốn, giúp anh mở nhà hàng Philadelphia. Năm năm sau, nhà hàng đã lấy lại vốn. Một năm sau đó, ai nếu muốn đến nhà hàng ăn uống thì phải đặt bàn trước cả mấy tháng. Năm ngoái, bọn họ đã mua lại nhà hàng gần đó để khai trương chi nhánh của nhà hàng Philadelphia, vì vậy đệ tử của Phí Kiệt là Tiểu Sa mới có thể trở tài nấu nướng của mình.

Đương nhiên hết thầy phải qua sự đồng ý của đại ác ma Phí Kiệt.

Anh so với bảo còn nguy hiểm hơn nhiều, nhưng may mắn là một năm thì anh đã nghỉ ngơi 10 tháng, điều đó làm mọi người phải đốt pháo ăn mừng. May mắn là anh đào tạo Tiểu Sa cũng rất khá, mỗi món ăn trăm phần trăm đều giống hương vị của Phí Kiệt. Đương nhiên Hứa Ân Ân cũng tin tưởng tuyệt đối – không có cô, Philadelphia tuyệt đối không thể thành công như vậy !

Mặc dù tài nghệ của Phí Kiệt rất giỏi, đối với nguyên liệu nấu ăn và nhân viên đều yêu cầu cao, cũng không phải hạng người hẹp hòi nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, không ai dám đến gần cả.

Nếu cô mà không ở bên để dập lửa, chắc nhân viên nhà hàng đã sớm bỏ chạy hết rồi, thì làm sao mà còn hoạt động tới bây giờ được.

Ngày mai Phí Kiệt quay lại nhà hàng lúc 10h30, chắc chắn anh sẽ thử tài nấu ăn của 3 đầu bếp mới của chi nhánh vừa mới khai trương. Hứa Ân Ân uống một ngụm canh, nghĩ đến ngày mai sẽ cùng Phí Kiệt gặp 3 đầu bếp mới, kiểm tra nguyên liệu nấu ăn của chi nhánh mới, lại phải cùng với kiến trúc sư bàn thảo cách trang trí...

Dù sao cũng nên chuẩn bị tốt một chút, nếu không anh lại tức giận !

Reng Reng Reng. ...

Tiếng di động vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Hứa Ân Ân tháo kiếng cận của mình sau đó tiếp điện thoại.

"Ân Ân, anh là Kỉ Đại Vũ, có làm phiền em nghỉ ngơi không ?"

"Xin lỗi, em quên là về nhà phải gọi anh." Hứa Ân Ân ngồi thẳng lên, chột dạ thề lười.

"Không sao, ngày mai buổi tối em có đến nhà hàng không ?" Kỉ Đại Vũ là nhà sĩ nên anh nói chuyện rất giống bản thân anh, vô cùng chậm rãi.

"Có."

"Sau khi tan ca, anh đến đón em, được chứ ?"

"Được." Cô lớn tiếng nói.

"Kia... Chúng ta ngày mai gặp lại."

"Vâng, ngày mai gặp."

Hứa Ân Ân cúp điện thoại, cô không tự chủ mà nhủ mày lại. Cô có dự cảm Kỉ Đại Vũ ngày mai sẽ nói với cô cái gì đó. Kỉ Đại Vũ là người nhã nhặn, tính tình lại tốt, săn sóc rất chu đáo, đáng người cũng cáo rảo, đúng là người thích hợp nhất với cô.

Nhưng là – vì sao đến giờ họ vẫn chỉ là bạn ?

Từ lần trước cô quen bạn trai, tính đến nay cũng đã nhiều năm rồi, chừng nào mùa xuân của cô mới đến nữa đây ?

Khuôn mặt đẹp trai động lòng người đang mỉm cười của Phí Kiệt đột nhiên hiện lên trong đầu cô. "Tránh ra tránh ra tránh ra..." Hứa Ân Ân la lên, dùng sức vung tay trong không trung.

"Mở cửa cho anh !"

Bên phía ngoài cửa truyền đến âm thanh của Phí Kiệt rống to một tiếng, đến 9 đây phố còn nghe được. Giây tiếp theo, Hứa Ân Ân lập tức lao ra khỏi phòng khách, dùng tốc độ của tuyển thủ chạy nhanh đến cửa.

Đùa sao ? Bây giờ là 12h khuya rồi !

Cô ra tới cửa chính, trông ánh mắt đang bốc hỏa nhìn Phí Kiệt.

Phí Kiệt đứng cạnh cửa, trên người đang mặc chiếc áo somi đen chỉ cài có 3 nút áo, khuôn ngực rắn chắc của anh ẩn hiện đầy gợi cảm.

"Ân Ân, anh về rồi." Anh nở nụ cười ngọt ngào nhìn cô.

Anh nghiêng người về phía trước, nháy mắt với cô, hành động này nếu mà đối với những người con gái khác, cô dám chắc từ đứa con nít mới lên 8 tới bà già 80 tuổi cũng phải thẹn thùng đỏ mặt.

Hứa Ân Ân vòng tay ôm ngang người anh. Phí Kiệt mà nháy mắt phóng điện với cô thế này, chỉ duy nhất tại vì --- Anh uống rượu !

Tim Hứa Ân Ân đập ngày càng nhanh, nhưng cô cũng rất nhanh hít thật sâu, dùng thần thái tự nhiên đã qua huấn luyện của mình nói : "Phí Kiệt."

"Có." Phí Kiệt ưỡn oai đáp, đôi mắt nháy nháy nhìn chăm chăm cô, như nhắc nhở cô chính là bảo bối quý nhất của anh.

"Cái này gọi là chuông cửa." Hứa Ân Ân nắm tay anh chỉ vào chuông cửa.

"Chuông cửa, xin chào." Anh đứng đắn nói.

"Cái này gọi là di động." Cô lấy di động từ túi áo trước ngực anh, lắc lắc trước mặt anh : "Dùng để gọi điện thoại liên lạc người khác."

"Biết." Anh dùng sức gật đầu, bộ dạng rất nghe lời.

"Anh lần sau mà còn dám la ó lúc giữa khuya thế này, em sẽ đuổi hết đệ tử của anh, sau đó đem dao của anh đi bán, để anh luống cuống tay chân." Cô hạ giọng, uy hiếp nói.

"Được mới sợ." Phí Kiệt ôm lấy thắt lưng cô, khom người lấy trán mình cọ vào trán cô, vẻ đầy thâm tình nói : "Em luyến tiếc anh mà. Em đối với anh tốt nhất, anh mà không có em, cũng chẳng biết sống làm sao."

Lòng Hứa Ân Ân như bay lên tận trời xanh, nhưng cô chỉ cho phép chính mình lảng lảng trong vài giây ngắn ngủi.

"Mau vào nhà đi. Đừng làm mất mặt nữa."

Hứa Ân Ân dìu anh vào nhà , Phí Kiệt ngoan ngoãn nghe lời, chẳng qua là anh chỉ muốn cô ôm anh thật lâu.

Chính là mới đi được vài bước, anh liền ngồi ngay xuống sofa sau đó kéo cô ngồi vào trong lòng mình. Hứa Ân Ân bị nhiệt độ cơ thể anh vây quanh, cô nghe thoang thoang mùi xì gà và rượu Whisky, còn có hương vị độc đáo của anh – đó là mùi nước hoa pha lẫn với mùi cơ thể anh, tạo nên một hương vị tươi mát lại khêu gợi.

"Ân Ân" Anh đem mặt vùi vào trong tóc cô, nỉ non nói.

"Đi tắm rửa trước đi, người anh toàn mùi rượu." Cô lấy tay đẩy bả vai anh sang một bên.

"Em theo giúp anh đi."

"Em đếm đến ba, nếu anh không đi, em đuổi anh về nhà liền." Hứa Ân Ân hai tay chống nạnh, biết chắc anh nghe cô nói vậy sẽ đi tắm ngay.

Phí Kiệt chu chu miệng, vẻ mặt làm nũng như đứa con nít 3 tuổi. Hứa Ân Ân rất muốn cười, cũng rất muốn lấy máy ảnh chụp lại để đem cho nhân viên cùng đầu bếp nhà hàng xem bộ dáng đứa giốn như con nít 3 tuổi của anh, nhưng trong lòng cô cũng mong không ai thấy được bộ mặt này của anh ngoài cô cả.

"Một, hai..." Hứa Ân Ân nheo mắt, bắt đầu đếm.

Phí Kiệt lập tức đi về phía nhà tắm

--Cứ tưởng phải lấy chân đá anh chứ, ai biểu anh ngày thường trước mặt cô là tên đại ma vương, chỉ có khi uống rượu mới bày ra bộ mặt con nít đó—
Hứa Ân Ân vừa đi đến phòng bếp rót cho anh ly nước vừa tự nhủ trong lòng.

Một lúc sau, anh từ phòng tắm đi ra – khăn tắm màu trắng quấn quanh thân hình cao ráo, rắn chắc màu đồng của anh, chỉ để lộ ra khuôn ngực vạm vỡ, mái tóc đen lòa xòa trước trán, mờ hồ che khuất đôi mắt đen dài của anh.

“Mặc quần áo.” Cô ra lệnh cho anh, sau đó đem ly nước tới đầu giường.

Phí Kiệt đi đến tủ lấy quần áo của mình. Anh đưa lưng về phía cô, thay quần đùi.

Phí Kiệt thay xong quần đùi, cảm thấy sáy, đi đến trước mặt cô.

“Uống nước.” Cô lại ra lệnh cho anh, biết anh không có người nhắc nhở, tuyệt đối sẽ không động tới ly nước.

Phí Kiệt cầm ly nước uống một hơi cạn sạch, ôm lấy thắt lưng cô trực tiếp đi đến bên giường, “Giúp anh sấy tóc.” Nói xong, anh ấn người cô ngồi xuống giường, còn mình thì tựa đầu trên đùi cô.

Hứa Ân Ân nhìn anh giống như con nít, cô hy vọng anh cứ mãi như bây giờ. Cầm lấy máy sấy, sấy mái tóc bông bênh của anh. Anh từ từ nhắm hai mắt, khóe môi lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Lúc anh say rượu, chỉ biết xoay quanh tìm cô, một khi tìm không thấy thì sẽ giận dữ lên, chạy đi tìm cô, ai mà ngờ đầu bếp nổi tiếng lúc uống rượu lại trở thành đứa con nít 3 tuổi hay dỗi hờn như bây giờ chứ.

“Xong rồi, ngủ đi!” Cô đem đầu anh đặt lên gối.

Phí Kiệt nằm trên gối cô, thỏa mãn hít sâu 1 tiếng, nhìn cô mà cười: “Đều là hương vị của em.”

Hứa Ân Ân kéo mền đắp cho anh, chuẩn bị đi đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

“Này....” Phí Kiệt nghiêng người, nắm lấy tay cô. Hứa Ân Ân nhìn anh chờ đợi, cô thở dài, để mặc anh cầm chặt tay mình, tiếp tục ngồi ở mép giường.

“Hôm qua anh mơ thấy mình trở về lúc 20 tuổi, lúc đó anh mới tới nhà em, liền bị ba em rượt đuổi. Làm anh sợ đến nỗi tỉnh dậy lăn cả xuống giường.” Anh cười nói.

“Đáng đời. Ai bảo anh lúc đó mới đến nhà em, liền có ý đồ dụ dỗ em.” Cô nhớ lúc đó bị anh ép sát vào tường mà tim đập loạn xạ, cảm giác không thờ nổi.

“Bởi vì lúc đó em cứ nhìn chăm chăm vào anh, rõ ràng là rất mê anh.”

“Bộ dạng của anh so với con gái còn đẹp hơn, người bình thường thì đương nhiên ai cũng phải nhìn, chẳng lẽ anh muốn dụ dỗ mọi ánh mắt của con gái sao?” Cô vỗ vỗ hai má anh, nếu như lúc anh tỉnh rượu, cô tuyệt đối sẽ không làm hành động này.

Phí Kiệt áp tay cô vào má mình, ngây ngốc cười nói: “Anh khi đó chỉ muốn gần gũi em thêm chút, dù gì lúc đó anh cũng ở nhờ nhà em, mà dù sao lúc đó anh dựa vào khuôn mặt không sợ chết này đánh khắp thiên hạ vô địch thủ.”

“Ba anh đời này làm được chuyện tốt duy nhất, chính là quăng anh đến nhà em. Ba em chính là siêu cấp ân nhân của anh, anh muốn làm tấm biển cho ông.” Phí Kiệt đột nhiên nghiêm trang nói.

“Ba em nhất định sẽ kêu là nhầm nhứ.”

“Sau đó sẽ kêu anh xuống bếp nấu cho ông anh.”

Hai người nhìn nhau cười, Phí Kiệt kéo cô nằm kế anh, cảm thấy hài lòng, cười mỹ mãn.

Ba cô Hứa Tinh Tiến là ông chủ của một công ty dệt may lớn, cũng rất thích ăn uống. Năm đó khi nhận nuôi Phí Kiệt, ông liền đưa anh đến nhà hàng Pháp làm việc, còn cùng Phí Kiệt cá 10 vạn tệ rằng anh sẽ không làm việc ở nhà hàng này quá 3 tháng. Phí Kiệt vì 10 vạn tệ mà phải cắn răng chịu đựng. Thấy sự kiên trì cùng tài năng của anh, một đầu bếp Pháp muốn nhận anh làm học trò và đề nghị anh cùng ông ấy đi Pháp để học nghệ. Phí Kiệt ngay lập tức gật đầu, mang theo hành lý tiêu sái rời đi.

Năm năm sau, khi anh quay lại Đài Loan, anh không chỉ đã học hết tru nghệ của vị đầu bếp đó mà còn trở thành một trong số ít người trẻ tuổi đảm nhiệm chức vụ đầu bếp chính của nhà hàng lớn.

“Anh hỏi hận học làm đầu bếp sao?” Cô nhẹ giọng hỏi, biết anh còn chưa ngủ.

“Hỏi cũng như không hỏi. Khi ở nước Pháp, không quen biết ai cả, lại phải ngồi trong phòng bếp nóng hừng hực mà học tiếng Pháp, anh hỏi hận muốn chết.” Anh nói rồi yên lặng nhìn cô.

“Khó trách khi đó lỗi tai em mỗi ngày đều rất ngứa. Nhất định là anh ở đâu đó nguyên rửa em với ba đày đọa anh, đúng không?”

“Hiện tại nghĩ lại tất cả đều rất đáng.” Phí Kiệt cầm tay cô lên, hôn nhẹ lên đó. “Hai người là sinh mệnh của anh, là người thân quan trọng nhất của anh.”

Hứa Ân Ân ngừng thở, cảm giác lâng lâng giống như là cầu hôn. Ngay sau đó, Phí Kiệt nhắm mắt lại, an ổn đi vào giấc ngủ, hô hấp rất nhanh trở nên đều đều.

Hứa Ân Ân nhìn anh cứ như là thiên sứ, tay phải cô nắm tay anh, nhưng tay trái lại dùng hết sức nắm chặt ngăn chặn đau đớn trong lòng.

Cô biết ngày mai anh tỉnh dậy, anh sẽ không còn nhớ những gì của tối này.

Từ lượng của anh rất dở, uống có một tí thôi là đã say. Việc này một năm có thể xảy ra một hay hai lần, mà chỉ cần anh say, anh sẽ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa chạy đến bên cô. Khoa trương nhất là một lần anh đi xe taxi 3 tiếng đồng hồ đến Nhật Nguyệt Đàm để tìm cô, bởi vì lúc ấy cô đang cùng đồng nghiệp nghỉ phép ở đó. Hứa Ân Ân cắn môi, nhìn xuống một tiếng thờ dài.

Anh là người cô yêu, cô tùy ý anh sai bảo, giận dữ với cô. Cô có thể thành công quản lý chuỗi nhà hàng nổi tiếng lẫn tài chính, nhưng sao cô vẫn không quên được lòng mình?

Nếu có một ngày, chân mệnh thiên nữ của anh xuất hiện, thì cô phải làm sao?

Hứa Ân Ân đau lòng bắt mình dời tầm mắt khỏi người đàn ông đang ngủ kia, cô buông tay anh ra, cẩn thận kéo mền đắp cho anh, rồi xoay người ra khỏi phòng.

Yêu một người suốt 10 năm vậy là quá đủ !

Ngày mai cô nhất định phải nhận lời theo đuổi của Kỉ Đại Vũ, nếu không bỏ được tảng đá trong lòng, cô cả đời sẽ cứ vương vào nó mãi, cả đời này đừng mong yêu ai nữa.

Cô muốn có bạn trai, cô muốn kết hôn!

Cô phải có gia đình và đứa con !

Chỉ đơn giản vậy thôi !

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mặt trời chói chang chiếu rọi khắp nơi, ánh nắng bao trùm hàng cây hai bên đường khiến từng phiến lá nổi lên một màu ngọc bích xanh ngời, thật sự rất đẹp!

Hứa Ân Ân mặc chiếc áo somi màu đỏ mà cô thích nhất, đeo chiếc kính đen bản to, điều khiển chiếc xe Audi ra khỏi garage đi đến nhà hàng Philadelphia. Cô chậm rãi lái xe vào bãi đỗ xe của nhà hàng.

Trong bãi đỗ xe cũng có 1 chiếc Audi khác cùng kiểu với cô nhưng mà màu lam, thì ra sáng sớm anh thức dậy sau đó liền tới nhà hàng làm việc.

Hứa Ân Ân nhìn thoáng qua đồng hồ -- 8 giờ rưỡi, còn nửa tiếng nữa mới tới giờ làm việc. Cô cũng đã dặn các nhân viên rằng hôm nay anh sẽ quay lại nhà hàng làm việc, họ phải đi làm đúng giờ, nếu không Phí Kiệt lại nổi bão.

Cô xuống xe, không cần hỏi thì cũng biết anh nhất định đang ở nhà kính kiểm tra xem nguyên vật liệu có được bảo quản cẩn thận hay không. Đối với nguyên liệu để nấu ăn, anh lựa chọn rất tỉ mỉ. Anh từng nói việc quá trình vận chuyển đồ ăn rất quan trọng, nếu càng vận chuyển tốt bao nhiêu thì đồ ăn sẽ càng tươi lâu hơn, phí tổn cũng thấp hơn, cho nên nếu ở Đài Loan có thể mua được những nguyên liệu đó, thì anh tuyệt đối sẽ mua. Huống hồ, anh nói cả tím, ớt xanh, cà chua ở Đài Loan đều rất ngon và tươi, nếu dùng chúng để làm thành món ăn thì càng tuyệt, bởi vậy cũng tự mình tìm một nông trại để gieo trồng các loại rau quả.

Bởi vậy, cũng vì sự kiên trì của Phí Kiệt mà nhà hàng mới có nguyên liệu thơm ngon để nấu ra những món ăn tuyệt vời.

Hứa Ân Ân đi vào nhà hàng, mở ra cửa gỗ đi vào văn phòng, rồi đến cửa sổ màu đen tại bàn làm việc. Cô dùng sức kéo cửa sổ lên, mùi hương của hoa lan áp vào mũi cô, cô khom người hít lấy mùi hương đó tựa như sợ nó sẽ mất đi. Cô chuyển tầm mắt về nhà kính tìm kiếm thân ảnh của Phí Kiệt. Mái tóc

anh hơi dài nên anh dùng kẹp của cô kẹp tóc ra đằng sau, làm lộ ra gương mặt đẹp trai, chiếc áo trắng không tay vì vận động của anh mà làm lộ ra khuôn ngực màu đồng rắn chắc.

Mặc dù cá tính của anh siêu ác liệt, nhưng bộ dáng của anh thực sự khiến người ta chỉ nhìn thôi mà đã mê mẩn.

Không biết sao tim cô cứ đập thình thịch liên hồi, cô ôm ngực cố gắng trấn tĩnh, Phí Kiệt vừa vận ngẩng đầu nhìn cô.

Anh nhướn mi, khoe miệng tươi cười, giơ tay ra dấu muốn uống nước. Cô thấy anh ra hiệu liền xoay người đi đến bàn cà phê. Cô lấy bột cà phê ra, rồi bỏ vào máy sau đó ấn nút, nhất thời cả văn phòng đều ngập tràn mùi vị cà phê. Đợi cho cà phê nhỏ giọt cuối cùng, thì cửa ban công cũng bị mở ra.

Phanh!

Phí Kiệt đi đến cầm lấy tách cà phê cô vừa làm, uống một ngụm. Anh đứng tựa cạnh bàn nhìn cô, sáng tới giờ anh rất phiền muộn, nhưng giờ thấy cô thì tâm cũng thoáng bình ổn. Hứa Ân Ân khoanh tay trước ngực, con mắt sáng yên lặng nhìn anh.

Phí Kiệt cau mày, môi hơi nhếch, trong mắt đột nhiên lóe lên lửa giận, cả người anh bây giờ toát lên sự phẫn nộ không thôi.

Hứa Ân Ân bước tới nắm tay anh, “Anh sao vậy?”

Phí Kiệt nhìn cô, lòng cảm thấy ấm áp, “Đêm qua ba anh gọi cho anh.”

Cô hít sâu một hơi, khó trách hôm qua Phí Kiệt nhận điện thoại xong liền ra ngoài, sau đó còn uống say nữa. Nhắc đến ba anh thì chẳng có chuyện gì tốt cả !

Hứa Ân Ân pha một tách cà phê khác cho anh, lúc anh tức giận, trong người như phát hỏa, vẫn là đem cho anh chất lỏng gì đó thì tâm tình của anh mới mau chóng bình phục. Phí Kiệt đem cà phê một hơi uống cạn sạch.

“Buổi sáng lúc thức dậy, anh đã định nói với em, nhưng thấy em ngủ ngon quá, anh không nỡ đánh thức em.”

“Ba anh muốn gì?”

“Muốn anh đưa ông ta 100 vạn.”

Hứa Ân Ân theo quán tính nắm chặt tay anh. Phí Kiệt cũng đưa tay nắm chặt lấy tay cô, cắn chặt răng.

“Anh tính sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Anh nói sẽ đưa cho ông ấy.” Anh kích động rít gào ra tiếng, toàn thân đều run lên. “Lúc trước coi anh như phế vật, chẳng anh đến chỗ em, cho tới bây giờ cũng chưa có ngày nào đối xử tốt với anh. Giờ thấy anh đã có sự nghiệp và nổi tiếng, thì mỗi tháng lại gọi điện thoại đòi tiền, không cho ông ta thì nói rằng anh bất hiếu! Đây là đạo lý gì chứ?”

Hứa Ân Ân dang tay ôm chặt lấy anh.

Lúc anh say rượu, anh có kể cô nghe, nhờ đó mà cô mới biết thời thơ ấu bị thảm của anh, trong gia đình thì bị đánh bị người ta ghét và coi thường. Mặc dù bây giờ anh công thành danh toại, nhưng thời thơ ấu khắc nghiệt ấy cũng mãi là ác mộng của anh.

Phí Kiệt ôm chặt thân hình mềm mại của Hứa Ân Ân, anh nhắm mắt lại, thả lỏng người mình. Hứa Ân Ân vỗ vỗ lưng anh, ngẩng đầu kiên định nói: “Ông ta không đáng để anh phải tức giận như vậy. Anh mua nhà cho ông ấy, hàng tháng đều cho ông ấy 3 vạn tệ, anh đã làm quá nhiều rồi. Anh có đưa bao nhiêu tiền cho ông ấy, ông ấy cũng cầm đi chơi bởi cờ bạc. Chúng ta không cảm hóa được ông ta đâu!”

Phí Kiệt vẫn như cũ không lên tiếng.

“Đừng bận tâm những lời mắng nhiếc khó nghe của ông ta, anh phải biết anh không phải là người như vậy. Ai cũng biết anh làm việc rất chăm chỉ, mỗi ngày làm việc tới 10 mấy tiếng đồng hồ, làm chi so đo với người mà không biết cả lao động là như thế nào!” Hứa Ân Ân càng nói càng kích động, chỉ muốn đánh ba anh một quyền. “Lần sau ba anh có gọi điện thoại lại, anh đưa cho em, em sẽ nói chuyện với ông ấy.”

Phí Kiệt đứng thẳng lên, khẽ mỉm cười, nâng mặt cô lên, đôi mắt đen mang ý cười nhìn cô.

“Đột nhiên anh cảm thấy mua xe, mua đồng hồ cho ông ta thực sự đáng giá.”

Hứa Ân Ân thấy anh như muốn hôn mất cô, trái tim cô chợt đập nhanh hơi, hơi thở ngưng đọng.

Ông trời thật quá đáng, luôn luôn đợi lúc cô hạ quyết tâm thì lại dẫn dụ ác ma này đến bên cô.... Sau đó cô sẽ nhìn anh đến ngẩn người.... sau đó cô sẽ mê muội bởi cảm giác “cô là duy nhất”... sau đó -----

Cô không dứt ra được !

Hứa Ân Ân chống tay đẩy anh ra.

“Làm gì mà đứng gần quá vậy, em không cần anh lấy thân báo đáp đâu.”

“Em thật là sống trong phúc mà không biết hưởng, em có biết có bao nhiêu người muốn anh lấy thân báo đáp không?” Anh kháng nghị.

“Xi!” Cô cố ý nhấn mặt treu chọc anh, thừa lúc ấy cô lui về phía sau ngồi vào bàn làm việc, “Em rất trong sáng, không cần người thay bạn gái như thay áo lấy thân báo đáp đâu.”

“Em sai rồi, anh không có bạn gái, chỉ là tình nhân của anh.” Anh chống tay trên bàn cô rồi nói.

“Cũng giống nhau thôi, không liên quan tới em” Tới nay cô sẽ nhận lời làm bạn gái của Kỉ Đại Vũ, cho nên những điều này không cần hệ gì tới cô.

Hứa Ân Ân thôi miên nói với chính mình.

“Đúng rồi, hôm nay sinh nhật của lão Phuong, chúng ta đóng cửa sớm một tí để đi ăn mừng.” Lão Phuong là người cung ứng thịt cho Philadelphia, cũng là người thường xuyên cùng Phí Kiệt ngồi lễ đường uống rượu, hai người xem nhau như tri kỷ.

“Tối nay em có việc.”

“Hẹn với Kỉ Đại Vũ?” Phí Kiệt khoanh tay, ngực tự nhiên nhói lên từng hồi.

“Anh làm gì mà hỏi nhiều vậy?” Cô tức giận cãi lại.

“Đàn ông đều không ai tốt cả, anh chỉ quan tâm em thôi, cần gì mà lớn tiếng với anh chứ!” Phí Kiệt trừng mắt nhìn cô.

“Anh cho là đàn ông trên thế giới đều không tốt giống anh sao? Em đã 28 tuổi rồi, em tự biết nhận định.”

“Theo anh nhớ thì từ 5 năm trước tới giờ, ngay cả một nửa bạn trai em cũng không có.”

“Trước khi anh về nước, em cũng có bạn trai! Anh về rồi, thì đàn ông bên cạnh em đều chạy mất dép. Em cũng vì công việc bận rộn mà chẳng có thời gian mà quen bạn trai nữa. Anh chính là sao chổi, gây cản trở con đường hạnh phúc của em” Hứa Ân Ân không khỏi nhớ đến đường tình gập ghềnh của cô suốt 5 năm qua, không khỏi chóng mặt, hai mắt bốc hỏa nhìn anh.

“Tóm lại, qua khỏi đêm nay, em sẽ có bạn trai, anh đừng có làm vương bận.” Cô sẵn giọng quát to.

Môi Phí Kiệt mím lại nhưng rất nhanh buông ra.

“Được, em có bạn trai, rất giỏi, vậy em có muốn khuồi sấm banh anh mừng không?” Phí Kiệt cố ý vỗ tay, đôi môi nhếch lên đầy châm chọc.

Hứa Ân Ân tức muốn học máu, cô nắm lấy phi tiêu để trên bàn, không kìm nổi trực tiếp ném---

Phi tiêu bắn về phía tường bên có treo hình của Phí Kiệt, cắm ngay vào giữa hai hàng lông mày trên bức hình. Phí Kiệt bỗng dưng cảm thấy lạnh cả xương sống.

“Anh chỉ nhắc nhở em nên cảnh giác Kỉ Đại Vũ.”

“Em muốn làm việc, mời anh xéo ra ngoài.” Hứa Ân Ân một tay chỉ về phía cửa, trực tiếp đuổi người.

Ding Dong Ding Dong. ...

Dây cót trên đồng hồ trên tường vang lên. Phí Kiệt nhìn đồng hồ liếc mắt 1 cái, sắc mặt lập tức biến đổi. Hứa Ân Ân thấy vẻ mặt anh, cô cũng thờ dài một tiếng, bưng kín cái trán.

“Cửa hàng cá không phải 9h tới giao hàng sao?” Anh nhớ rõ lịch công tác trong laptop của cô đã viết như thế.

“Phải.” Hứa Ân Ân nhìn anh đang nhú mày, chắc anh lại muốn tìm cửa hàng cá khác để công tác.

Buổi sáng cô đã gọi điện thoại nhắc nhở cửa hàng cá nhất định phải giao đúng giờ rồi mà !

“Còn nhân viên phụ giúp trong bếp mới vừa đi làm 3 ngày không phải cũng 9h đến đây sao?”

Hứa Ân Ân cảm thấy đau đầu. Ai nha, chỉ biết một khi Phí Kiệt mà đi làm, thì mọi người nhất định sẽ căng thẳng.

Làm việc với Phí Kiệt đúng thật là khắc nghiệt, đối với việc ở phòng bếp anh đòi hỏi rất cao, mà đối với nguyên vật liệu thì anh lại càng yêu cầu cao hơn, nếu cửa hàng nào không giao hàng đúng giờ thì lần sau đừng mong hợp tác với anh – bởi vì nguyên liệu mà đưa đến trễ thì sẽ cản trở tiến độ công tác của anh.

Điều kiện tiên quyết đối với nhân viên là tuyệt đối không được đến trễ. Vạn nhất thật sự có việc gấp, thì phải gọi điện thoại xin phép. Anh đối với mấy

chuyện say rượu, thất tình thì cũng có thể châm chước, nhưng đến muộn mà không có lý do thì tuyệt đối là không chấp nhận đc.

Cô cũng vì thế mà đã sa thải mấy chục nhân viên.

“Chị Ân, xin lỗi, em bị kẹt xe.” Nhân viên tên Phuong Đông chạy vọt vào văn phòng, vừa thấy Phí Kiệt thì lập tức đứng nghiêm nghị, sợ tới mức nhúc nhích cũng không dám.

Phí Kiệt mặt không chút thay đổi nhìn người vừa mới tới, vẻ mặt cực kỳ đáng sợ, cứ ý như là có ai giết cả nhà anh vậy.

Phuong Đông cúi gằm mặt, khăn trương đến phát khóc.

Phí Kiệt chuyển hướng nhìn Hứa Ân Ân: “Anh vẫn chưa măng người, cô ta làm gì mà muốn khóc, anh là ác quỷ sao?”

“Không có việc gì, em đi thay đồng phục đi.” Hứa Ân Ân vội vàng vỗ vai Phuong Đông.

Phuong Đông nghe thế vội chạy nhanh ra ngoài. Phí Kiệt nhìn Hứa Ân Ân liếc một cái.

Hứa Ân Ân nhìn khuôn mặt hầm hầm của bạo quân phòng bếp kia, cô biết Phuong Đông sớm muộn cũng bị đuổi thôi.

* * *

Bởi vì Phí Kiệt đã trở về, nên tối nay Philadelphia khách đến đông nghẹt, làm cho cả nhà hàng làm việc đến nỗi thở cũng không kịp thở.

Khách mới lần cũ đều chờ mong gặp được Phí Kiệt, hơn nữa, sáng nay báo chí cũng đăng tải hình ảnh Phí Kiệt cùng Chu Nghiên dùng cơm hết sức thân mật lại càng làm bầu không khí chờ mong này lên đến đỉnh điểm.

Lúc này đây, phòng bếp nhiều việc đến làm không xuể.

Phí Kiệt vừa đứng cạnh bếp nấu nước, vừa nhìn chăm chăm nồi canh và nồi gan bò hấp tương, vừa nghe nhân viên lớn tiếng chạy ra chạy vô báo món ăn khách gọi, đồng thời cứ mười giây là anh lại xem qua giấy ghi món ăn xong rồi lại cùng những đầu bếp khác chuẩn bị món ăn.

Vì muốn tất cả bàn trong nhà hàng cùng lúc có món ăn nên phòng bếp hiện giờ như cái chiến trường. Mà nhìn cách bày trí của phòng bếp, tuy rằng không phải là rộng lớn nhưng cũng rất thông thoáng, thế nhưng cùng một lúc làm món ăn cho 30 bàn nên hiện giờ thần kinh mọi nhân viên trong nhà bếp đều đang rất căng thẳng như chiến đấu ở tiền tuyến.

Ngoại trừ một người rất ung dung nhàn nhã đi vòng quanh phòng bếp mà hương thụ không khí khẩn trương này – đại ma đầu Phí Kiệt.

Đây là vương quốc của anh, mọi người đều phải theo quy tắc của anh. Phí Kiệt biết anh không cần tự mình nấu ăn, anh hay nghĩ ra những món mới, sau đó chỉ cần huấn luyện phó bếp nấu những món đó theo hương vị của anh là được. Anh thích làm người hướng dẫn nhiều hơn, càng thích cùng Hứa Ân Ân đứng ở sảnh nhà hàng nhìn vẻ hài lòng của thực khách khi ăn món ăn do anh nghĩ ra.

Cuối cùng, mọi thứ cũng đâu vào đấy, món ăn chính lẫn món ăn phụ và tráng miệng đều đã hoàn thành mỹ mãn, Phí Kiệt hô to một tiếng --- "Dọn lên !"

Phí Kiệt tháo nón đầu bếp xuống, đi ra khỏi phòng bếp đến văn phòng của Hứa Ân Ân. Lúc anh 20 tuổi, nếu ba của Ân Ân không nhận nuôi anh, đào tạo anh thành 1 đầu bếp giỏi, thì chắc giờ anh còn là một tên du côn, hoặc là đã chết ở cái xó nào rồi. Những năm gần đây, tuy rằng chú Hứa thường xuyên làm việc tại xưởng dệt ở Đại Lục, hàng năm chỉ về Đài Loan có đôi ba tháng, nhưng chú Hứa đối với anh on trọng như núi, anh không bao giờ quên được. Mà Hứa Ân Ân còn lại người bạn lâu nhất của anh, và cô chính là điều đẹp đẽ nhất trong cuộc đời anh. Mẹ cô qua đời lúc cô chỉ mới 10 tuổi, cho nên từ nhỏ cô đã thiếu tình thương của mẹ. Tuy nói ra có vẻ buồn nôn, nhưng dù cho có lấy dao kẻ cổ anh hay dù có chết anh cũng không để ai làm tổn thương Ân Ân. Vì vậy, đối với những ai theo đuổi cô, anh đều cảm thấy khó chịu. Tóm lại, Ân Ân là người thân của anh, nếu có người nào muốn làm tổn thương cô, anh nhất định sẽ đem tên đó băm thành trăm mảnh.

Nghĩ đến đó, khuôn mặt Phí Kiệt tối sầm, đôi mắt lạnh lùng làm cho người ta phải hoảng sợ, khi anh đẩy cửa văn phòng của Ân Ân, anh vẫn dùng giọng nói khi làm việc nói với cô.

"Chị Ân, chị giúp em đi. ..." Mới bước vào phòng, Phí Kiệt liền nghe nhân viên trong nhà hàng – Tiểu Yến – gục đầu ủ rũ nói chuyện với Ân Ân, lúc này Ân Ân đang ngồi đối diện, trên bàn đang có một đồng khăn giấy. Phí Kiệt chỉ nhìn Tiểu Yến không nói lời nào, sau đó quay sang giơ ngón tay cái với Ân Ân.

Hứa Ân Ân đẩy đẩy kính cận của mình, nhìn anh một cái, sau đó tiếp tục nói chuyện với Tiểu Yến : "Đừng quá lo lắng, nếu mẹ em biết em như thế này thì lại làm bà ấy càng lo hơn, ngày mai chị sẽ nói với Phí Kiệt gọi điện thoại cho bác sĩ Lý, vị bác sĩ đó là trưởng khoa ngoại, mẹ em nhất định sẽ không sao."

Rốt cuộc Phí Kiệt cũng hiểu vì sao hôm nay Tiểu Yến tinh thần hoảng loạn, làm việc không tập trung, anh càng ngày càng khâm phục Ân Ân hơn.

Nếu không có cô, anh không biết mình còn giữ được cái nhà hàng này không. Tất cả đều là công lao của Hứa Ân Ân, việc lớn việc nhỏ nếu vào tay cô thì đều được giải quyết ổn thỏa. Mỗi khi trong nhà hàng bận rộn, hoặc là anh đưa ra yêu cầu nghiêm khắc làm cho nhân viên phải căng thẳng, lúc đó cô lại trở tài làm người lòng mọi người.

Khi người khác gặp khó khăn về tiền bạc, cô không cần nghĩ nhiều mà lấy tiền giúp họ, đến sinh nhật thì chuẩn bị sẵn quà và làm cho nhân viên ai ai cũng

cảm động muốn khóc. Rồi khi lễ tết, cô đều chuẩn bị cho họ tiền lì xì. Thấy mọi người làm việc cực nhọc, cô quyết định dẫn mọi người đi ăn cơm ở nhà hàng cao cấp, hoặc dẫn họ đi spa để mọi người được thoải mái thư giãn, tinh thần sáng khoái.

Cô chính là thiên sứ.

Phí Kiệt huyết sáo đi vào phòng tắm ở trong văn phòng, sau khi tắm rửa xong, thấy Ân Ân giúp anh lấy quần áo mới trong tủ, tâm tình anh đột nhiên trở nên tốt hơn.

Khi anh đi ra khỏi tắm thì Tiểu Yến cũng đã đi rồi.

"Cô ấy đi rồi sao ?" Anh hỏi.

"Ừ, mai anh nhớ gọi điện thoại cho bác sĩ Lý, nhờ bà ấy lưu ý một chút đến mẹ của Tiểu Yến, sau đó nhớ mời bà ấy dùng cơm nữa. À, loại sấm bánh Holy Grail mà bà ấy thích đã có hàng rồi, anh nhớ tặng bà ấy nửa tá luôn đi."

"Nếu không có em, cuộc sống anh sẽ thế nào nhỉ ?" Phí Kiệt nhiu mày nói.

"Yên tâm, chỉ cần anh lấy lợi nhuận của nhà hàng, chia cho em 5% là được, em cam đoan là nhà hàng sẽ càng làm ăn phát đạt hơn." Hứa Ân Ân tròn to mắt, khúc khích cười.

"Em là bộ hút máu sao?" Phí Kiệt trừng lớn hai mắt, cúi đầu nhìn cô, vẻ không tin nổi : "Em có thấy có quản lý nhà hàng nào trước mặt đầu bếp đòi chia 5% tiền lợi nhuận không ? Ngay cả cái đồng hồ anh dùng tháng lương đầu tiên để mua cũng nằm trên tay em rồi. Em còn muốn lột da anh luôn sao ?"

"Đó là do anh say rượu, đưa đồng hồ cho em, ép em nhận mà." Cô vô tội nhìn anh mà nói, người này thật là ăn nói ngang ngược mà.

"Rượu quả nhiên hại người, cho nên anh còn bắt em phải mua xe Audi SUV giống anh." Năm đó anh say rượu, dẫn cô ra bờ biển sau đó nói rằng cô có ý nghĩa rất lớn với anh, về sau anh mua xe gì thì cô phải mua xe đó !

"Cho nên, em cũng không uống rượu."

"Kiêu ngạo thật." Phí Kiệt nhéo má cô, nhe răng tròn mắt kẻ sát mặt cô.

Cô như ngừng thở, anh vừa mới tắm xong, trên người còn lưu lại mùi thơm mê người. Nhưng vài giây sau, cô liền bình tĩnh rồi nói : "Nếu không có việc gì nữa, tối nay em sẽ về sớm."

"Anh có thể nói không sao ?" Tâm tình Phí Kiệt nhất thời buồn bực, vẻ mặt cũng trở nên hững hờ.

"Vi tương lai hạnh phúc của em, anh đương nhiên không thể."

"Còn chưa bắt đầu yêu nhau, mới chỉ là gặp nhau vài lần thôi, em làm gì đã uy hiếp anh thế. Chờ khi nào em kết hôn, chẳng phải muốn bắt đạo tướng bực?" Đầu óc Phí Kiệt chợt hiện lên cảnh cô kết hôn cùng người khác, sắc mặt càng thêm tái mét.

Anh định xoay người đi ra ngoài thì lại thấy cô đang lấy bộ quần áo treo trên giá – một chiếc váy màu đen tao nhã hờ vai nhìn rất bắt mắt.

"Em định mặc cái váy này đi hẹn hò sao ?" Ngực Phí Kiệt nhói đau, đôi mắt nheo lại, vẻ mặt phản đối.

"Anh có ý kiến gì sao ?" Hứa Ân Ân vừa đặt mắt kiếng xuống bên vừa hỏi anh.

"Rất hở hang." Phí Kiệt khẳng định nói.

"Hở hang ?" Hứa Ân Ân bước tới tròn mắt nhìn anh.

Người này lúc nào cũng phá chuyện của cô, bạn gái anh trước đây không phải mặc áo ngực trễ thì cũng là váy ngắn cũn, cứ ồng ẹo dựa sát trên người anh đó sao ?

"Phải, tay, chân, vai đều lộ ra hết." Anh khoanh tay trước ngực, càng nhìn càng không hài lòng.

"Anh mà cũng biết hở hang sao !!!! Mấy người con gái bên ngoài ăn mặc nóng cả mắt mà anh còn khen họ biết lấy cơ thể làm lợi thế của mình."

"Em không phải con gái bên ngoài." Phí Kiệt đặt hai tay trên vai cô, bộ dáng nghiêm túc nhìn cô, "Em là người thân của anh."

Hứa Ân Ân nhìn đôi mắt sáng của anh, ngực như bị ngàn kim châm vào, đau đến cả người co rúm lại. Cô biết cô đặc biệt đối với anh, cô đã thấy rất vui, nhưng sao.....

Hứa Ân Ân nhăn mũi, đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

"Ân Ân?" Phí Kiệt hoảng sợ nhìn mắt cô đang ngấn nước.

“Người thân cũng không có quyền can thiệp tự do của em.” Cô bức bách nói, nước mắt trào ra, ướt đầm hai má.

“Em.... em đừng khóc!” Phí Kiệt đi nhanh đến chỗ cô, bộ dáng cực kì hoảng sợ.

“Em càng muốn! Ai bảo anh xem thường em, ngay cả mặc quần áo gì cũng can thiệp!”

“Được rồi, được rồi, anh mặc cái váy đó rất đẹp, đẹp như tiên nữ, vậy được chưa?”

“Không.” Cô nhắm mắt, vẫn cứ muốn khóc. Vì sao anh chỉ có thể coi cô là người nhà? Vì sao?

“Lợi nhuận tháng này đều cho em hết, em đừng khóc nữa!”

Hứa Ân Ân nhìn khuôn mặt đẹp tựa như tạc ra từ đá cẩm thạch, lúc nào cũng nghiêm nghị, nhưng giờ lại vì cô khóc mà chân tay luống cuống, vẻ mặt hốt hoảng, cô lại cảm thấy vui trong lòng.

“Được.” Cô gạt đầu. “Em muốn thay quần áo.”

Reng reng reng... Di động của Hứa Ân Ân vang lên.

“Alo.” Cô bắt điện thoại, cười nói: “Em xong ngay thôi, anh đợi em một chút.”

Phí Kiệt vừa nghe cô nhỏ nhẹ nói chuyện điện thoại, lập tức dừng lại, cứ đứng đó không chịu đi.

“Anh đang ở cửa sau của nhà hàng hả? Sao mà đến sớm vậy?” Hứa Ân Ân nói, ánh mắt nhìn Phí Kiệt, một tay chỉ ra phía cửa.

Phí Kiệt lại xem như không thấy, đi đến sofa ngồi, chân kê lên bàn, quanh mình chính đại nghe cô nói chuyện điện thoại.

“Anh nói gì?” Về mặt Hứa Ân Ân đột nhiên thay đổi, cầm di động bước ra khỏi văn phòng.

“Không thay quần áo sao? Khẩn cấp lắm à? Còn nữa, chưa tới giờ mà đã nghỉ thì em làm gương xấu cho nhân viên, vậy mà cũng xứng làm quản lý và chia hoa hồng sao?” Phí Kiệt đứng dậy đi theo cô, lạnh lùng nói.

Hứa Ân Ân dừng lại, nghiêm mặt quay sang quát anh: “Cửa sau của nhà hàng có trẻ con!”

“Em nói cái gì?” Phí Kiệt kinh ngạc hỏi lại.

“Anh nghe rồi đó. Cho nên, em giờ phải đi coi sao.” Hứa Ân Ân cau mày, nghiêm túc nói: “Anh đi ra sảnh nhà hàng đứng đó nhe 10 cái răng mà cười cho em, đừng cho thực khách nhìn thấy bộ dạng này của anh, nếu không họ sẽ chạy hết, với lại tối nay có phòng viên ở trước cửa nhà hàng.”

Hứa Ân Ân nói xong, đi nhanh ra cửa sau.

Phí Kiệt còn nghe văng vẳng lời của Ân Ân, trong lòng lại căng thẳng.

Anh dùng tay che ngực, tự hỏi sao ngày nào ngực anh cũng nhói đau, mạch máu bị nghiền sao?

Không phải, ngực anh nhói đau là vì Hứa Ân Ân. Hôm nay cô quyết định nghiêm túc cùng người khác hẹn hò, làm cho anh không thoải mái, ngực anh đang rất đau.

Mặc kệ, anh hiện tại có việc khác phải làm. Phí Kiệt hít một hơi thật sâu, kéo lại cổ áo, xoay người bước ra sảnh nhà hàng, chuẩn bị dùng mị lực của anh làm thực khách thất điên bát đảo...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sau đó, Phí Kiệt ra sảnh nhà hàng nói chuyện cùng thực khách, rồi cùng fan hâm mộ chụp hình, rốt cuộc nhận được tất cả 8 danh thiếp của khách nam, 12 danh thiếp của khách nữ. Mặc dù đối mặt với người xa lạ, Phí Kiệt vẫn duy trì hình tượng tao nhã, miệng nhếch lên 15 độ tươi cười, luôn giữ khuôn mặt lạnh lùng, nhưng thực khách đều rất thỏa mãn, ai nấy đều cảm thấy anh rất hào hoa phong nhã. Mà phụ nữ thì cứ liên tục dùng đôi mắt đẹp phóng điện về phía anh.

Phí Kiệt đi vào phòng bếp, lập tức thay đổi bộ dáng.

Những người khác đâu? Anh nhìn xung quanh phòng bếp còn bận rộn lúc này, giờ lại chẳng thấy ai, không nói không rằng bước nhanh lên văn phòng ở lầu 2.

Lúc đẩy cửa bước vào, anh liền thấy nhân viên đang chen chúc ở đây.

“Nó thật đáng yêu!” Nhị trù Tiểu Sa nói.

"Xem này xem này... Nó vừa cười ! Nó thích tôi, cho tôi ôm cho tôi ôm !" Sư phó Bách chuyên về món nướng đang chồm người về phía trước định ôm đứa nhỏ.

"Tránh ra đi ! Không phải vừa này mới ôm sao, chỉ có Ân Ân ôm nó thì nó mới không khóc, hai người họ thật là có duyên." Sư phó Ngải Tầm chuyên làm điểm tâm lên tiếng.

Phí Kiệt thấy đám nhân viên cứ nháo nhào lên, không kiên nhẫn quát to----

"Các người ở đây làm gì ? Không cần làm việc sao ? Tránh ra hết cho tôi !"

Tất cả mọi người quay đầu nhìn anh, vẻ mặt như đang nghiền ngẫm món ăn độc đáo nào đó.

Phí Kiệt nhìn Hứa Ân Ân, còn cái kia đưa lưng về phía anh, đầu tựa trên vai cô, mông còn quần tã, giống như con đà điểu nhỏ.

“Đứa bé này là chuyện gấp đó hả?” Phí Kiệt hỏi.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn anh, bao gồm cả người đang mặc âu phục, diện mạo nhã nhặn đang ngồi bên Hứa Ân Ân – Kì Đại Vũ.

“Phải, là chuyện gấp, em còn muốn hỏi ý kiến của anh trước khi quyết định.” Hứa Ân Ân ôm đứa bé đứng dậy, đối mặt với Phí Kiệt mà nói, đứa bé tựa đầu trên vai cô, cứ cười hi hi phía sau lưng cô.

“À ha, em từ khi nào mà tôn trọng anh vậy?” Phí Kiệt bĩu môi, giọng nói đầy vẻ trêu chọc.

“Anh xem qua tờ giấy này đi.” Hứa Ân Ân đưa tờ giấy cho anh.

Phí Kiệt nhìn khuôn mặt không cười của cô, biết chắc cô đang giận anh.

“Chết tiệt, tự nhiên không đâu đem đứa bé tới đây.....” Anh cúi đầu nhìn tờ giấy, da đầu nháy mắt run lên, tờ giấy viết – Phí Kiệt, đây là trách nhiệm của anh. Nó tên là Phí Đình, hiện tại đã 1 tuổi.

“Chết tiệt! Đó không thể nào là con anh!” Phí Kiệt lập tức phủ nhận.

Hứa Ân Ân xoay đứa nhỏ đối diện với anh. Phí Kiệt thoáng chốc giật mình, trừng mắt nhìn bản sao thu nhỏ của mình – Khuôn mặt rất giống, đôi mắt cũng giống, đôi môi cũng giống, ngay cả lúc cười lộ lên cũng hoàn toàn rất giống anh. Chỉ có thể kết luận 1 điều : đứa bé này giống anh y đúc.

Hứa Ân Ân nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Phí Kiệt, cô thậm chí cảm thấy có thể đè nén nỗi đau trong lòng. Anh đã có con, cô hoàn toàn không biết người con gái sinh cho anh đứa con này. Cảm giác bị phản bội quả thật rất đau, như roi da hung hăng quất lên người, mà điều làm cho cô càng đau hơn chính là – cô căn bản không có tư cách trách anh.

Đột nhiên cô cảm thấy việc cô yêu anh say đắm là cực kỳ ngu xuẩn.

"Nó rất giống anh, đúng không ?" Hứa Ân Ân ôm đứa bé, cố ý ngồi vào chỗ bên cạnh Kì Đại Vũ.

Phí Kiệt trừng mắt nhìn hai người ôm đứa bé, cảm thấy cực kì chướng tai gai mắt. Cứ thế mà công khai thể hiện tình cảm sao, tưởng đây là sân khấu sao ? Anh cố tình không cho bọn họ được như ý.

"Đi ra ngoài hết ! " Phí Kiệt hung hăng quát tháo, toàn bộ nhân viên văn phòng đều lùi về sau 3 bước.

"Thẹn quá hóa giận." Thím rửa chén đáng tuổi mẹ của Phí Kiệt nói.

"Tôi thẹn quá hóa giận ? Các người thường nói tôi bụng dạ hẹp hòi sao....." Phí Kiệt lãnh lúng cười, ánh mắt nhìn chằm chằm đám nhân viên, tựa như ma cà rồng đang tìm mồi : "Có muốn biết mai sáng ai không cần đi làm không ?"

Cả đám nhân viên bỗng đứng rùng mình, thím rửa chén cũng im lặng dẫn đầu ra ngoài.

Đứa bé ở trong lòng Hứa Ân Ân cứ nhìn bọn họ, đột nhiên ngón tay đưa vô miệng, hưng phấn mà cười khanh khách khanh khách ra tiếng.

Phí Kiệt nhìn đứa bé vung tay múa chân, lần đầu tiên anh hoài nghi không biết nó có cùng huyết thống với anh không. Mẹ nó, tiểu quý này vui sướng khi

người ta gặp họa, cái gì mà giống anh chứ !

Phí Kiệt nhìn về phía Hứa Ân Ân, phát hiện cô cũng vừa bực mình vừa buồn cười nhìn tiểu quý đó. Phí Kiệt muốn đi qua nói gì đó, nhưng lại thấy quái vật chướng mắt đang ngồi cạnh Ân Ân.

"Đây là văn phòng làm việc của Philadelphia, ai không phận sự miễn vào." Phí Kiệt không khách khí nói, hung hăng trừng mắt Kì Đại Vũ.

Kì Đại Vũ xấu hổ đứng dậy.

"Đây là văn phòng 'của em', anh không cần đi ra ngoài." Hứa Ân Ân nói với Kì Đại Vũ sau đó trừng mắt nhìn Phí Kiệt, "Anh xuống dưới mà làm việc kìa."

"Ha !" Phí Kiệt hô lên một tiếng, trên mặt lộ vẻ cười lạnh. "Cảm ơn ông trời, thì ra em còn biết đây là 'văn phòng' nha."

Lỗi tai Hứa Ân Ân đỏ bừng, hai mắt phun ra lửa giận, "Ít nhất em cũng không công tư chẳng phân biệt mà đem con đến chỗ làm."

"Tiểu quý đó không phải con anh." Phí Kiệt khoe miệng giật giật, gằn nhẹ một tiếng.

"Ha, anh ôm nó xuống hỏi thực khách đi, 99% mọi người đều sẽ nói như vậy." Cô đem đứa nhỏ tiến đến trước mặt anh. Phí Kiệt giận mở to mắt, nhìn Kì Đại Vũ về mặt khâm phục cô, anh thiếu chút nữa là đã chửi thề.

Hứa Ân Ân quay đầu nhìn Kì Đại Vũ, ôn nhu nói : "Đại Vũ, thật có lỗi, chắc tối nay em không thể đi với anh được."

"Không sao, chuyện đứa nhỏ quan trọng hơn." Kì Đại Vũ thông cảm nói.

"Chúng ta lần sau gặp lại, để em tiễn anh về." Hứa Ân Ân không do dự đem đứa bé nhét vào lòng Phí Kiệt, ra lệnh: "Ôm!"

Phí Kiệt cứng đờ như pho tượng. Đứa bé ở trong lòng anh cứ nhìn anh mà cười.

"Nhìn cái gì !" Phí Kiệt trừng mắt quát lên.

Đứa bé chột mếu máo, đôi mắt nhú lại -----

"Oa..... oa..... oa....." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phí Đình dần dần đỏ lên, chân tay cũng bắt đầu giãy giụa, không muốn anh ôm nữa.

"Mày nếu có quan hệ huyết thống với tao, liền cầm miệng ngay !"

Phí Kiệt bắt chước cách ôm lúc nãy của Hứa Ân Ân, một tay nâng lưng, một tay đỡ mông, vỗ vỗ vài cái. Tiểu quý kia đầu dựa vào vai anh, miệng bắt đầu nở nụ cười, đúng thật là đã ngừng khóc !

"Mẹ nó, biết vậy nãy chẳng nói thế." Phí Kiệt nguyên rủa một tiếng.

"Mẹ....." Tiểu quý kia miệng hé ra bắt chước nói theo.

"Mẹ nó, mày bắt chước tao chửi thề hả ?" Phí Kiệt đưa tay lên nách đứa nhỏ, sau đó cọ cọ vài cái.

"Mẹ....." Tiểu quý kia hưng phấn kêu to hơn, đôi chân mấp mấp vung trong không trung.

"Tốt nhất mày là đang gọi mẹ, nếu không lão tử sẽ lấy xà phòng rửa sạch miệng mày."

Tiểu quý kia bởi vì thân mình chậm chạp, không thể tức giận kêu to ra tiếng, đôi chân mấp mấp dưng sức đá ----- chính giữa ngực Phí Kiệt.

"Dám đá lão tử !!!!!!" Phí Kiệt mới vừa nói xong, trên mặt hiện lên tia hoảng sợ, "Chết tiệt ! Tao một chút cũng không muốn là ba của mày ! Mày có sức đá tao như vậy, hẳn là có thể tự đi, không cần tao ôm."

Anh khẩn cấp đem đứa bé thả xuống đất.

* * *

Cho dù Hứa Ân Ân mong muốn nhìn thấy cảnh tượng gì giữa Phí Kiệt và đứa nhỏ, cô cũng không thể đoán trước được cảnh tượng mà mình đang nhìn thấy----

Phí Đình đang ôm chặt chân Phí Kiệt, ra sức cắn đầu gối anh. Khóe mắt cô chột cay cay, hai loại cảm xúc vui vẻ và đau khổ cùng dấy lên, đau khổ vì anh có con cùng người phụ nữ khác, vui vì cuối cùng anh cũng có người thân của mình.

"Xem đã chưa ? Phải thu tiền vé vào cửa đấy." Phí Kiệt liếc nhìn cô một cái, lấy tay ngoắc ngoắc cô.

"Anh làm gì nó vậy ?" Cô bưng một chén cháo đi đến bên bọn họ.

"Cái gì cũng không làm, mà chắc nó cũng biết tốt xấu, biết anh là đầu bếp Phí Kiệt mọi người đều yêu." Phí Kiệt đắc ý nói.

"Hừ." Hứa Ân Ân giờ giọng xem thường, ngồi xuống cạnh Phí Kiệt, đặt chén cháo xuống, ôm lấy tiểu tử đáng yêu này.

Phí Đình ô a cái miệng, lộ ra mấy cái răng be bé, cứ nhìn cô cười mãi không thôi. Hứa Ân Ân trong lòng chua xót, nhưng thấy tiểu tử này dễ thương như vậy, cô nhìn không được mà hôn hai má của nó.

"Sao con lại đáng yêu quá vậy !" Cô vừa hôn vừa nói.

Tiểu tử kia ôm chặt lấy cổ cô, hôn vài cái lên đó. Phí Kiệt khoanh tay trước ngực, vẻ mặt khó chịu nhìn hai người họ tương thân tương ái.

"Hừ, tuổi còn nhỏ mà đã biết nịnh bợ, lợi dụng người khác, tương lai chắc còn hơn vậy nữa. " Anh hừ lạnh một tiếng, đôi mắt đen nheo lại lộ vẻ khó chịu.

"Anh nói gì !?" Hứa Ân Ân trừng mắt liếc anh, ý muốn nói cô còn chưa tính với anh chuyện này.

Sắc mặt Phí Kiệt liền thay đổi, cũng chẳng muốn so đo với cô, tự nhiên không đâu rót xuống đĩa con cũng đủ làm anh đau đầu, trầy da tróc vẩy rồi.

"Em đem chén gì lên đây vậy ?" Phí Kiệt hỏi.

"Thím ở nhà bếp bảo đem cháo lên cho nó ăn." Hứa Ân Ân đem đĩa bé để vào trong nồi, cẩn thận cài dây an toàn.

"Nếu bọn họ thích nó vậy, thì cứ đem nó về mà nuôi." Phí Kiệt khó chịu nói.

"Nói chuyện như anh vậy mà được sao ? Anh phải chịu trách nhiệm với nó chứ."

"Nó không phải con anh, nó năm nay một tuổi, mang thai thì cũng phải 9 tháng, một năm chín tháng trước lúc đó anh đang ở khách sạn ở Mỹ làm tham gia hội nghị trao đổi của đầu bếp tổ chức mỗi năm, em lúc đó cũng đi cùng anh, không nhớ sao ?" Ánh mắt anh vô tội nhìn cô.

"Ai nói anh ở nước ngoài thì không thể yêu đương nhanh nhẹn. "

"Khi đó bên anh toàn là mắt xanh mũi đỏ, nếu mà có sinh thì cũng sinh ra đứa con tóc vàng mắt xanh rồi." Anh không cho là đúng, cãi lại cô.

"Anh quan hệ nam nữ tùy tiện."

"Vậy kêu cảnh sát tới bắt anh đi." Anh hừ lạnh một tiếng, chẳng muốn giải thích nữa.

Anh nhớ rõ ràng lúc đó ở Mỹ một tháng, cô cũng đi cùng anh, anh làm sao mà để ý tới ai khác chứ. Cô lúc nào cũng nói anh phong lưu, rồi lại đi kiểm bạn trai nữa chứ, anh cũng chỉ "xã giao" để cuộc sống này sinh động tí thôi.

Phí Kiệt tự nhiên mở lớn hai mắt, cảm giác có gì đó đâm vào ngực mình --- không đúng, hoàn toàn không đúng ! Anh không phong lưu !

"Ồ.....a....." Phí Đình ra sức đá chân, cố gắng trườn dậy, muốn bắt lấy chén cháo.

"Ngao nha, di sẽ cho con ăn ngay." Hứa Ân Ân nhìn ra tiểu tử này đang đói bụng, vội vàng để khăn trắng trước ngực nó, cầm lấy muỗng múc cháo. "Mở miệng nào.....a a....."

Phí Đình rất ngao, cháo vừa đưa tới miệng, liền nhanh chóng nuốt ngay, sau đó lại hé miệng muốn ăn nữa.

"Đói bụng lắm hả?" Hứa Ân Ân đau lòng nói, thật sự không hiểu tại sao đại ma đầu như Phí Kiệt lại có đứa con như thiên sứ vậy.

Phí Kiệt nhìn tiểu quỷ này không cần đến 5 phút mà đã ăn sạch chén cháo, vẻ mặt anh chợt trở nên hung ác. Tiểu quỷ này quả thật rất đói bụng, khó trách vừa rồi cứ cắn đầu gối anh. Mẹ của nó rốt cuộc đã bỏ đói nó bao lâu chứ ?

Hứa Ân Ân định lấy khăn lau miệng cho đứa bé, thì lại thấy mí mắt nó nửa khép nửa mở, không đến vài giây, nó liền ngủ ngon lành.

"Ăn ngon lại ngủ ngon, đứa bé quả thật có phúc." Hứa Ân Ân nói xong liền ngẩng đầu nhìn Phí Kiệt.

"Liên quan gì anh?" Anh hất cằm, ngao mạn nói, "Nó không phải con anh."

"Không phải con anh, chẳng lẽ con em?" Hứa Ân Ân nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía trước, hai tay nắm áo của anh, ánh mắt tràn đầy tức giận, "Càng tệ hơn là, em thật sự không ngạc nhiên khi anh có đứa con."

"Đứa nhỏ không phải con anh, anh lần nào cũng dùng bao cả." Phí Kiệt nắm lấy cổ tay cô, cố gắng phản bác.

"Thì anh dùng bao của người phụ nữ đó." Hứa Ân Ân như muốn phun ra lửa, lập tức đứng dậy đá anh một cái.

"Em làm gì vậy ! Anh không điên mà dùng bao của người khác, vạn nhất nếu bao đó quá thời hạn hay chất lượng có vấn đề, thì anh bị bệnh gì thì sao."

Phí Kiệt cũng nổi điên, đứng lên bước đến trước mặt cô.

Hứa Ân Ân nhìn đôi mắt đen đầy lệ luôn làm cho người ta mềm lòng của anh, cô biết mình hiện giờ phải nổi giận, nếu không thì cô sẽ đau lòng muốn chết.

Cô còn hy vọng gì đó ở anh, nhưng từ lúc đứa bé xuất hiện, cô tin rằng, cô đã hoàn toàn mất hết hy vọng.

“Đứng, anh rất thận trọng, cho nó bây giờ mới có đứa con giống anh như đúc, muốn anh chịu trách nhiệm.” Giọng nói cô đầy mùi thuốc súng.

“Anh không muốn cãi với em nữa, mai anh sẽ đưa tiểu quý này đi xét nghiệm ADN, làm rõ mọi chuyện.” Phí Kiệt nhìn bộ dạng oán giận của cô, đôi mắt đen nhất thời nháu lại.

Cô bực cái gì chứ! Người bực là anh mới đúng !

“Còn cần xét nghiệm sao? Nó giống anh như đúc.” Hứa Ân Ân lạnh lùng nói, ánh mắt thậm chí không muốn vọng tưởng gì ở anh.

“Đương nhiên phải xét nghiệm, việc này liên quan đến sự trong sạch của anh!” Phí Kiệt cất cao giọng rống to.

“Nói nhỏ thôi.” Cô vừa đưa tay lên miệng, vừa chỉ về phía đứa nhỏ.

“Nhỏ cái gì mà nhỏ, nó ngủ như con.” Heo

Phí Kiệt quay đầu nhìn tiểu quý giống anh y đúc, đem chữ “heo” tự nuốt vô lại, bởi vì anh có cảm giác như đang mắng bản thân mình.

“Nếu cho anh biết người phụ nữ đó là ai, anh sẽ băm cô ta ra thành trăm mảnh.”

“Anh không biết một mình sinh con rồi nuôi con là vất vả lắm sao? Hứa Ân Ân cắn giận trừng mắt nhìn anh, mái tóc dài vì sự tức giận của cô mà rối tung.

Phí Kiệt giữ chặt hai vai Ân Ân để cô nhìn thẳng mặt anh.

“Anh muốn đem cô ta băm thành trăm mảnh, không phải bởi vì cô ta lén lút sinh con, mà là cô ta tự nhiên đem quăng đứa nhỏ tại đây. Nếu có người phát hiện rồi mang nó đi, hoặc là làm hại nó, như vậy thì ai phải chịu trách nhiệm? Còn nữa, tiểu quý này còn nhỏ, bây giờ còn chưa hiểu chuyện, nhưng nếu như mà nó lớn lên chừng năm sáu tuổi, bị người ta bắt đi, nhất định nó sẽ rất sợ hãi! Nó sẽ nghĩ tất cả đều chấm dứt.”

Phí Kiệt nhìn cô, đột nhiên rùng mình, tay nỏ đa gà, rốt cuộc không nói được nữa.

“Anh sẽ tìm bảo mẫu cho nó, mai sáng sẽ dẫn nó đi xét nghiệm.” Nói xong, anh bắt chợt đẩy cô ra, xoay người đi ra ngoài.

Hứa Ân Ân nhìn bóng dáng anh, nhớ tới anh lúc hai tuổi đã bị đưa đi ở nhờ hết chỗ này chỗ nọ, lòng cô đau xót, hung hăng cắn lấy môi mình, ai tới cứu cô, giúp cô mạnh mẽ lên, đừng mềm lòng vậy được không? Cô không bao giờ muốn thấy anh khổ sở!

“Phí Kiệt.” Cô gọi anh.

Anh dừng lại, nhưng không có quay đầu. Cô chạy vọt đến phía sau anh, dùng sức ôm lấy anh.

Phí Kiệt toàn thân cứng đờ, cảm giác có một dòng chảy ấm áp đang lan tỏa trong người.

“Thực xin lỗi, cả thế giới này có thể hiểu lầm anh, em thì không thể.” Cô tựa mặt trên lưng anh, nhẹ giọng nói.

“Em biết mình không lương tâm là tốt rồi.” Phí Kiệt cũng không quay đầu lại nói, thanh âm cũng dịu đi đôi chút.

Hứa Ân Ân nghe anh nói vậy, trong lòng cũng thờ dài một tiếng.

Cô đâu phải không muốn quan tâm anh, chỉ là cố tình kìm nén cảm xúc của mình. Cái ôm này chỉ như là người thân ôm nhau, dù sao hai người cũng cùng nhau lớn lên, đều xem nhau như là người thân nhất của mình. Đứa nhỏ là vô tội, bộ dạng lại giống anh, cô làm sao có thể mặc kệ nó chứ, chỉ hy vọng mình có thể nuôi dạy nó tốt.

“Anh thật sự có dùng bao, nhưng chẳng biết tại sao lại rút đầu ra đứa nhỏ này.” Anh buồn nói.

“Em biết anh rất nghiêm túc với chuyện hôn nhân và sinh con, nhưng đứa nhỏ này giống anh là chuyện không thể chối cãi, nó phải được chăm sóc tốt cũng là sự thật. Cho nên, anh hãy nhớ kỹ lại đi, 1 năm 9 tháng trước, anh đã quan hệ với ai?” Cô không muốn biết nhiều, cũng không muốn nghĩ đến cảnh anh ở cùng người khác, nhưng chuyện này nhất định phải được giải quyết.

Phí Kiệt bỗng dưng quay đầu, nhìn thẳng cô mà nó, “Không có.” Khi đó chỉ có cô.

“Nếu anh mà nghiêm túc với cô ta, thì sao mà nghĩ không ra ! Người phụ nữ nào cũng đều giống nhau, mắt, mũi đều như vậy cả, chẳng có gì đặc biệt.” Khóe miệng Phí Kiệt nhếch lên, mái tóc đen lòa xòa trước khuôn mặt thiên sứ của anh, làm cho anh càng thêm tà mị.

“Quên đi, nói với anh cũng vô ích.” Hứa Ân Ân nhìn sang chỗ khác, tránh đi cái nhìn đầy mỉa mai của anh, “Anh không cần đi tìm bảo mẫu, trước khi có kết quả xét nghiệm ADN, em sẽ chăm sóc nó.”

“Em điên hả? Ồ không tìm chuyện để làm sao? Lỡ như nó ý lại em, lúc mang nó rồi đi, vậy thì càng đáng thương hơn!” Phí Kiệt quát lên, chân mày nhíu lại.

Hứa Ân Ân nhìn anh, khẽ thở dài, “Ít nhất nó cũng từng được người ta thương yêu.”

Phí Kiệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang của cô, trái tim giống như bị cái gì chích vào, lồng ngực nhói đau.

“Em thấy công việc ở nhà hàng chưa đủ nhiều hay sao? Em tưởng chăm sóc 1 đứa bé đơn giản lắm sao?” Anh lớn tiếng nói chuyện, che dấu nỗi buồn trong lòng.

“Nó có ‘khả năng’ là con của anh, em không chăm sóc nó, thì ai chăm sóc nó?” Cô hỏi.

Phí Kiệt kinh ngạc nhìn cô, không thể tin cô lại giống như là “yêu ai yêu cả đường đi lối về”. Cô không hề đòi hỏi gì ở anh, ngay cả khi lúc này có đứa bé xuất hiện, nó có “khả năng” là con anh, mà cô vẫn tình nguyện chăm sóc nó, giống như là đức mẹ Theresa vậy !

Anh không thích ai xen vào chuyện mình, nhưng mấy năm nay sao anh lại để cô muốn làm gì thì làm, quân anh hết cái này tới cái nọ chứ?

Phí Kiệt cảm thấy đầu óc quay cuồng, nhìn chằm chằm cô, lồng ngực nóng như lửa đốt.

“Sao lại đối xử tốt với anh quá vậy?” Anh bước tới gần cô.

Khuôn mặt anh kề sát mặt cô, cô còn có thể cảm nhận được hơi thở của anh, thiếu chút nữa mà ngất đi vì tim đập quá nhanh.

“Em là người thân của anh, phải đối xử tốt với anh chứ!” Cô cố ý cười ha ha ra tiếng, mạnh mẽ chụp vai anh mà nói.

Phí Kiệt cau mày, nắm chặt tay cô, nhìn trừng trừng – anh nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, khuôn mặt thanh tú, đôi môi hồng phấn, hàm răng trắng nõn, anh đều nhìn rất kỹ. Đã quen biết bao nhiêu năm nay, nhưng anh chưa bao giờ nhìn cô gần và chăm chú như thế này.... Bởi vì “cô” là người thân của anh !

Nhưng mà.....

Phí Kiệt choàng tay ôm cổ cô, đem mặt cô gần mình hơn.

“Anh muốn làm gì....” Hứa Ân Ân run run hỏi, ánh mắt cứ nhìn đôi môi của anh.

Phí Kiệt càng ngày càng kề sát mặt cô, khuôn mặt hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, anh còn nghe được mùi son vị bạc hà của cô.

Hứa Ân Ân nắm chặt tay, cô biết nếu anh hôn cô, thì sau này hai người sẽ không biết đối mặt với nhau thế nào, và cô cũng không thể nào buông anh ra mà kết hôn với người khác, “Chúng ta là người nhà, anh mà làm vậy, em sẽ méc ba.” Hứa Ân Ân la lên.

Phí Kiệt đột nhiên tỉnh táo, đứng thẳng người lên, đôi mắt nhìn thẳng khuôn mặt trắng bệch của Ân Ân. Anh thầm nguyện rủa một tiếng, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng.

Anh dựa người vào tường, chỉ cảm thấy tim mình đập rất nhanh, vừa rồi anh đã làm gì, sao lại muốn hôn cô? Nhất định là tại vì anh tức giận cô cứ thích xen vào chuyện của người khác, cho nên anh mới kích động như vậy! Đúng vậy, là như vậy !

Mẹ nó, sao lại kích động chứ, mà nếu vậy thì cũng không thể nào hôn cô ! Cũng may anh cũng chưa làm gì cả ! Phí Kiệt đánh mạnh một cái vào trán mình.

“Bị quỷ ám rồi. Mày chỉ là nhất thời kích động, nhất thời không biết biểu đạt, cho nên mới ôm Ân Ân. Cô ấy là người thân của mày, không phải như những cô gái có thể lên giường 1 đêm rồi thôi.” Anh thì thào nói với bản thân mình, vừa đi nhanh xuống dưới lầu,

“Anh ta tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, giờ mới có đứa con, xem như là cũng may mắn....”

Giọng nói của nhân viên đang thảo luận gì đó làm Phí Kiệt bừng tỉnh, anh nheo đôi mắt sáng ngời, rất cao hứng vì cuối cùng cũng có người để trút giận.

“Ai nha, không thể ngờ đầu bếp phong lưu của chúng ta cũng có con. May là đám phóng viên bên ngoài không hề biết, nếu không nhà hàng chúng ta ngày mai là lên trang nhất rồi.”

“Hay là kêu anh ta cho chúng ta phí bịt miệng đi! Một bữa lẩu?”

“Là ai muốn phí bịt miệng?” Phí Kiệt vẻ mặt lạnh lùng đứng trước mặt họ, tựa tiểu phi tiểu hoi.

“Không có không có.”

Đám nhân viên không ai dám hó hé lời nào, người nào người nấy đứng thẳng y như là đang chào cờ.

“Tôi nghĩ các người rất nhân rồi, hay là... Tất cả đi kiểm hàng cho tôi, ngay cả một cọng hành cũng phải kiểm! Nhị trừ ngay mai đi làm, đưa tôi 2 thực đơn mới.”

“Nhưng mà đã tới giờ nhà hàng đóng cửa.” Cả một phòng bếp nháo nhào, khóc thét cả bốn phương.

“Không làm thì ngày mai cũng đừng làm.”

“Anh lấy công chế tu!” Nhị trừ Tiểu Sa tức giận nói.

“Công tư không phân minh chính là điểm nổi bật của nhà hàng này.” Phí Kiệt trừng mắt nhìn bọn họ, hai tay khoanh trước ngực, bộ dạng ngạo mạn kiêu căng.

Mọi người nhìn về ương ngạnh của Phí Kiệt mà chẳng ai dám nói gì cả. Lúc trước nếu không phải Phí Kiệt chịu nhận họ vô làm, rồi không xem thường họ mà còn dạy họ cách nấu ăn thì bọn họ chẳng thể được như hôm nay, rồi trả tiền lương cao hơn ở nơi khác rất nhiều!

“Được, mọi người làm việc đi!” Tiểu Sa thét to.

“Tôi đã 60 tuổi, tới gần tuổi này mà còn có thể nuôi được 4 đứa con.” Thím rửa chén hô to, “Cậu chỉ có một đứa con thì có gì mà sợ, tôi đây nuôi tới 4 miệng ăn mà có làm sao đâu.”

“Đúng vậy, hơn nữa cũng còn có chị Ân Ân giúp anh mà.” Tiểu Sa nghe thím rửa chén nói liền bổ sung thêm.

Phí Kiệt vừa nghe đến tên Ân Ân, trong lòng lại rối loạn, anh trừng mắt nhìn Tiểu Sa, vẫy tay đuổi người, “Tốt lắm, toàn bộ rút đi hết cho tôi!”

Phí Kiệt hét lớn một tiếng, chấn động cả một phòng bếp rộng lớn. Anh ngồi xuống, nghĩ lại chuyện lúc nãy với Ân Ân, muốn biết rõ vì sao mình lại như vậy, nhưng chẳng dám nghĩ quá nhiều, bằng không lại dọa bản thân mình.

Anh hôm nay rốt cuộc là bị cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đêm đó, Hứa Ân Ân dưới sự giúp đỡ của nhân viên nhà hàng, đã chuyển đến nhà Phí Kiệt để chăm sóc đứa nhỏ.

Nói là “chuyển” cho nó khoa trương vậy thôi, bởi nhà Phí Kiệt sát vách nhà cô.

Nhân viên nhà hàng đem đến bao nhiêu là tã giấy, sữa bột, quần áo trẻ con, giường trẻ con, cả bồn tắm của trẻ con, làm phòng khách nhà Phí Kiệt giờ như một đồng hồ độn.

“Các người nghĩ tiểu quý đó ở nhà tôi tám mươi năm hay sao?” Phí Kiệt vừa vào đến phòng khách đã thấy toàn đồ dùng trẻ em, lập tức tức giận.

“Trẻ con một ngày phải xài ít nhất 8 tã giấy, sẽ hết rất nhanh.” Hứa Ân Ân tóc cột cao, mặc đồ ở nhà, ngồi xếp bằng trên sofa nhìn Phí Kiệt, cô đang ăn mấy đồ ăn mà nhân viên nhà hàng mang đến.

“Mấy đứa nhỏ ăn xong rồi lại ngủ, mấy thứ này sẽ dùng mau hết lắm.” Nhị trừ Tiểu Sa nói.

“Có mua một phần đồ ăn đưa cho thím Hồng (thím rửa chén ấy) đem về nhà không?” Hứa Ân Ân hỏi.

“Có!” Sư Phó Bách vừa nói, hai tay vừa cầm con cua, “Thím Hồng còn nói, chị Ân Ân là người rất tốt!”

“Là do anh ấy mua.” Hứa Ân Ân nhìn Phí Kiệt liếc mắt một cái, cũng vừa cùng đám nhân viên trao đổi ánh mắt.

“Cám ơn ông chủ.” Mọi người cùng nhau nói.

Phí Kiệt vừa thấy tất cả cùng nhìn anh với ánh mắt biết ơn, lập tức toàn thân nổi da gà. Phí Kiệt cực kỳ miễn cảm với mấy việc làm người tốt này.

“Đừng dong dài, ăn xong thì biến đi, tôi không muốn nhìn thấy các người 24/24.” Anh thô lỗ nói.

“Phí lão đại, miệng anh thật xấu.” Tiểu Sa nói.

Nếu không phải chị Ân Ân suốt ngày khuyên bảo họ, nói ông chủ là khẩu xà tâm phật, hơn nữa phúc lợi trong nhà hàng rất cao, nếu không bọn họ cũng chạy trốn 800 năm trước rồi.

“Chị Ân Ân, chị cùng lang sói ở cùng một chỗ, trăm ngàn lần phải cẩn thận.” Sur phó Bách vừa nói với Hứa Ân Ân vừa liếc nhìn Phí Kiệt.

“Yên tâm đi, chị sống cùng anh ấy bao lâu nay, thịt cũng chưa mất miếng nào.” Hứa Ân Ân không muốn nói tiếp vấn đề này, giả bộ ngáp một cái.

Phí Kiệt liếc mắt nhìn cô, sau đó đứng lên, thuận tay ném cho cô gối ôm trên sofa.

“Anh đi rửa mặt.” Anh nói.

Hứa Ân Ân ôm gối ôm chuyên dụng của mình, lại tiếp tục ngáp... Lần này là ngáp thật !

“Lần trước tôi giúp chị Ân Ân coi tử vi, tử vi nói năm nay chị ấy có số đào hoa, có thể sẽ kết hôn.” Sur phó Ngải Tâm nói.

Có số đào hoa !

Kết hôn !

Phí Kiệt đứng xoay lưng về phía họ, vừa nghe đến hai từ "kết hôn", khuôn mặt tuấn mỹ thoáng chốc tối sầm, đôi mắt bốc hỏa, đôi môi cũng lập tức ním lại.

Ân Ân làm sao có thể kết hôn !

Mẹ nó, cô ấy là người, đương nhiên có thể kết hôn. Phí Kiệt cảm thấy đầu mình đau nhức, anh đi vào phòng bếp, anh mở tủ lạnh lấy bia, chỉ vài ngụm đó uống hết toàn bộ.

"Chị Ân Ân nhất định sẽ lấy được người chồng tốt như là..... Kỉ Đại Vũ, đúng rồi, là anh ấy." Sur Phó Ngải Tâm lại nói.

"Lại là một nha sĩ, rất xứng với chị Ân Ân." Tiểu Sa phụ họa theo.

Nghề nha sĩ tốt, chẳng lẽ đầu bếp không tốt sao ? Anh bóp lon bia đến nỗi lon không ra lon nữa.

Phí Kiệt anh cũng là đầu bếp trẻ tuổi nổi tiếng. Mặc dù không phải trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống, nhưng ai mà không biết anh cũng có dễ dàng gì đạt được vinh quang như ngày hôm nay. Cho nên nếu nói xứng với Ân Ân, anh có tư cách hơn so với...

"Bệnh thần kinh, mày ở đó so đo cái gì ! Mày và Ân Ân là người một nhà !" Phí Kiệt vỗ mạnh vào trán, làm cho bản thân càng thêm choáng váng.

Mọi người ở phòng khách đều đang thảo luận chuyện của Hứa Ân Ân và Kỉ Đại Vũ, Phí Kiệt trong lòng tức giận, miệng muốn phun ra lửa, anh đi trở về phòng khách.

Kết quả, Hứa Ân Ân đang ngủ trong tiếng âm ỹ của mọi người.

Phí Kiệt trừng đôi mắt đẹp, lẳng lặng nhìn Ân Ân...

Lúc cô ngủ, hai mắt lim dim, miệng tạo thành một đường cong nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Mười năm trước, cũng chính bởi vì dáng ngủ này của cô, làm anh nhìn đến ngẩn ngơ, cho nên mới bị chú Hứa đá cho một cái. Hại anh sau này chỉ cần nghĩ đến vẻ đáng yêu của cô, là nhớ đến cái đá đó, nhắc anh phải nhớ cô và anh là người một nhà, không được suy nghĩ bậy bạ.

"Tôi bầu cho Kỉ Đại Vũ một phiếu." Sur phó Bách nói.

"Cô ấy dậy thì sẽ trả lời các người, các người muốn cô ấy về phòng ngủ, hay là cô ấy sẽ ngủ ở đây đến sáng ?" Phí Kiệt khom người muốn ôm Ân Ân.

"Anh muốn ẵm chị Ân Ân về phòng ngủ ?" Tiểu Sa kinh ngạc nói.

"Bằng không ai ẵm ?" Phí Kiệt trừng mắt nhìn Tiểu Sa.

"Tôi có thể." Tất cả nhân viên nam đều đồng loạt giơ tay.

"Xem vẻ mặt nham nhở của các người, Ân Ân sẽ không để các người ẵm cô ấy." Phí Kiệt lập tức ẵm Ân Ân lên.

"Vậy sao anh có thể ẵm ? Anh mới là đại sắc lang." Tiểu Sa không cam lòng nói.

"Tôi đây gọi là hổ dữ không ăn thịt con, nếu tôi có ý nghĩ bậy bạ gì với cô ấy, các người nghĩ chú Hứa có thể yên tâm để tôi chăm sóc cô ấy sao ?"

"Nói cũng phải." Cả đám người đều gật đầu, tiếp tục ngồi lại bàn ăn thịt bò thăn.

"Tốt lắm, các người ăn hết tất cả mấy thứ trên bàn đi, ăn không hết thì gói đem về nhà, còn anh mau đưa chị Ân Ân về phòng đi." Tiểu Sa nhìn Phí Kiệt đầy vẻ xem thường.

"Xem ra cũng phải có người dạy cậu thế nào là kính trọng, lễ phép người trên." Phí Kiệt đi đến bên Tiểu Sa, không khách khí đạp chân Tiểu Sa một cái thật mạnh.

"A !" Tiểu Sa kêu thâm thiết một tiếng.

Hứa Ân Ân mơ mơ màng màng mở mắt ra, lơ đãng nhìn một chút, lại thấy khuôn mặt Phí Kiệt, cô yên tâm rũ mắt xuống, nói nhỏ, "Em có thể tự mình đi."

"Im miệng, tiếp tục ngủ cho anh !" Phí Kiệt nói, động tác mau lẹ ẵm cô vào phòng.

Mọi người nhìn bóng dáng họ khuất đi, cả đám cùng nhau xì xầm.

"Lão đại sao đối xử tốt với chị Ân Ân quá vậy?" Ngải Tâm nói.

"Bọn họ là bạn bè lâu năm." Sư phó Bách đắc ý nói.

"Chàng tuấn lãng, nàng mỹ miều, lại sớm chiều ở chung, một ngày nào đó chắc chắn sẽ xảy ra chuyện kinh thiên động địa." Ngải Tâm trừng mắt nhìn đám đàn ông, "Tiểu thuyết ngôn tình đều nói như vậy đó !"

"Bằng không chúng ta cá cược đi." Mắt sư phó Bách sáng lên, hai tay đập lên bàn.

"Ai nghĩ chị Ân Ân sẽ lấy Kì Đại Vũ thì ngồi bên trái, đặt chị Ân Ân cùng lão đại thì ngồi bên phải."

Một phút đồng hồ trôi qua, bàn bên phải không hề có một bóng người.

"..... Cá cược cái con khỉ gì nữa!" Tiểu Sa uất ức nói.

"Tôi đặt !" Người yêu thích ngôn tình tiểu thuyết Ngải Tâm la lên, dùng hết sức đặt lên bàn phía bên phải 500 tệ.

"Có khí phách."

Mọi người đều đứng dậy, thu gom những đồ ăn trên bàn. Còn lại một mình Ngải Tâm ngồi tại bàn, cô chấp hai tay khấn vái....

"Ông trời ơi, xin cho chị Ân Ân sẽ lấy lão đại đi ! Nếu như vậy thì con có cơ hội đánh bại mấy tên đàn ông thú đó, ăn hết tiền của họ...."

* * *

Phí Kiệt đem Hứa Ân Ân đặt lên giường. Cô hoàn toàn chẳng biết gì, vẫn đang say giấc ngủ.

Bên cạnh là giường em bé, Phí Đình ôm gối ôm mà ngủ, miệng khẽ hé hé mở ra, bộ dáng y như thiên sứ.

Phí Kiệt ngồi ở bên giường nhìn Ân Ân và đứa nhỏ, đột nhiên lòng lại nổi lên cảm giác ấm áp. Trong phòng anh có 1 người con gái và 1 đứa nhỏ, từ khi nào nhà anh trở nên như vậy ?

Mọi vấn đề đều xuất phát từ đứa nhỏ này, từ sau khi đứa nhỏ xuất hiện, ngay cả ánh mắt nhìn Ân Ân cũng đã khác đi rất nhiều. Không, phải là từ trước lúc anh đi Nhật Bản, từ khi biết Ân Ân hẹn hò cùng Kì Đại Vũ, anh liền đổi khác.

"Vì sao ?" Phí Kiệt nheo mắt, nhìn mặt Hứa Ân Ân như thể đáp án đang nằm trên mặt cô.

Anh không muốn nghĩ đến cảnh Ân Ân cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ, càng không muốn nhìn thấy cô kết hôn sinh con. Ở trong đầu anh, hình ảnh gia đình Ân Ân, nhất định phải có anh trong đó.

"Mẹ nó, chẳng lẽ mày muốn cùng Ân Ân yêu nhau, để có được cảm giác đoàn viên đêm giao thừa sao ?" Phí Kiệt than thở ra tiếng, sau lưng bỗng toát mồ hôi lạnh.

Anh trừng mắt nhìn Ân Ân đang điềm tĩnh ngủ, không tin được sau ngần ấy năm, anh đã không còn có suy nghĩ của một người tự do nữa. Anh đã quen có Ân Ân bên cạnh, quen có cô ở trong nhà anh, quen có cô cùng anh xây dựng cái gọi là "người một nhà", anh không hề thay đổi được thói quen đó !

"May mắn anh 5 năm không có Đài Loan, nếu không hiện tại chẳng phải còn kìm nén nhiều hơn bây giờ sao ?" Anh cúi đầu nheo nhẹ hai má của cô.

Cô nhú mày, vung tay tựa như đuổi ruồi muỗi.

"Làm gì đuổi anh ? Là anh đuổi em mới đúng. Phi pháp chiếm cứ đầu óc người khác, phạm pháp đó nha !"

Phi Kiệt cúi người, nhìn khuôn mặt nằm nghiêng của cô, anh tự hỏi làm sao gương mặt thanh tú ấy lại làm anh hiểu được cảm giác "nhớ nhà".

Da của cô sao lại trắng nõn vậy ? Đôi môi hồng phấn, nhìn sao ngon miệng quá vậy ?

Môi Phi Kiệt không tự chủ chạm vào môi cô, cảm thấy chúng thật mềm mại, thơm mát, làm cho anh luyến tiếc rời đi. Anh cảm thấy việc hôn môi cô còn ngon hơn là ăn điểm tâm vậy.

Anh cứ ngồi đó mà nhìn cô ngủ say sưa, bất giác anh mỉm cười thật tươi. Tim anh giờ đập rất nhanh, giống như là lần đầu tiên biết hôn vậy. Anh bỗng nhiên đứng lên lui về cạnh cửa. Anh ôm môi, hoảng sợ nhìn cô, nhưng cô vẫn ngủ yên, hai má anh dần nóng lên, trái tim đập thình thịch, trời đất như thể cứ xoay vòng vòng làm cho anh choáng váng.

Phi Kiệt lao đảo lao ra khỏi phòng, đôi mắt mở to, cứ y như người đang bị shock nặng.

Gặp quý mà, nếu không sao anh lại thừa dịp cô ngủ mà hôn trộm cô !

"Cho dù ghen tị với Kì Đại Vũ, cũng không thể thừa dịp Ân Ân ngủ mà hôn cô ấy..." Phi Kiệt đi vào phòng bếp, hai tay chống lên bàn ăn.

"Mẹ nó, mày ghen tị cái quái gì, mày tưởng mày là ba Ân Ân sao ? Cho dù có là chú Hứa thì chú ấy cũng chẳng quan nhiều như vậy !" Anh đi vòng quanh bàn ăn, vừa đi vừa nói với chính mình.

"Mày là người nhà Ân Ân mà lại đi hôn cô ấy, quả thực là loạn luân thêm biến thái !" Lại đi vòng vòng bàn ăn lần thứ 2. Anh ôm ngực, cảm thấy không tài nào thở nổi.

"Không đúng ! Mày nhất có cảm giác với Ân Ân nên mới hôn cô ấy. " Lại tiếp tục đi lần thứ 3, đầu anh bắt đầu choáng váng, khuôn mặt tái mét, chẳng còn tí máu.

"Trời ơi." Phi Kiệt rốt cuộc dùng sức ôm đầu mình rên la.

Anh yêu Ân Ân !

Tại sao lại có thể đột nhiên như vậy ? Phi Kiệt dùng sức nhắm hai mắt lại, cố gắng tìm rõ ngọn nguồn sự việc.

Chẳng lẽ bởi vì cô đối xử tốt với đứa nhỏ, vì cô cho anh biết thế nào là "yêu ai yêu cả đường đi lối về", nên làm cho anh cảm động, làm cho mọi cảm xúc kìm nén bấy lâu nay của anh trỗi dậy ?

"Không, không phải đột nhiên, mày yêu Ân Ân, yêu đến nỗi không chút do dự đem hết tài sản giao cho cô." Phi Kiệt trợn hai mắt, vẻ mặt bi thảm như bị xử tử hình. "Nhưng sao trước đây mày lại không mặt đỏ tim đập nhanh khi gặp Ân Ân ?"

Bởi vì anh trước đây chưa bao giờ nghĩ rằng Ân Ân sẽ rời xa mình !

Ân Ân lúc trước chỉ quen có 1 người bạn trai , hẹn hò chưa quá 3 ngày là đã bị anh dọa đến chạy mất dép. Nếu không phải lúc đó anh đến Nhật Bản làm đầu bếp bên đó 1 tháng, thì làm sao tên Kì Đại Vũ đó có cơ hội tiếp cận, cướp đi vị trí của anh chứ.

"Chết tiệt !" Phi Kiệt đi đến bồn rửa tay, dùng hai tay hắt nước vào mặt mình, cố gắng làm bản thân tỉnh táo.

Hiện tại ngẫm lại, lúc anh ở Pháp, không phải anh nhớ nhà, mà là anh nhớ Ân Ân, cái nhớ ấy chính là ngọn lửa bùng cháy lên tình yêu của anh đối với cô.

Anh chính vì quá coi trọng Ân Ân, sợ rằng sẽ làm cô tổn thương, cho nên mới thôi miên chính mình, đem cô trở thành em gái, cố gắng chăm sóc, trân trọng cô, bởi vì chỉ có làm người thân thì tình cảm này mới kéo dài, còn làm người yêu thì...

Sợ rằng anh sẽ không đủ tư cách !

Phi Kiệt toàn thân vô lực dựa vào tường. Mười phút sau, Phi Kiệt thu thập hành lý, để lại tờ giấy nói muốn lên núi ở vài ngày, sau đó anh đem hành lý ra xe và lái đi.

Anh không phải không có lương tâm muốn bỏ rơi đứa nhỏ, nhưng anh cần phải suy nghĩ lại mọi thứ, hơn nữa đứa nhỏ chắc chắn không phải của anh, bởi vì 1 năm 9 tháng trước, Ân Ân ở cạnh anh, làm sao anh lại có thể cùng người con gái khác quan hệ chứ.

Nhưng mà kết luận này trước mắt còn chưa thể nói cho Ân Ân biết, cho nên, anh thật sự cần phải cẩn thận suy nghĩ.

* * *

Đối với Hứa Ân Ân mà nói, từ sau khi đứa nhỏ đến đây đã hơn một tuần, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, ngoại trừ Phi Kiệt đột nhiên tuyên bố không chịu nổi, để lại tờ giấy nói là lên núi ở 1 tuần, tối hôm qua mới trở về nhà, ngoài ra thì mọi thứ đều bình thường.

Hứa Ân Ân mặc dù trong lòng biết rõ Phi Kiệt muốn né tránh việc kiểm tra ADN, cô cũng không hỏi nhiều, cô cho rằng đối với một người đàn ông

không thích bị trói buộc như anh, đột nhiên có đứa nhỏ xuất hiện nói là con mình, quả thật đúng là sét đánh ngang tai.

Cô hiểu anh.

Một ngày sáng sớm, đồng hồ điểm 6h, Ân Ân theo thói quen thức dậy, đứa nhỏ cũng cùng thức với cô.

Cô giúp nó thay tã, rồi pha sữa cho nó uống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, cô nhin không được mà hôn vào má của nó, sau đó đặt đứa nhỏ vào xe em bé đẩy đến nhà bếp.

Hứa Ân Ân đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng, cô không biết có phải tất cả đầu bếp đều yêu thích việc nấu ăn không, ít nhất thì Phí Kiệt là như thế. Những năm gần đây, nếu cô mà dậy sớm hơn anh, thì cô sẽ chuẩn bị bữa sáng cho anh, đến bây giờ điều đó cũng trở thành lệ bất thành văn rồi.

Hứa Ân Ân nấu cơm, sau đó chiên trứng ốp la, rồi xào thịt hun khói, bắp cải và nấm hương. Tài nghệ nấu ăn của cô chỉ được đến chừng đó, may mắn là Phí Kiệt không có thói quen ăn sơn hào hải vị, cái anh cần chỉ là cảm giác của một bữa ăn ấm cúng.

“Ồ... ô a...” Phí Đình ngồi trên xe em bé, cầm lấy quả táo mà cắn.

“Con xem, nhân viên ở Philadelphia nấu canh cá dinh dưỡng cho con, rồi còn cháo, rất ngon nha, di nhìn thôi là đã muốn ăn rồi. Chờ cháo nguội, di sẽ đút con ăn nha.” Hứa Ân Ân ngồi xuống bên cạnh Phí Đình, vừa sờ sờ đầu nó vừa cười nói.

Ánh mắt Phí Đình trong trẻo, cười lộ ra mấy cái răng sữa, miệng thì cứ khò khè đầy nước miếng.

“Sao con lại đáng yêu quá vậy?!” Hứa Ân Ân ôm chầm lấy Phí Đình mà hôn vào hai má nó.

Phí Đình tay cầm trái táo đưa lên, vui vẻ cười khanh khách ra tiếng.

Hứa Ân Ân nhìn nó mà cũng vui lây, cô cảm thấy Phí Đình vừa ngoan vừa đáng yêu, không quậy phá, lúc cười cứ như là thiên sứ hạ phàm. Mẹ của nó làm sao có thể bỏ nó chứ? Đứa nhỏ này dễ dàng thích ứng hoàn cảnh, sao trời sinh tính nó dễ vậy? Mà sao mẹ của nó lại có thể đem nó giao cho người lạ? Hứa Ân Ân cảm thấy đau lòng, lại cúi đầu hôn vào trán nó.

Không biết mẹ Phí Đình là người thế nào? Có phải là loại phụ nữ có vòng ngực 32c mà Phí Đình thích không?

Hứa Ân Ân cắn môi, cúi đầu nhìn cái áo màu đỏ, quần jean rất đời bình thường của mình, chắc chắn anh không thích loại phụ nữ có ngoại hình như cô rồi. Đột cảm cô ngẩng đầu thì thấy thân ảnh Phí Kiệt thấp thoáng ở cửa phòng bếp.

“Phí Kiệt, anh làm gì mà lập lo ở cửa vậy?”

Bởi vì anh muốn khóc !

Phí Kiệt lộ ra nửa người, đầu cúi nhìn sàn nhà, trong đầu anh giờ đang nghĩ đến hình ảnh tươi cười vui vẻ lúc nãy của Ân Ân và đứa nhỏ. Mẹ Phí Đình nhẫn tâm vứt bỏ nó, tựa như năm đó mẹ anh đã bỏ anh mà đi. Ân Ân lại chẳng chấp nhất chuyện nó không phải cốt nhục của mình, mà vẫn chăm sóc nó rất ân cần.

“Anh làm gì mà cúi đầu?” Hứa Ân Ân kỳ quái nhìn anh.

Phí Kiệt nghe vậy, phụng phịu ngẩng đầu, nghênh ngang đi vào nhà bếp.

“Trời ạ, anh tối qua uống bao nhiêu rượu vậy?” Hứa Ân Ân vừa nhìn thấy mắt anh đỏ ngầu, lập tức kéo anh ngồi xuống kế, rót ly nước ấm cho anh uống.

“Chỉ có mấy chai, không say đâu.”

Anh không phải muốn mượn rượu giải sầu, chỉ là khi lên núi, anh luôn muốn làm rõ tình cảm của mình với Ân Ân, nhưng càng làm rõ anh càng muốn điên tiết. Nghĩ rằng cô không cần anh, cho nên anh đành phải giả bộ không có việc gì về nhà, kì thực trong lòng lại rất rối loạn.

Phí Kiệt quay đầu nhìn tiểu quỷ cười hi hi ăn táo, anh nhú mày, cầm ly cà phê Ân Ân pha một hơi uống hết.

Khi anh đặt ly cà phê xuống, Hứa Ân Ân cũng chuẩn bị một ly cà phê khác cùng điểm tâm sáng đặt lên bàn.

“Em làm gì tốt với nó quá vậy?” Phí Kiệt đột nhiên nắm tay cô, kéo cô về phía anh.

Hứa Ân Ân đứng gần bên anh, không dám mở mắt, cô như ngừng thở, chỉ sợ anh sẽ phát hiện gì đó trong mắt cô.

“Vì sao?” Phí Kiệt thấp giọng nói, ánh mắt không tự chủ dừng tại môi cô.

Cô không biết vì sao anh lại dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm mình, cô chỉ biết giờ cô chẳng thể nào thở nổi.

“Vì sao?” Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Ân Ân.

“Đau quá.” Hứa Ân Ân cụng đầu mình vào đầu anh một cái, anh nắm chặt làm tay cô phát đau. Ánh mắt Phí Kiệt trở nên hung ác làm cô kinh sợ, nhưng cô giả bộ như chẳng nhìn thấy gì, nói, “Em không phải nói rồi sao? Anh là người thân của em, nó cũng có khả năng là con anh, đương nhiên em phải quan tâm chăm sóc nó.”

Cái Phí Kiệt muốn nghe không phải đáp án này, sắc mặt anh trầm xuống, vẻ mặt lạnh như băng. Anh trừng mắt nhìn cô, sau đó cầm đũa lên ăn cơm.

Hứa Ân Ân nhìn về mặt phần nộ của Phí Kiệt, không biết anh tự nhiên sao lại như vậy, hay là..... Lúc này cô đánh anh đau lắm sao?

Hứa Ân Ân xấu hổ le lưỡi nhìn đũa nhỏ, Phí Đình vươn tay chồm về phía trước như muốn cô ôm nó.

Cô ôm Phí Đình, sau đó dẫn nó đi vòng quanh nhà bếp, chỉ trỏ từng lùm, “Đây là vôi nước, đây là nước, đây là tủ lạnh, đây là.....”

“Mẹ....” Đứa nhỏ cười lộ ra mấy cái răng sữa nhìn về phía cô.

Hứa Ân Ân cứng đờ, nước mắt như ngưng đọng ở khóe mi cô, cô luống cuống nhìn về phía Phí Kiệt

Phí Kiệt cũng hoảng loạn nhìn về phía cô.

"Đi không phải mẹ con, gọi đi đi." Hứa Ân Ân nhỏ giọng nói.

Tuy rằng cô cũng muốn kết hôn sinh con cho Phí Kiệt, nhưng mà..... con của anh rõ ràng đang mỉm cười với cô, cô chỉ có thể cam chịu.

"Mẹ." Phí Đình tiếp tục nhìn Ân Ân mà kêu, còn hôn môi cô chùn chụt, nước miếng dính đầy cả miệng Ân Ân làm cô thật mắc cười.

"Mày đúng thật là đại sắc lang !" Phí Kiệt trừng lớn mắt, cực kì khó chịu, tiểu quý này sao dám tùy tiện hôn Ân Ân chứ ?

"Nó mới một tuổi thôi."

Phí Kiệt đi đến ôm đứa nhỏ, nghiêm túc nhìn nó, "Cô ấy không phải mẹ của mày, cô ấy sẽ kết hôn cùng người khác."

Hứa Ân Ân biết rõ chuyện của cô và anh là hy vọng xa vời, nhưng nghe anh nói thế, trong lòng cô nhói lên đau đớn.

Tiểu quý kia bắt chước bộ dáng của anh, khuôn mặt nhỏ nhăn nhu lại. Phí Kiệt rất muốn cười, nhưng vẫn kiềm chế, chỉ có khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên.

"Ha ha a...." Tiểu quý kia cũng cười theo, đột nhiên hai tay ôm lấy mặt Phí Kiệt mà hôn môi anh một cái.

Hứa Ân Ân tròn to mắt, khuôn mặt đỏ bừng bừng, này này này... là hôn môi gián tiếp nha !

Phí Kiệt đứng bất động, thấy tiểu quý kia quang minh chính đại hôn mình, nhưng anh chẳng giận mà lại còn cười trộm.

"Nam nữ gì mà cũng hôn tuốt, mai một lớn thì làm sao hả ? Xem tao dạy mày thế nào đây." Phí Kiệt đặt Phí Đình lên đùi mình, hai tay giơ cao lên.

"Anh không cần đánh...." Hứa Ân Ân khấn trương đi qua, nhưng chưa gì đã thấy – Phí Kiệt đang chọc lét đứa nhỏ.

Phí Đình ngồi trên đùi anh mà cười ngả nghiêng ngã ngửa, hoa chân múa tay vui sướng đến nỗi nước miếng phun từng lùm.

"Biết sự lợi hại của tao chưa ?" Phí Kiệt đắc ý nhìn về phía Ân Ân.

Mái tóc anh lòa xòa trước trán, lúc cười hai mắt sáng lên, đôi môi gọi cảm mỉm cười thật mê người, mỗi lần thấy anh cười, Hứa Ân Ân cảm thấy ngực mình như bị ngàn búa đánh vào, đau nhức ră rời.

Phí Kiệt thấy cô ôm ngực xoay đi, vẻ mặt hoảng loạn, anh liền ôm đứa nhỏ vào lòng, thì thầm nói, "Cô ấy tưởng tao sẽ đánh mày, mày nói cô ấy có ngốc không ?"

"Em là quan tâm nó." Hứa Ân Ân hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh trả lời.

"Quan tâm chuyện của em trước đi. A..... Quên mất, Kì Đại Vũ yêu mến của em lúc này có gọi điện thoại đến."

"Có hả ? Sao em lại không nghe chuông báo gì cả ?"

"Điện thoại của em để ở phòng khách, anh vừa lúc nghe được tiếng chuông, thuận tiện nghe điện thoại dùm em."

"Sao anh không đưa em nghe ?" Cô sốt ruột nói.

Phí Kiệt trừng mắt nhìn Ân Ân, ý cười trên mặt đột nhiên mất đi, đôi môi mím lại... Biết thế chẳng thèm nói cô nghe, lúc anh nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, tâm tình thật sự siêu khó chịu.

Nhưng mà cái này cũng không thể trách anh, tự nhiên bị phồng tay trên, ai mà chịu được chứ?

“Nếu anh ấy hiểu làm gì thì sao?” Hứa Ân Ân không tự chủ được cắn môi, nhúu mày lo lắng.

Nếu cô với Phí Kiệt không thể tiến tới, đương nhiên cô cũng phải kiếm đường lui cho mình. Phí Kiệt ngay cả con cũng có rồi, vạn nhất ngày nào đó có thêm một đứa con khác nữa, mà cô vẫn chỉ cô đơn lẻ loi, làm sao mà cô đối mặt với anh được.

“Lo lắng cái quỷ gì! Anh nói ở đây có cả đồng người, kêu anh ta đừng suy nghĩ lung tung. Anh còn nói với anh ta, hôm qua em chăm sóc đứa nhỏ cả đêm, nên hôm nay anh cho em được nghỉ, bảo anh ta dẫn em đi chơi. Em không kiếm được ông chủ sáng khoái hào phóng thứ hai đâu!”

Người cô đề ý là Kì Đại Vũ, cho nên nếu đề cô biết anh yêu cô, mặt mũi và tự tôn đàn ông của anh biết để đâu!

“Hôm nay là thứ sáu, là ngày đông khách nhất!” Cô thấp giọng nói.

“Cho em nghỉ, em còn dài dòng cái gì!” Phí Kiệt quát to, làm đứa nhỏ kinh sợ giật nảy mình.

Anh cúi đầu ôm chặt đứa nhỏ, trấn an nó, “Không việc gì, tao chỉ lớn tiếng tí thôi.”

Đứa nhỏ rất nhanh khôi phục nguyên trạng, tiếp tục ôm Phí Kiệt mò mẫm người anh.

Hứa Ân Ân nhìn ý cười ôn nhu trên mặt anh, lòng lại nhói đau lần nữa.

“Nhiệm vụ của em là đi hẹn hò với Kì Đại Vũ, trong nhà hàng mướn cả đồng người để làm gì chứ?” Phí Kiệt hạ giọng nói.

“Em muốn làm một quản lý có trách nhiệm không được sao?” Cô trừng mắt lớn tiếng nói với anh.

“Chắc chắn chắc, đã sắp 30 tuổi, ngay cả một chút nữ tính cũng không có, còn muốn đi hẹn hò gì chứ. Kì Đại Vũ có nghĩ em là gay không đó?”

“Em ở trước mặt anh ta không có như vậy.” Cô đỏ mặt, cố ý hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

“Hừ.” Phí Kiệt hừ lạnh một tiếng.

Cô thật chẳng ra gì, dám coi trọng Kì Đại Vũ, chẳng đề ý đến cực phẩm trước mắt cô, đúng thật là cô gái ngu ngốc!

Hứa Ân Ân bực bội, choàng tay bỗng đứa nhỏ từ tay anh. “Em không ở nhà hàng, ai chăm sóc cục cưng này?” Phí Đình nằm gọn trong lòng cô tìm tư thế thoải mái nhất, bàn tay nhỏ bé co lại, đầu tựa vào ngực cô, còn ngáp một cái.

Hứa Ân Ân thấy thế liền tươi cười, nhẹ nhàng hôn hai má của nó.

Ngực Phí Kiệt như bị kim châm, anh hy vọng hình ảnh trước mặt vĩnh viễn còn mãi, làm anh có cảm giác đây là nhà của anh, cô là vợ của anh, nó là con của anh và cô....

“Cả đồng con gái xếp hàng dài dài chờ làm bảo mẫu cho anh, em lo lắng cái gì! Hay là sợ không ai lấy, muốn anh lo cho em cả đời hả?” Nói xong, anh xoay người đi ra khỏi bếp.

Hứa Ân Ân ôm chặt đứa nhỏ, nó cứ y như là bản sao lúc nhỏ của Phí Kiệt, nó ngủ yên lành trong lòng cô, bất chợt khóe mi Ân Ân đỏ ngầu, nước mắt không tự chủ mà tuôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Hứa Ân Ân cảm thấy cùng Kì Đại Vũ dùng bữa tốt thật rất vui. Bởi vì Kì Đại Vũ là người tốt, lại chăm sóc cô chu đáo, mọi chuyện đều để cô làm chủ, làm cô thấy mình như là một bà hoàng. Nhưng mà lúc đang hẹn hò cùng anh, cô nhìn không được đề điện thoại lên bàn, lâu lâu lại liếc mắt nhìn, sợ thỉnh linh có người nào đó gọi cô về.

Biết rõ mình không nên như thế, nên cô trực tiếp tắt di động. Nhưng cô vẫn chưa yên tâm, Phí Kiệt và đứa nhỏ....

Trời mới biết, cô không phải là tham công tiếc việc, mà đang lo lắng chuyện khác. Điều duy nhất hiện giờ cô có thể làm là – cố gắng không nhắc đến

chuyện nhà hàng lúc đang ăn tối, hơn nữa cố gắng hỏi han công việc và cuộc sống của Ki Đại Vũ.

Hứa Ân Ân cảm thấy mình đã điếm đúng huyết, bởi vậy Ki Đại Vũ mặt mày hớn hờ, thao thao bất tuyệt.

Lúc này, hai người đang ngồi trong xe Ki Đại Vũ, lúc dừng đợi đèn xanh, anh quay sang hỏi cô, "Đúng rồi, anh quên hỏi em, hai người đưa đứa bé đi kiểm tra ADN chưa?"

"Buổi sáng em có đưa nó đi rồi. Mà ai ngờ mới tới cửa bệnh viện, nó đã khóc thét lên, ngay cả y tá cũng thấy tội cho nó, sau đó đề nghị em lấy dịch vị trong khoang miệng để kiểm tra thay vì là rút máu." Nhắc đến việc rút máu, cô liền liên tưởng đến mấy ống tiêm, bỗng dưng rung mình một cái.

"Chùng nào mới có kết quả?" Ki Đại Vũ nói.

"Một tuần."

"Anh cũng có người bạn làm bên khoa xét nghiệm, anh ta nói thường người cha đưa con họ đến kiểm tra ADN, đa phần trăm phần trăm đều không phải con họ." Ki Đại Vũ nghiêm trang nói.

"Ai là ba nó, người mẹ là người rõ nhất." Hứa Ân Ân nhớ tới chuyện người phụ nữ đó sinh cho anh một đứa con, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhin không được nhều lại.

Lúc biết mang cốt nhục của Phí Kiệt, không biết cô ta cảm thấy thế nào? Nếu là cô, cô sẽ mang đứa nhỏ cao chạy xa bay đến nơi mà không ai quen biết cô, cô sẽ không tự tay bỏ cốt nhục của mình.

"Kỳ thật kiểm tra ADN hay không cũng không quan trọng, dù sao đứa nhỏ đó cũng rất giống Phí Kiệt." Ki Đại Vũ nói.

"Rất giống." Hứa Ân Ân cảm thấy đau khổ, lòng cô quặn lên từng hồi.

"Người phụ nữ của anh phải tốt số lắm." Ki Đại Vũ dừng xe gần công viên nhà cô.

"Nếu không, cũng sẽ bỗng đứa nhỏ tới tìm anh ta, mà anh ta lại chẳng biết mẹ nó là ai." Hứa Ân Ân đột nhiên nhớ tới lời sư phó Bách nói với cô, đêm nay đứa nhỏ cùng Phí Kiệt và bảo mẫu đã đùa giỡn rất vui vẻ.

Môi cô mím lại, tâm trạng đột nhiên xấu đi.

Ki Đại Vũ ngắm cô một lúc, thật cẩn thận nói, "Nhân viên nữ nhà hàng của em chắc đều thích anh ấy."

"Nhân viên nữ nhà hàng bình thường đều miễn dịch với anh ấy, bởi lúc anh ta nóng giận thì cứ như khủng long thời tiền sử vậy. Ở trong bếp không nói chuyện yêu đương, mà chỉ nói đến năng lực làm việc." Chỉ có cô thôi, qua nhiều năm vậy mà vẫn không chống lại sức hấp dẫn của anh.

Hứa Ân Ân cau mày, hận bản thân mình vô dụng.

"Anh cũng cho rằng em không giống những cô gái khác, cho nên..." Ki Đại Vũ ngừng nói, ho nhẹ hai tiếng, nhìn cô.

Trời ạ, anh muốn tỏ tình sao? Cô vừa rồi không nghe lầm chứ? Hứa Ân Ân vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, chờ đợi anh nói cái gì.

"Em đồng ý làm bạn gái anh không?" Ki Đại Vũ cầm tay cô.

Hứa Ân Ân cảm giác tay anh khấn trương đồ mồ hôi, hai cô cũng đứng ngồi không yên.

"Cái kia....." Hứa Ân Ân không biết nói sao, giả bộ vén tóc rút tay về.

Ki Đại Vũ nhìn hành động của cô, vẻ mặt thất vọng tràn trề.

"Nếu anh không ngại ngày nghỉ em phải làm việc đầu đêm suốt sáng, em rất muốn trở thành bạn gái anh." Cô lớn tiếng nói.

"Anh hoàn toàn không ngại." Ki Đại Vũ mừng rỡ, kích động lại cầm tay cô.

Lúc này, Hứa Ân Ân để anh nắm chùng vài ba giây rồi vội rút tay lại.

Thảm! Cô có phải đã lâu không quen bạn trai, nên có chút hồi hộp?

"À... Cuối tuần này em mời anh đi xem phim, để bù cho tối nay anh mời em ăn tối." Hứa Ân Ân vội vàng tươi cười nói.

"Được." Ki Đại Vũ dùng sức gật đầu.

Bên trong xe lại im ắng, hai người bốn mắt nhìn nhau đến nỗi mắt tự nhiên, cuối cùng --- hai người đều nhin không được bật cười.

"Ân Ân, anh...."

Hứa Ân Ân thấy anh chồm người về phía trước, biết rõ anh định làm gì, cô vội vàng bước xuống xe, vẫy tay.

“Chúng ta gặp nhau sau nhé, bye bye.”

Trờ ạ, xem cô sợ đến chạy trời chết, may là nãy cô đáp đồng ý làm bạn gái Kì Đại Vũ, nếu không anh nhất định nghĩ cô chán ghét anh.

Hứa Ân Ân bước đến bậc tam cấp, nhìn đồng hồ -- mười một giờ. Không biết đứa nhỏ thế nào rồi ?

Hứa Ân Ân ngẩng đầu nhìn sang nhà Phí Kiệt còn sáng đèn, không tự chủ được lấy chìa khóa nhà anh trong túi cô ra. Cô không phải muốn đột kích kiểm tra, chỉ muốn xem đứa nhỏ có ổn không, tuyệt đối không có động cơ mờ ám nào.

Được rồi, cô đối với bảo mẫu của Phí Kiệt có chút "tò mò", thật sự là như thế thôi !

Mười một giờ đúng, Hứa Ân Ân cô gái kia còn chưa về nữa. Phí Kiệt ngồi ở phòng khách, phụng phịu trừng mắt coi phim hài trên TV.

Cô sẽ không lần đầu tiên hẹn họ mà cùng người ta qua đêm chứ ?

Nếu cô mà ngốc đến như vậy, anh đành phải gọi điện thoại bảo cô về nhà. Dù sao anh cũng không muốn lúc chú Hứa về nước, Ân Ân lại xảy ra chuyện. Ai này đều biết lúc chú Hứa ở nước ngoài, anh là người chăm lo cho Ân Ân.

"Kiệt, anh chẳng quan tâm người ta." Y tá Phương Lâm mặc quần đùi ngắn cũn cỡn trực tiếp ngồi lên người anh.

"Cô muốn làm gãy chân tôi sao ?" Phí Kiệt lạnh lùng nhìn bạn của em họ của sư phó Ngải Tâm

Phương Lâm ông ẹo trên người Phí Kiệt, nũng nịu nói, "Anh quá đáng nha ! Người ta cao 1m70, 51 kg, ai cũng bảo em có dáng người của siêu mẫu."

Lúc trước ở nhà hàng đã gặp qua anh hai lần, cô sớm ái mộ anh từ lâu. Hôm nay đương nhiên phải tận dụng cơ hội, làm cho anh trở thành người đàn ông của cô.

"Tôi đây không quan tâm cô bao nhiêu kg, tóm lại, cô nói nhỏ cho tôi, đứa nhỏ khó lắm mới chịu ngủ." Anh hạ giọng, hung thần ác sát uy hiếp nói, "Cô nếu không có việc gì làm, có thể đi được rồi, tôi sẽ tính cho cô tiền lương của 12 tiếng."

"Lợi dụng người ta xong, là đuổi đi liền hay sao ?" Phương Lâm bĩu môi nói.

"Cô cũng có giá trị lợi dụng ?" Phí Kiệt trừng mắt nhìn mặt cô trang điểm đậm lè y như lên sân khấu hát tuồng, "Đứa nhỏ lúc ở nhà bếp đã khóc ròng rã 2 tiếng đồng hồ. Cô không quên việc này chứ ?"

Phương Lâm môi đỏ mọng mím lại, nhún vai nói, "Đứa nhỏ không có mẹ bên cạnh nên cảm thấy không an toàn."

"Thôi đi, quản lý nhà hàng của tôi cũng chăm sóc nó, nhưng nó cũng chẳng có khóc như vậy. Tôi còn nghĩ cô là y tá, đối việc chăm sóc đứa nhỏ thì cô sẽ rất chuyên nghiệp."

"Kỳ thật... Em cũng chuyên nghiệp lắm, anh muốn thử xem không ?" Phương Lâm nhìn anh đầy mỉa mai hoặc, đem nửa người áp sát vào Phí Kiệt.

"Tôi không có hứng thú làm mấy chuyện này trước mặt đứa nhỏ, cô làm đủ trò rồi đó." Phí Kiệt đẩy cô ta, lấy tiền từ bóp ra đưa cô, "Tốt lắm, phí bảo mẫu 5000, cô có thể đi rồi."

"Em không cần tiền, em muốn anh ! " Phương Lâm cúi người, để anh nhìn rõ ngực mình cùng từng đường cong thon thả của mình.

"Cô chỉ đáng giá 5000." Phí Kiệt ngay cả xem cũng lười xem, mấy loại con gái này anh chưa từng thấy sao ? Đường cong, dáng người thế này anh đã nhìn đến miễn dịch.

"Vây cho em hôn một cái, coi như là phí bảo mẫu đêm nay." Phương Lâm ôm chặt cổ Phí Kiệt không chịu buông.

"Tùy cô." Năm ngàn này anh có thể quên vào từ thiện, bằng không mời mọi người ăn cơm no nê, cũng không có gì lỗ cả.

Phí Kiệt kéo ót Phương Lâm, cho cô hôn một cái.

"Có thể đi." Anh để một giây rồi đẩy cô ra.

"Không đủ." Phương Lâm nhanh hôn anh, không muốn buông tay.

Phí Kiệt nghe ngoài cửa có cửa đang mòn khóa, anh nhú mảy, nắm chặt vai Phương Lâm mà đẩy cô ra.

"Cô thôi đi."

Phương Lâm dùng sức toàn thân, sống chết hôn anh.

Phí Kiệt giận trừng đôi mắt đen cùng Hứa Ân Ân bốn mắt nhìn nhau.

Hứa Ân Ân sắc mặt thoáng chốc tái mét, xoay người đi ra ngoài.

Phí Kiệt đẩy Phuong Lâm ra, rượt theo Ân Ân, "Hứa Ân Ân, em đứng lại cho anh ! Anh muốn hỏi em !"

Phí Kiệt chạy nhanh ra đến cửa nắm chặt tay Ân Ân, "Buông tay, trở về --- lo chuyện của anh đi." Hứa Ân Ân không quay đầu lại nhìn anh, giọng cô run run vang lên.

Dù rằng đã nhiều năm ở bên Phí Kiệt, cũng thấy không ít phụ nữ bủa vây anh, nhưng lần đầu tiên tận mắt nhìn anh của người phụ nữ khác hôn nhau, lòng cô như bị ngàn kim châm rất đau đớn.

"Cô ta là ai vậy ?" Phuong Lâm cũng chạy theo Phí Kiệt ra ngoài.

"Cô nếu không đi, đừng trách tôi không khách sáo." Phí Kiệt cau mày, quay đầu quát vào mặt Phuong Lâm.

"Người nên đi là em." Hứa Ân Ân cố gắng vùng ra khỏi tay anh.

Phí Kiệt thấy cô muốn bỏ chạy, anh nguyên rủa một tiếng, kéo cô ôm chặt vào lòng mình. Hứa Ân Ân bị anh ôm, cảm giác tức giận giờ chẳng thấy đâu nữa, mà cô lại thấy mặt mình nóng ran lên, như là bị lửa bao trùm vậy.

Mặt cô dán chặt vào khuôn ngực rộng rắn chắc của anh, gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi hương khoan khoái trên người anh, anh ôm cô rất chặt, như thể cả đời này không muốn buông cô ra...

"Cô có thể đi rồi !" Phí Kiệt nói với Phuong Lâm.

"Trở mặt nhanh thật." Phuong Lâm khoanh tay trừng mắt nhìn Phí Kiệt cùng Hứa Ân Ân.

"Tôi đuổi cả buổi tối mà cô không đi, không trở mặt mới là lạ." Phí Kiệt ôm Hứa Ân Ân đi tới, dùng chân đá văng cánh cửa gỗ, đồng thời xoay người nói với ai kia, "Nhớ ra đóng cửa dùm."

"Anh lợi dụng người ta xong thì trở mặt, đồ chết tiệt !" Phuong Lâm tức giận, cô đá thật mạnh vào cánh cửa một cái "rầm", sau đó bực tức bỏ đi.

"Nhắc anh lần sau đừng chọc tôi loại bảo mẫu này." Phí Kiệt vừa ôm Hứa Ân Ân vào nhà vừa ngênh mặt nói, miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại, "Em có biết mình là con gái không vậy ? Biết mấy giờ rồi không ?"

Hứa Ân Ân cúi đầu nhìn tay mình, một câu cũng không lên tiếng, bởi vì cô sợ chính mình nhìn không được mà cười. Anh vì cô mà đuổi cô gái lúc nãy đi, anh rất để ý đến cô !

Phí Kiệt sợ làm đứa nhỏ thức, kéo Ân Ân vào trong phòng, thấy cô cứ cúi đầu biết nhận lỗi, giọng nói anh nhỏ nhẹ phần nào.

"Một người con gái chưa lập gia đình mà đi chơi đến tối mới về, bộ em định không lấy ai ngoài Kì Đại Vũ sao ?" Anh buông cô ra, khoanh tay trước ngực, miệng không ngừng căn nhắc.

"Tại sao chỉ có anh mới có thể đi chơi về trễ, còn người khác thì không được chứ !" Hứa Ân Ân bị anh căn nhắc đến nhức cả lỗ tai, nhìn không được nữa, cô ngẩng đầu cãi lại, "Chính anh cũng ở phòng khách cùng người ta làm xăng làm bậy, còn dám kêu em về nhà sớm hay sao ?"

"Anh là bị cưỡng hôn !" Phí Kiệt trừng mắt nhìn Ân Ân, khuôn mặt tuấn mỹ giờ đột nhiên lại hốt hoảng, "Em em em... Khóc cái khi giờ gì !"

"Em không có khóc." Hứa Ân Ân hoảng loạn lau đi nước mắt.

Sao cô lại yếu đuối vậy, sao lại khóc vì anh !

Tuy rằng cô cố nói với bản thân đừng yêu anh quá nhiều, nhưng mười năm không phải là thời gian ngắn, cô không thể nào nói buông là buông được liền.

"Được được, em không khóc, là mất anh có vấn đề." Phí Kiệt nâng cằm cô lên, đôi mắt đen nhìn chòng chọc với mặt cô, đôi mắt đột nhiên lóe lên tức giận, "Mẹ nó, có phải Kì Đại Vũ đánh em không ?"

Cô dùng sức lắc đầu.

"Chết tiệt, hay là anh ta cầu hôn em, em vui quá nên khóc ?" Phí Kiệt hít một hơi thật sâu, sắc mặt xanh mét trừng trừng nhìn đôi mắt đỏ hoe của Ân Ân.

"Làm gì có." Hứa Ân Ân nói xong liền nhích người qua một bên, cô không muốn quá thân mật với anh, nếu không cô lại sẽ yếu đuối, không dám rời bỏ anh, "Anh quản em nhiều vậy làm gì ? Anh có thời gian quản em, sao không lo mà đi tìm mẹ của Phí Đình đi. Không phải anh nói đi tìm Lý Thất Ngôn để lấy đoạn băng ghi hình ở cửa sau sao ?"

Phí Kiệt thấy cô tìm cách trốn anh, lại còn chia ra bộ mặt dửng dưng, cơn giận lại tăng thêm, trực tiếp ôm chặt thắt lưng Ân Ân, đem cô nằm gọn trong

người mình.

"Anh đã hỏi rồi, Thất Ngôn nói camera ở cửa sau đã bị hư nửa tháng nay rồi. Anh cũng đi hỏi hết những người ở quán ăn lân cận, xem hỏi có thấy người phụ nữ khả nghi nào ảnh hưởng không. Nhưng mà chẳng ai biết gì hết !" Trời ạ, cơ thể Ân Ân thật mềm mại, anh cứ muốn ôm cô thể này mãi.

Mặt Phí Kiệt không cần sờ sát mặt cô vậy chứ ! Hàng lông mi dài đáng ghét của anh đang đâm vào mặt cô ! Anh có nghe tiếng tim cô đập loạn nhịp không ? Hứa Ân Ân cúi đầu nhìn chăm chăm ngực đang đập phập phồng của mình.

"Dù sao đi nữa, anh cũng phải nhanh chóng tìm được mẹ của đứa nhỏ." Cô cúi đầu thì thầm nói, cô sợ rằng chỉ một phút đồng hồ nữa cơ thể cô sẽ tan chảy trong vòng tay ấm áp này của Phí Kiệt.

"Anh đã tìm người điều tra nơi đăng ký khai sinh, xem có thể tìm được mẹ nó không."

"Tìm giấy tờ khai sinh, không phải là đi báo cảnh sát sao ? Cảnh sát sẽ giữ đứa nhỏ sao ? Có phải nếu như không tìm được mẹ nó, thì họ sẽ giao nó cho hội phúc lợi xã hội ?" Cô xoay người kéo Phí Kiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo lắng nhìn anh.

"Anh không có ngu như vậy ! Anh thuê thám tử tư." Nhìn vẻ mặt lo lắng quan tâm đứa nhỏ của Ân Ân, sắc mặt anh mới giãn ra một tí, thuận tay vuốt những sợi tóc đang lòa xòa trước mặt cô ra phía sau.

Cơ thể Ân Ân run lên, bỗng dưng đưa tay đẩy tay anh ra, giọng nói cùng phản xạ đột nhiên mạnh mẽ lên.

"Làm gì thì làm, anh mau chóng tìm được mẹ của đứa nhỏ đi !"

"Em gấp cái gì ! Giờ đã có Ki Đại Vũ, liền vội vã tổng khứ đứa nhỏ đi, không quan tâm anh nữa, đúng không ?" Phí Kiệt bước tới gần cô, lửa giận của anh đang cháy rất dữ dội. Chết tiệt !

Hứa Ân Ân nhìn đôi mắt đen cùng khuôn mặt hoàn mỹ của anh, cô liền nắm chặt tay, cố gắng nói với bản thân không được tơ tưởng gì đến anh nữa.

"Anh hung dữ cái gì ? Chuyện anh không liên quan tới em!"

"Chuyện của anh không liên quan tới em? Em nói cái quái gì vậy? Từ đó đến giờ mọi chuyện của anh đều do em lo, chuyện của anh, em nhất định phải quan tâm!" Anh nắm chặt hai vai Ân Ân, tức giận rống lên.

"Chúng ta chỉ là quan hệ đối tác." Cô cố ý không kiên nhẫn nói, lần nữa hất tay anh ra, "Từ nay về sau em sẽ cố gắng dùng thái độ làm việc với anh, nói càng ít càng tốt, anh đã vừa lòng chưa ? Anh có thể buông em ra rồi chứ ?"

"Quan hệ đối tác ?" Phí Kiệt ôm cô vào lòng, bỗng nhiên cúi đầu hôn môi cô.

Hứa Ân Ân cứng đờ, tay đẩy vai anh ra. Anh nắm chặt gáy cô, tiếp tục hôn môi cô, chẳng quan tâm cô kháng cự, đôi mắt đen của anh nhắm lại, cảm giác tiếp xúc với môi cô thật tuyệt.

Chết tiệt ! Phí Kiệt hôn cũng giống anh vậy, nhiệt liệt cuồng vọng làm người ta không thể nào dứt ra được.

Hứa Ân Ân dần dần nhắm mắt lại, vòng tay ôm lấy lưng Phí Kiệt, thả mình theo nụ hôn của anh, cơ thể cô lúc này cứ như lâng lâng trên mây, cảm giác thật ôn nhu thoải mái. Cô cứ muốn hôn mãi, không muốn ngừng lại.

Nụ hôn của anh cứ như thuốc phiện, làm người ta muốn bỏ cũng không được, muốn ngừng cũng không xong, khó trách những người bạn gái của anh cứ quấn lấy anh

Phí Kiệt thấy cô không còn kháng cự nữa, anh tách môi cô, đưa lưỡi mình quẹt lấy lưỡi của Ân Ân.

Trong đầu Hứa Ân Ân đột nhiên xuất hiện khuôn mặt của người bảo mẫu lúc này, cô hít một hơi, dùng hết toàn lực đẩy anh ra.

"Sao lại đẩy anh ra ? Vẫn thờ được mà." Phí Kiệt ôm eo Ân Ân, cúi đầu muốn hôn tiếp.

Hứa Ân Ân lấy tay che miệng anh, toàn thân đều run rẩy, cố gắng nói, "Anh làm em ghê tởm!"

Phí Kiệt hơi nhếch môi, đôi mắt đen trùng trùng nhìn cô.

"Thật đúng là khẩu thị tâm phi! Anh cảm thấy em vừa rồi cũng thích mà!"

Ba !

Hứa Ân Ân giáng cho anh một cái tát, sau đó xoay người chạy đi.

Phí Kiệt ôm một bên mặt bị cô đánh, kinh ngạc đứng bất động tại chỗ.

Nửa ngày sau, Phí Kiệt mới hồi phục tinh thần, sờ sờ cằm mình, xác định nó không hề trật khớp.

“Ân Ân có thù oán với mình sao?” Anh ôm má trái đang đau rất, miệng lẩm bầm lẩm bầm, “Hôn môi không phải chuyện rất bình thường sao? Làm gì nói mình ghê tởm?”

Bởi vì cô là người nhà của anh, đương nhiên cho rằng hành động hai người lúc này không khác gì là loạn luân, đương nhiên cảm thấy ghê tởm.

Gặp quý, anh chán ghét điều này, cũng không thể trách sao Ân Ân lại đánh anh. Đáng lẽ anh phải để cô tát luôn má phải mới đúng !

Nhưng cô không có cảm giác gì với anh sao?

Phí Kiệt khoanh tay trước ngực, cứ đi vòng vòng trong phòng mà suy nghĩ. Nếu Ân Ân thật sự không có cảm giác với anh, vừa rồi cô sẽ không ôm lấy lưng anh, để mặc cho anh hôn cô....

Mắt Phí Kiệt nheo lại, ngón tay phải theo thói quen xoa xoa ngón trỏ vì cầm dao trong thời gian lâu mà bị chai sần, anh bỗng nhiên xoay người đi tới phòng bếp.

Một ngày anh làm việc ở phòng bếp 18 tiếng đồng hồ, bởi vậy mỗi khi có chuyện gì, anh theo thói quen lại đến phòng bếp. Đương nhiên, Phí Kiệt lúc đi ra khỏi phòng, tiện thể cũng liếc nhìn phòng khách, quả nhiên Ân Ân đã đi rồi, mà tiểu quý kia vẫn đang ngủ say sưa.

Phí Kiệt mở tủ lạnh lấy khoai tây ra, bắt đầu tước vỏ, thái nhỏ.

“Cô ấy chỉ coi mày là người nhà, nếu không thì làm sao lại không chọn loại cực phẩm như mày mà lại chọn tên Kì Đại Vũ đáng ghét kia!” Tiếng dao pháp pháp xuống tấm thớt, thiếu chút là đã cắt trúng tay anh.

“Nhưng mà mày cũng không phải anh ruột của Ân Ân, dù cô ấy có đi hẹn hò thì cũng chẳng phải báo cáo từng li từng tí với mày!” Anh tiếp tục tự hỏi tự đáp, lại lấy ra quả khoai tây thứ hai tiếp tục cắt, miếng nào miếng nấy đều như nhau.

“Bởi vì đứa nhỏ ở nhà mày, cô ấy ý thức được trách nhiệm của mình, đương nhiên qua đây coi nó thế nào, ai ngờ lại gặp mày đang hôn người khác.”

Phí Kiệt ảo não dừng lại dao, hận không thể tự đâm chính mình.

“Nhưng cô ấy rõ ràng thích mày hôn mà. Có thể cô ấy cũng mới phát hiện cô ấy có cảm tình với mày? Dù sao mày cũng giống Ân Ân, cũng mới biết được mình thích đối phương thôi.”

Phí Kiệt tiếp tục cúi người cắt khoai tây, cắt xong hết khoai tây, anh lại quay sang dọn dẹp phòng bếp. Tâm tình anh hiện tại tốt hơn nhiều, đầu óc không còn đau nhức như lúc này nữa. Anh quyết định phải quan sát kỹ Ân Ân, nếu cô cũng thích anh, anh sẽ đá bay cái tên Kì Đại Vũ kia, và đương nhiên nhất định sẽ điên cuồng theo đuổi cô cho bằng được.

Anh lúc trước vì không muốn tổn thương Ân Ân, cho nên không dám có ý nghĩ xấu xa gì với cô, vì vậy hai người mới yên phận là anh em trên danh nghĩa cho tới bây giờ.

Phí Kiệt đi ra khỏi phòng bếp, đột nhiên anh dừng lại, đứng sững người ở phòng khách suy nghĩ gì đó.

“Nếu Ân Ân cũng thích mày, có phải là cô ấy sẽ kết hôn rồi sinh con cho mày?”

Chết tiệt, anh làm gì mà nghĩ xa đến như vậy chứ ! Phí Kiệt nguyên rửa một tiếng, lại đi trở vào phòng bếp, lại mở tủ lạnh, lại lấy khoai tây ra gọt, dùng sức gọt gọt gọt gọt gọt gọt –cho đến khi đầu óc anh được khai sáng, hiểu rõ mọi chuyện, rằng tình cảm của anh đối với Ân Ân không phải tình cảm bình thường, hơn nữa cũng xác định mình phải theo đuổi Ân Ân, anh mới thoải mái buông dao xuống, không gọt khoai tây nữa.

Ít nhất tới mai, món ăn nổi tiếng nhất của nhà hàng “beafsteak khoai lang tây chiên” sẽ không lo thiếu nguyên liệu nữa !

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Bởi vì nộ hôn của Phí Kiệt, Hứa Ân Ân tối hôm qua chỉ ngủ được vài tiếng đồng hồ. Sáng sớm 8 giờ, Hứa Ân Ân tỉnh táo ngồi ở phòng khách uống sữa đậu nành. Cô không biết phải đối mặt với Phí Kiệt thế nào, lại càng không biết tại sao hôm qua anh lại hôn mình, cô đành phải làm bộ như không có việc gì, nếu mà anh nhắc đến chuyện này, cô nhất định sẽ hùng hổ chỉ trích anh, nếu không cô sẽ không biết làm sao duy trì quan hệ của hai người.

Hứa Ân Ân lấy tay sờ môi mình, lại ngồi bất thần ở phòng khách.

Anh vì sao lại hôn cô.

“Tiểu quý này!”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Phí Kiệt, Hứa Ân Ân vội bỏ tay xuống.

“Còn cười! Mày dám cười!”

Hứa Ân Ân đứng dậy, bước nhanh ra cửa chính.

“Làm gì mà tôi ngày cứ cắn tay tao, mày thuộc dân tộc ăn thịt người hả? Không phải mới vừa uống 2 chén canh, rồi còn ăn thêm 1 quả táo sao? Mày ăn nhiều như vậy, không sợ bị bở bụng hả? Đi, chúng ta đi hỏi đi Ân Ân.”

Tiếng đứa nhỏ cười hì hì, cô cũng bất chợt cười theo.

“Mày mới vừa nghe đến đi Ân Ân là lại cười khanh khách, nhớ rõ vừa rồi tao cho mày ăn cơm đó, mày sao lại vong ân phụ nghĩa vậy hả?”

Mặc kệ quan hệ của cô và Phí Kiệt như thế nào, đứa nhỏ và cô đúng thật rất có duyên. Cô từng nghĩ trước 30 tuổi sẽ kết hôn và sinh con, ai ngờ lại gặp Phí Kiệt, cô đã bỏ cả tuổi thanh xuân của mình để yêu anh.

Hứa Ân Ân mở cửa, cô dùng giọng nói bình thản nhất để nói chuyện, “Anh sao lại nói một đứa nhỏ vong ân phụ nghĩa.”

Phí Kiệt ẵm đứa nhỏ đến trước mặt Ân Ân.

Hứa Ân Ân trợn má hốc mồm nhìn tờ giấy các-tông trên người đứa nhỏ -- có thể tha thứ cho anh không ?

Đứa nhỏ vừa thấy Ân Ân, liền cười rộ lên, hai chân đá lung tung, hai tay vươn ra chồm người về phía trước như muốn người ta ôm vậy.

Hứa Ân Ân sờ sờ mặt đứa nhỏ, ánh mắt lại nhìn chăm chăm tờ giấy có ghi dòng chữ “có thể tha thứ cho anh không?”. Cô vốn muốn quên đi nụ hôn đêm qua, ai biết anh cứ muốn nhắc lại.

“Mẹ mẹ mẹ mẹ.” Đứa nhỏ bập bẹ kêu.

Hứa Ân Ân chồm người về phía trước, muốn ôm lấy đứa nhỏ.

“A!” Phí Kiệt cũng chồm người về phía trước, đối diện với cô, “Ôm nó tức là chịu tha thứ cho anh?”

Cô nhìn khuôn mặt thiên sứ đang cười của anh đến quên cả việc phải nói những gì.

“Nhìn ngây người?” Phí Kiệt thấy đôi mắt đẹp của cô đảo qua đảo lại, trong mắt anh hiện vẻ đắc ý, khoe môi tươi cười kiêu ngạo như là mới bắt được vàng vậy.

Hai tai Hứa Ân Ân đỏ ửng, vội vàng ôm lấy đứa nhỏ.

“Đúng, em nhìn ngây người. Một người đàn ông mà lông mày còn đậm hơn cả của phụ nữa, giống như là vẽ vậy, thật sự kỳ cục.”

“Nếu em không thích, cứ lấy kéo cắt hết lông mày anh đi.” Phí Kiệt càng kề sát mặt cô, mãnh liệt nhìn thẳng hai mắt Ân Ân.

Hứa Ân Ân hít một hơi thật sâu, thanh âm lớn đến nỗi Phí Kiệt thiếu chút nữa đã khoanh tay trước ngực mà cười hề hề. Anh nháy mắt tán tỉnh cô. Mỗi Ân Ân run run, trợn to hai mắt không nói nên lời. Phí Kiệt thấy vậy, trong lòng anh càng muốn cười lớn hơn nữa, “Không nghĩ em đối với anh.”

“Đình đình hôm nay ăn mặc dễ thương quá nha.” Hứa Ân Ân vội vàng cúi mặt tránh đối diện với anh, cố ý lấy đứa nhỏ làm cớ.

Đứa nhỏ hôm nay mặc nguyên bộ đồ hải quân màu lam, rất hợp với đôi mắt tròn xoe của nó, hai má phúng phính, miệng cứ cười khanh khách rất dễ thương, làm người ta cứ muốn ôm nó mãi.

“Đình Đình. Sao con đáng yêu quá vậy ! Ngày mai đi sẽ mua cho một bộ đồ của siêu nhân, đi ra ngoài đường thế nào cũng làm người ta chết mê chết mệt cho coi, chịu không?” Cô nựng hai má của đứa nhỏ, lòng cảm thấy thật ấm áp.

Phí Kiệt đột nhiên ôm lấy đứa nhỏ, cũng dùng sức nựng hai má cô.

“Hứa Ân Ân, em còn chưa trả lời câu hỏi trên tờ giấy các-tông của anh?” Phí Kiệt khó chịu vì bị cô làm lơ, nắm chặt tay cô, buộc cô phải nhìn thẳng mặt anh.

“Nó vô tội.” Hứa Ân Ân liếc nhìn tờ giấy trên người đứa nhỏ, sau đó xoay người đi vào phòng khách.

“Cho nên em tha thứ cho anh?” Phí Kiệt bước một bước dài chắn ngang trước mặt cô,

“Tùy anh.” Hứa Ân Ân lẩm bẩm, cô không dám nhìn thẳng mặt anh.

Chuyện này có thể tùy tiện sao? Phí Kiệt nhướn mày, đang muốn nổi giận, đột nhiên ánh mắt dừng ở hai tai đang đỏ ửng.

Hai mắt anh lóe sáng---- cô vì thẹn thùng nên không dám nhìn thẳng mặt anh?

“Hôn môi mà cũng tùy tiện sao?” Phí Kiệt cố ý chọc cô, khoe miệng hơi nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, “Sao?”

“Làm gì mà anh cứ nhắc hoài vậy, em quên rồi.” Cô cố gắng cân bằng hô hấp, nhưng vẫn không làm cô bớt đi hoang mang.

“Em dễ dàng quên thật sao? Hay là anh làm lại lần nữa?” Bàn tay Phí Kiệt đặt trên vai cô, phát hiện cả người cô đang run rẩy. Khoe môi anh tươi cười rạng rỡ -- cô thích anh. Đây là khởi đầu rất tốt.

“Anh nếu muốn tán tỉnh thì đi tìm cô bảo mẫu ngày hôm qua kìa!” Cô đột nhiên quát to.

Phí Kiệt kinh ngạc, không biết sao cô lại nổi giận? Cô không phải người hay nổi giận, trừ phi --- cô muốn dùng cách này để che dấu cảm xúc thật của mình.

“Anh không muốn tìm cô bảo mẫu kia, anh thích hôn em hơn.”

Thân thể cô bỗng dưng lắc lư, “Ai tin lời anh chứ” Cô mờ mịt nói, cảm giác đầu óc đang phiêu diêu giữa không trung.

“Ân Ân, em thích đàn ông thế nào?”

Hứa Ân Ân hất tay anh ra khỏi vai mình, hung hăng nói, “Ai cần anh lo!”

Phí Kiệt bất thành lĩnh bất lấy gáy cô, kéo cô về gần mình.

“Anh làm gì kẻ sát dử vậy, lỡ Kỉ Đại Vũ hiểu lầm thì sao?” Cô lẩn nữa đẩy tay anh ra.

Sắc mặt Phí Kiệt trầm xuống, khoanh hai tay trước ngực, bộ dáng bức bối nhìn trừng trừng cô.

“Em quyết định quen với Kỉ Đại Vũ?” Anh nghiêm mặt, nghiêm rằng nói.

“Phải, em nhận lời làm bạn gái anh ấy.”

“Nhưng vẫn chưa chính thức yêu nhau?” Phí Kiệt cố tìm khe hở trong lời nói của cô.

“Nhưng mà em đã chấp nhận....”

“Mẹ mẹ mẹ.” Phí Đình nắm lấy tóc Ân Ân đưa vào miệng nó.

“A, này không ăn được!” Hứa Ân Ân kinh hô một tiếng, cố gắng nắm tóc mình giựt lại.

“Đề anh.”

Phí Kiệt cúi đầu cảm bàn tay cửa đưa nhỏ, ánh mắt chớp chớp nhìn chằm chằm Ân Ân. Cô bần rùn tay chân, nếu cô còn nhìn vào mắt anh nữa, chắc chắn cô sẽ bị trúng gió ngay, Ân Ân vội vàng lui về sau ba bước.

Phí Kiệt thấy vậy lại tiến lên ba bước.

“Anh... Anh đừng qua đây!”

“Khản trương gì?” Môi Phí Kiệt giương lên, vừa cười vừa ôm đưa nhỏ, “Mây cứ như con ngựa hoang vậy, tao thả mày xuống dưới đất.”

“Em... Em đột nhiên nghĩ đến...” Hứa Ân Ân cố đánh trống lảng, vội vã tìm có gì để chạy đi.

“Giúp anh tra chút tư liệu!”

Phí Kiệt cảm tay cô đi đến máy vi tính đặt gần cửa sổ trong phòng khách. “Anh nghĩ chúng ta nên tìm chút tư liệu về đưa nhỏ, các người đều là phụ nữ thì dễ dàng hơn.”

Ân Ân nhìn chăm chú tay Phí Kiệt đang nắm chặt tay mình, cô biết mình đáng lẽ nên giãy dụa nhưng không biết tại sao cô lại chẳng có chút sức lực nào. Bàn tay anh lớn và rất ấm, ngón trở vì cầm dao lâu ngày mà bị chai sần, hơi ấm trong bàn tay anh rất đối quen thuộc. Dù sao cô và Kỉ Đại Vũ cũng chưa chính thức yêu nhau, cũng không thể tính là phản bội... Coi như đây là kỷ niệm cuối cùng trước khi từ giả cuộc sống độc thân.

Phí Kiệt thấy cô chăm chú nhìn bàn tay anh, anh dám thề cô nhất định thích anh, có lẽ cô cần thời gian để làm rõ tình cảm của mình mà thôi.

“Hứa Ân Ân, nếu anh theo đuổi em, em thấy thế nào?” Anh đột nhiên quay đầu hỏi cô.

“Em em em. . . Anh anh anh. . .” Chân trái Ân Ân vấp chân phải, xem tí nữa là té.

Tìm cô đập loạn xạ, vừa ngẩng đầu đã thấy vẻ mặt cười cợt của anh, trực giác liền phòng bị, “Anh không cần làm rối tung mọi chuyện lên, em muốn quen với Ki Đại Vũ.”

“Hừ.” Phí Kiệt liếc mắt nhìn cô, tiếp tục kéo cô đi đến máy vi tính.

Cô muốn quen với Ki Đại Vũ, phải qua cửa ải của anh đã !

Buổi tối ở phòng bếp nhà hàng Philadelphia.

Hứa Ân Ân vẫn như ngày thường đi vòng vòng nhà hàng nói chuyện phiếm với khách quen, cùng nhau nói về cuộc sống hoặc cùng những khách mới tới nhà hàng lần đầu nhận xét về món ăn, hoặc là nói về những quán ăn gần đây họ hay đến.

“Giúp Ngô phu nhân ở bàn số 3 thay bộ dao nĩa mới, bà ấy và Ngô tiên sinh rất thích món cá hồi.”

“Hôm nay là sinh nhật của Trần tiểu thư ở bàn số 5, nói nhà bếp chuẩn bị một ít bánh ngọt bung lên.”

“Chu tiểu thư rất thích món beefsteak khoai tây chiên, nhưng vẫn muốn nếm thử món tôm sốt phô mai, chuẩn bị hai món ăn đó đi.”

Sau khi trò chuyện với từng bàn xong, cô sẽ quay sang dặn dò nhân viên những điều cần lưu ý.

Bình thường khi cô làm việc ở sảnh nhà hàng, Phí Kiệt nói không ở nhà bếp đích thân nấu ăn, thì cũng ở trong đó chỉ đạo mọi người, để tránh những người ở nhà bếp làm ra món ăn không đúng tiêu chuẩn của anh.

Nhưng mà đêm nay Phí Kiệt lại ngồi ở ghế trước của nhà bếp, mắt thì cứ nhìn chằm chằm nhát cừ nhát động của Ân Ân.

Anh rốt cuộc muốn làm gì? Cả ngày cứ ôm lấy cô, còn chưa đủ sao? Hơn nữa còn nói cái gì “Hứa Ân Ân, nếu anh theo đuổi em, em thấy thế nào?”, rốt cuộc anh bị cái gì vậy chứ?

Hứa Ân Ân bị Phí Kiệt nhìn đến nổi cả da gà, quyết định không trốn tránh nữa, đi nhanh về phía anh.

“Anh làm gì mà cứ ngồi ở đây, tránh ra!” Hứa Ân Ân hạ giọng, không khách khí đuổi Phí Kiệt.

“Vi sao? Anh làm em căng thẳng?” Anh khoanh hai tay trước ngực, ung dung nhìn cô.

“Mọi con gái trong nhà hàng đều đang nghĩ anh thích họ, họ không thể chuyên tâm dùng cơm, anh hy vọng họ lãng phí đồ ăn của chúng ta hả?” Cô hai tay chống nạnh, trừng to mắt nhìn anh, “Làm ơn ra dáng đầu bếp một tí đi, mau đi lên lầu đi.”

“Anh không có nhìn họ, anh chỉ nhìn em.”

“Anh đã nhìn em suốt 10 năm rồi.”

“Nhìn 10 năm mà vẫn chưa chán, nhìn thêm nữa cũng chẳng sao.” Môi anh nhếch lên, nhìn cô từ đầu xuống chân.

“Đem mấy lời ngon ngọt này mà nói với cô gái khác đi.” Cô là hoa đã có chủ, cô đã chấp nhận làm bạn gái Ki Đại Vũ. . . Cô cố gắng thôi miên chính mình !

“Anh không nói ngon nói ngọt với cô gái khác.”

“Em là người nhà của anh.” Hứa Ân Ân lập tức bình tĩnh lại.

"Em không chỉ là người nhà. . ."

"Mà còn là quản lý nhà hàng." Hứa Ân Ân cướp lời anh, không muốn nghe anh nói bậy bạ gì nữa, "Tóm lại, anh làm ơn đi lên lầu lầu dìu em, bằng không em sợ nãy cô gái này chắc chắn sẽ múa cọt để hấp dẫn anh."

"Nghe cũng hay hay !"

Đôi môi Phí Kiệt nhếch lên cao tạo thành một nụ cười tươi rói, đôi mắt đen dài thâm thúy híp lại, tô điểm cho sự hoàn mỹ của gương mặt anh. Hứa Ân Ân liền nhìn sang chỗ khác, cô không dám nhìn anh lâu quá, sợ rằng lòng mình sẽ tan chảy mất.

"Xong việc rồi thì lên lầu tìm anh, anh có chuyện nói với em." Phí Kiệt nắm tay cô, xoay mặt cô về phía anh.

Hứa Ân Ân gật đầu, sau đó xoay người đi vào phòng bếp, bước chân như đang phiêu bồng trên mây.

Nhưng mà mới đi được hai bước, cô liền dừng lại, chậm rãi khôi phục trạng thái bình thường.

Cô đã chấp nhận làm bạn gái Kỉ Đại Vũ, ngày mai còn cùng anh ấy đi xem phim, sao giờ còn ở đây mê mẩn Phí Kiệt ? Không thể vì những lời hôm nay Phí Kiệt nói mà cô lại thay đổi chủ ý được.

Nhưng nếu Phí Kiệt thật sự thích cô, thì cô phải làm sao bây giờ ?

Hứa Ân Ân thấy nhân viên phục vụ nhìn mình, cô mới phát hiện nãy giờ mình đứng tại chỗ ngây ngô cười, vội vàng thay đổi sắc mặt, khôi phục lại trạng thái bình thường của mình.

Đều là do Phí Kiệt, mỗi lần gặp anh là thế giới của cô lại đảo lộn. ... Cô phải giữ vững lập trường, phải để mọi thứ trở về quỹ đạo của nó, bọn họ vẫn tiếp tục là người nhà. ...

Ai ...

* * *

Thực khách cũng đã dùng bữa xong, Hứa Ân Ân biết thời điểm bận rộn nhất đã qua, đầu óc cô giờ đã không còn căng thẳng, cả người nhẹ nhõm hẳn đi.

Cô đi vào toilet soi gương trang điểm lại, thuận tiện kiểm tra toilet một tí. Nhìn bồn rửa tay không có khăn giấy, cô kêu nhân viên vệ sinh tới, dặn dò cô ta cứ mỗi nửa tiếng phải vào đây kiểm tra một lần. Thấy nhân viên vệ sinh đã thay giấy, Hứa Ân Ân mới trở về văn phòng.

"Chị Ân Ân, buổi tối em mượn xe chị được không ?" Nhị trù Tiểu Sa đi đến trước mặt cô, hỏi nhỏ.

Ở Philadelphia, công việc ngập đầu ngập cổ, ai nấy đều làm việc muốn tắc thở, nhưng mà lại được hưởng đãi ngộ rất đặc biệt – Hứa Ân Ân coi bọn họ như người một nhà, việc lớn việc nhỏ nếu như cô có thể giúp được, cô nhất định sẽ giúp.

"Được, nhưng không được lái xe khi say rượu, tốc độ không được vượt qua 100." Hứa Ân Ân gật đầu dặn dò.

"Em biết, em biết." Tiểu Sa Sa vội gật ra vẻ hiểu ý. Tiểu Sa tin chắc Hứa Ân Ân có thiên lý nhãn, nếu không thì chiếc xe chắc chắn có gắn camera. Nếu không thì sao mỗi lần Tiểu Sa phạm sai lầm, Ân Ân đều biết cả, còn phạt không cho hần mượn xe trong một thời gian dài.

"Phí Kiệt kêu em viết thực đơn mới, em đã viết chưa ?" Cô hỏi.

"Em cũng nghĩ ra vài món rồi, nhưng lại thấy quá tầm thường, tối nay đi ăn thịt nướng, chắc đầu óc sẽ mình mẫn hơn, không chừng còn nghĩ ra món nào đó đặc sắc." Tiểu Sa đột nhiên hạ giọng, khẽ sát Hứa Ân Ân hỏi, "Phí lão đại hôm nay hình như rất vui ?"

"Sao ?"

"Cả buổi tối anh ấy vừa nầu ăn vừa huyt sáo, làm tụi em sợ muốn chết. Còn nữa, nhân viên mới làm hỏng cả nước sốt, thế mà anh ấy cũng chẳng tức giận."

"Quả thật không bình thường." Hứa Ân Ân kinh ngạc tròn to hai mắt.

Lần trước Tiểu Sa làm hỏng nước sốt, làm cho 5 món ăn không thể nào đem ra cho thực khách, Phí Kiệt không nói lời nào, sắc mặt tối sầm, anh cầm lấy dao nĩa, trực tiếp ăn hết mấy món bị hư đó, làm mọi người sợ tới mức á khẩu.

Không ai được phạm sai lầm trong phòng bếp của Phí Kiệt.

"Có thể do đứa nhỏ nên tâm trạng anh ta mới tốt như vậy, dù sao cũng đã làm ba rồi, mà đứa nhỏ lại rất dễ thương." Hứa Ân Ân nói.

"Đứa nhỏ kia siêu dễ thương. Mọi người hôm nay đều đi làm rất sớm chỉ vì muốn chơi đùa cùng nó thôi."

"Cho dù có thương yêu đứa nhỏ thế nào, nhưng nhớ rõ phải dùng bao cao su, các người còn chưa kết hôn, đừng có làm chuyện gì bậy bạ mà làm cha mẹ phải lo lắng." Hứa Ân Ân nhìn sắc mặt Tiểu Sa thay đổi vì bị đoán trúng tim đen, nhin không được cười ra tiếng, "Cầm chìa khóa đi, gửi lời chào bạn gái em dùm chị."

Hứa Ân Ân đứng dậy, đi vào gian phòng phía trong.

Mỗi bước đi lại làm lòng cô thêm rối bời.

Cô đã từng muốn buông tay, không muốn nghĩ đến Phí Kiệt nữa, nhưng cứ mỗi lần anh trở nên thân thiết với cô, lòng cô lại lay động. Ân Ân hít sau một hơi, đẩy cửa gian phòng ra ---

Phí Kiệt ngồi ở ghế sofa, chân dài gác ở trên bàn, Phí Đình đang ngủ say sưa trong nôi.

"Xong việc rồi à?" Phí Kiệt uể oải hỏi, mắt cứ nhìn chòng chọc vào cô.

“Có gì thì nói đi, em còn phải gọi cho Kì Đại Vũ để hẹn anh ấy đi coi phim.” Hứa Ân Ân đóng cửa lại, đứng cách xa Phí Kiệt.

Phí Kiệt nheo mắt lại, ngồi thẳng lên, ngoắc ngoắc ngón tay bảo cô đến gần anh.

Anh không phải để vương, cô cũng không phải phi tử của anh, mà nhìn bộ dáng bây giờ của anh giống như là đang tuyển phi để hưởng thụ đêm xuân vậy.

“Em không phải con chó nhỏ của anh.” Hứa Ân Ân đứng tại chỗ, hy vọng hai tai mình không đỏ lên.

“Nhà hàng này một nửa cổ phần là của chú Hứa, một nửa là của anh, cho nên, Hứa Ân Ân-----” Anh cố ý hạ giọng, chậm rãi nói, “Lại đây.”

Hứa Ân Ân vẫn đứng bất động, chẳng thèm đi đến chỗ anh.

Phí Kiệt đứng dậy, bước đến trước mặt Ân Ân, đẩy cô sát vào tường, hai tay anh chống lên tường bao quanh người cô.

“Em và Kì Đại Vũ không xứng đôi.” Phí Kiệt kề sát má phải hồng phấn của cô mà nói, hơi thở anh phả từng hơi lên da thịt cô.

“Đây là chuyện anh muốn nói?” Cơ thể cô run lên vì cái nhìn nồng ấm của Phí Kiệt, cô cố gắng giả bộ thờ ơ nói chuyện với anh.

“Không.”

Hứa Ân Ân nhìn đôi mắt đẹp biết cười của anh, tim cô đập loạn xạ cả lên.

“Anh muốn nói là---- Anh xứng với em hơn là Kì Đại Vũ.”

Hứa Ân Ân tròn to mắt, nhất thời cô cảm thấy khó thở.

“Điều này không có gì buồn cười hết.” Giọng nói Ân Ân run sợ.

“Bởi vì nó chẳng buồn cười tí nào.” Vừa nói xong, Phí Kiệt liền cúi đầu hôn môi cô.

Ân Ân phản ứng không kịp, chỉ biết mở to hai mắt nhìn Phí Kiệt. Hai chân cô mềm nhũn, anh ôm chặt gáy cô, càng hôn cuồng nhiệt hơn.

Phí Kiệt không cam lòng rời khỏi môi cô, anh thề đây là lần đầu tiên anh quyến luyến môi một người con gái như vậy.

“Anh nói thật, chúng ta yêu nhau đi.” Anh nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Hứa Ân Ân không nói được gì, ngây ngốc nhìn Phí Kiệt.

“Anh nhớ lần đầu tiên anh đến nhà em, em cũng mở to hai mắt mà nhìn anh giống như bây giờ.”

Bởi vì lúc ấy cô suy nghĩ, sao lại có người đàn ông đẹp trai như vậy.

Hứa Ân Ân ôm ngực, tim đập thình thịch như muốn rút ra ngoài. Phí Kiệt tươi cười nhìn cô, ôm cô đi đến sofa.

“Em không phải con nít, sao phải ngồi trên đùi anh?” Hứa Ân Ân hít sâu một hơi, nhảy khỏi đùi anh mà ngồi chỗ kế bên.

Mà ai ngờ hành động này của cô lại hoàn toàn sai lầm ! Cô ngồi gần tay ghế sofa, Phí Kiệt nhích lại ngồi sát bên cô, làm cô không chạy đi đâu được.

“Em có biết cái gì gọi là tán tỉnh không?” Phí Kiệt vén vài sợi tóc của cô đưa lên môi mình.

“Ai cho anh tán tỉnh em?”

“Bởi vì anh muốn quen với em” Phí Kiệt vẽ mặt vô tội rất thần nhiên nhìn cô.

Hứa Ân Ân cứng họng, đôi mắt kinh ngạc càng mở to hơn.

“Nhưng anh... Anh là người đàn ông không bao giờ thích hợp để yêu đương.”

Ánh mắt Phí Kiệt nheo lại tức giận, vẻ mặt thoát nhìn như muốn tìm người đánh nhau. “Ý em là Kì Đại Vũ thích hợp hơn anh sao?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, cứ y như là sắp nhào ra cửa tính sổ với ai vậy.

Cô nhìn gương mặt kích động của Phí Kiệt, trong đầu chỉ hiện lên một chữ -- ghen.

“Em không quen anh, thì làm sao biết anh thích hợp hơn Kì Đại Vũ hay không? Anh nghĩ anh hấp dẫn em hơn là tên Kì Đại Vũ kia.” Đôi mắt sáng của anh nhìn chằm chằm Ân Ân.

Cô mím môi, bất đắc dĩ nói, “Thì sao? Có người phụ nữ nào mà không bị anh hấp dẫn chứ.”

“Anh hấp dẫn em bao lâu rồi?” Đôi mắt anh đột nhiên ảm áp, kéo cô đến trước mặt mình.

“Này không phải điều quan trọng.” Hứa Ân Ân giả bộ trừng mắt nhìn anh, “Quan trọng là – anh dựa vào cái gì mà muốn quen với em? Anh không quen người phụ nữ nào quá 1 tháng.”

“Em sai rồi, anh chưa từng chính thức quen với người phụ nữ nào, chỉ là họ tình nguyện đến với anh thôi.” Anh nói.

“Vậy anh có biết cái gì gọi là quen nhau không? Còn nữa, anh có biết khi quen nhau, quan hệ lâu dài là điều kiện tiên quyết, lấy kết hôn làm mục tiêu không?” Ánh mắt cô nheo lại, chỉ kém một chút là chưa rộng to với anh.

“Có nghiêm trọng vậy không?” Anh nhướn mày, vẻ mặt nhưng lại rất thoải mái.

“Đừng vậy.” Cô gạt đầu thật mạnh, “Cho nên, em biết chắc anh không làm được điều đó. Anh hiện tại cả chuyện đùa nhỏ cũng không giải quyết được, có tư cách gì nói chuyện tình cảm chứ.”

“Hai chuyện này có liên quan gì với nhau?”

“Cho dù Phí Đình là đứa nhỏ đáng yêu nhất thế giới, nhưng mà người phụ nữ đã từng quan hệ với mình, kể cả nhớ anh cũng không nhớ cô ta là ai nữa.”

“Cho nên...” Phí Kiệt sờ sờ má cô, thấp giọng hỏi, “Cho dù anh không phải là ba Phí Đình, cũng không nhớ rõ mẹ nó là ai, em vẫn để bụng chuyện này sao?”

“Em...” Cái cô để bụng là vì sao cô không phải là người sinh đứa nhỏ cho anh.

Hứa Ân Ân nghiêng đầu nhìn Phí Đình đang ngủ say sưa trong nôi, đột nhiên đầu óc trở nên minh mẫn, lớn tiếng nói, “Đừng có đổ mọi chuyện lên người em! Em không có nói sẽ quen với anh.”

“Nhưng mà anh chấp nhận mối quan hệ lâu dài, nếu em muốn, chúng ta sẽ kết hôn.” Phí Kiệt kẻ sát mặt Ân Ân, miệng tươi cười nhìn cô.

Hứa Ân Ân bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nhìn về mặt tự tin của anh, lúc này cô rút cuộc tìm được vấn đề mấu chốt, “Anh điên rồi!” Cô trịnh trọng tuyên bố.

“Không, anh đang rất tỉnh táo chờ em trả lời anh, em có đồng ý quen với anh không?” Anh chà bàn tay vào quần, vì khấn trương mà đỏ cả mồ hôi tay.

“Không.”

“Vì sao? Bởi vì em đã đồng ý với Kì Đại Vũ, nên không đồng ý quen anh hả? Chà lẽ chuyện mẹ của đứa nhỏ em không thể bỏ qua sao?” Anh bực bội nói, nhưng về mặt vẫn chờ mong nhìn cô.

Hứa Ân Ân á khẩu không trả lời được, cô có cảm giác bản thân mua dây buộc mình.

“Tất cả đều không phải, vì chúng ta là người thân của nhau.”

“Nếu chúng ta kết hôn, chúng ta còn sẽ thân hơn nữa.” Anh thân nhiên nhắc lại vấn đề.

Hứa Ân Ân không quen nhìn anh đắc ý ngạo mạn như thế, cô cố ý “hú” một tiếng khiêu khích anh, “Người phụ nữ nào mà đầu óc bình thường cũng sẽ chọn Kì Đại Vũ.”

Mặt Phí Kiệt biến sắc, hai mắt nheo lại, khó chịu vì bị cô xem thường, “Tùy em.”

Hứa Ân Ân nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh giờ sụp xuống một đồng vì bị cự tuyệt, nhưng cô không còn cách nào, bởi vì anh nhất thời hứng thú mà muốn quen cô, cô không muốn vì vậy mà phá hủy mối quan hệ thân thiết nhiều năm của hai người.

Cô xoay người đứng lên, nhẹ giọng nói, “Ai tin anh đột nhiên thích em!”

“Không có đột nhiên thích, mà là đột nhiên thông suốt, thì ra anh đối với em chính là tình yêu nam nữ.”

Giọng nói Phí Kiệt vang lên phía sau lưng cô. Cả người Hứa Ân Ân run lên, nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước. Cô nhất định là đang nằm mơ, nếu không anh sẽ không nói những lời này với cô.

Cô giống như xác ướp đi ra khỏi văn phòng, dùng sức nheo đuôi mình.

“Đau.” Cô đau đến nhảy dựng lên, xoa xoa chỗ bị mình nheo.

“Ha ha ha.” Giọng cười to của Phí Kiệt truyền ra từ trong phòng.

Hứa Ân Ân quay đầu nhìn lại, mới phát hiện lúc này ra khỏi văn phòng, cô quên đóng cửa. Ân Ân đỏ mặt, chạy như điên xuống lầu.

Trời a, cả thế giới này như đang đảo lộn! Phí Kiệt tài giỏi hơn người, không ai bì kịp, uống say hay làm nũng, khát vọng mái ấm gia đình, ông chủ lạnh lùng, thế mà lại nói --- Anh thích cô!

Hứa Ân Ân dám chắc nếu không phải anh điên thì người điên chính là cô!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Buổi tối, Hứa Ân Ân ở nhà Phí Kiệt dỡ Phí Đình ngủ, sau đó cô liền khóa cửa phòng, mặc cho Phí Kiệt điên cuồng gọi di động cho cô, cô cũng không thèm để ý đến anh.

Nhưng mà việc nhỏ này sẽ không thể nào làm Phí Kiệt chùn bước.

Lúc anh ở Pháp học nấu ăn, một ngày phải làm 18 tiếng đồng hồ, mỗi ngày gọt mấy trăm quả khoai tây, phải đạp xe đạp 1 tiếng đến chỗ làm. Vì muốn thành thạo tiếng Pháp, để nhân viên nhà bếp không khinh thường mình, ngoài thời gian làm việc tại phòng bếp, còn lại anh đều dùng để đọc sách. Nhưng anh vẫn vượt qua được thời.

“Hiện tại có gì đâu mà khổ, so với lúc đó còn khổ hơn. Đúng không?” Buổi sáng 7h, Phí Kiệt đứng ở phòng bếp, quay đầu nhìn tiểu quỷ kia mà nói.

Tiểu quỷ kia đang cầm quả táo vừa cắn vừa nhìn anh cười ngây ngô. Hôm nay mới sáng sớm, anh tìm thợ mở khóa đến mở cửa, chuồn êm vào phòng ẩm đưa nhỏ ra phòng khách, hy vọng Ân Ân có thể ngủ thêm một chút. Anh dám cá, cô tối hôm qua nhất định không ngủ được.

Dùng cà rốt khắc ra hình lưới cũng không làm khó được anh, thay tã đương nhiên cũng là việc nhỏ.

“Phí Đình! Phí Đình!” Hứa Ân Ân không mang dép lê, tóc lỏa xỏa chạy vọt vào phòng bếp, “Phí Kiệt, không thấy Phí Đình đâu hết!”

“Mẹ mẹ mẹ... di di di...” Phí Đình vui vẻ vung vẩy hai tay, nhìn y như thiên sứ vậy.

“Thì ra con ở trong này!” Cô ôm chặt đứa nhỏ, ngửi mùi vị sữa non trên người nó.

“Làm sao vậy?” Phí Kiệt đi đến bên cô, vuốt đầu trấn an cô.

“Em mơ thấy nó bị người ta mang đi, sau đó tỉnh lại thì lại không thấy nó đâu cả, làm em sợ muốn chết.”

“Anh nghĩ để em ngủ thêm chút nữa, sợ nó làm em thức.”

Phí Kiệt ôm đứa nhỏ để trên ghế ngồi, sau đó anh ngẩng đầu nhìn chiếc áo soni dài cùng đôi chân thon dài của cô, cũng phóng tầm mắt nhìn cả người Ân Ân, ánh mắt vô cùng mờ ám, đầy vẻ háo sắc.

Hứa Ân Ân đột nhiên nhớ tới mình không có mặc nội y, cô lập tức lấy tay che ngực, hơn nữa mặt còn đỏ rần rần.

“Bộ dáng hiện giờ của em rất quyến rũ và hấp dẫn.” Anh vừa cười vừa nói.

Hứa Ân Ân cảm thấy luật pháp nên bổ sung thêm quy định bằng văn bản, đàn ông đẹp trai mặc tạp dề không được phép mỉm cười với con gái.

“Vậy anh cứ từ từ nghĩ, em muốn ngủ tiếp.”

“Anh đã làm bữa sáng” Phí Kiệt thấy cô định quay đi liền hô to.

“Em còn mơ thấy anh nói, vì đứa nhỏ nên mới tiếp cận em” Cô đứng tại chỗ, cũng không quay đầu lại nói.

“Em nói cái gì?” Phí Kiệt hét lớn một tiếng, ánh mắt phần nổi nhìn cô.

“Anh thẹn quá thành giận sao?” Cô không dám quay đầu, chỉ dám đứng tại chỗ.

“Thẹn quá thành giận cái con khi! Anh nếu muốn tìm người chăm sóc đứa nhỏ, không thể tự bỏ tiền kiếm bảo mẫu sao?” Phí Kiệt thét gào đằng sau, ánh mắt càng thêm âm trầm chờ cô trả lời.

“Ai biểu anh lại thổ lộ lúc không thích hợp chứ.” Cô nói

“Em không muốn quen với anh thì nói đi, cần chi phải tìm một đồng lý do.” Phí Kiệt quăng tạp dề lên bàn ăn.

“Xấu tính lại hay nổi nóng, anh như vậy thì làm sao mà quen với ai được.” Cô quay đầu vừa vặn nhìn thấy Phí Kiệt nổi trận lôi đình quăng tạp dề.

“Anh không thiếu phụ nữ ! Em còn đứng đó làm gì, sao không đi gọi điện cho Kỉ Đại Vũ, muốn quen nhau yêu nhau hay kết hôn thì tùy em. Chúng ta từ nay về sau cứ duy trì quan hệ cộng sự, em vừa lòng chưa?” Anh đã hạ mình thổ lộ với cô, kết quả còn bị cô nghi ngờ nữa.

Anh đời này ghét nhất bị người khác nghi ngờ!

“Ô ô...” Phí Đình cầm quả táo trong tay, đôi mắt to tròn đang ngấn nước.

“Khóc cái gì? Nên khóc là tao nè!” Phí Kiệt trừng mắt nhìn đứa nhỏ.

Phí Đình oa một tiếng khóc lớn, hơn nữa mặt lại đỏ lên, cứ thút thít cái mũi không ngừng. Hứa Ân Ân chạy vọt vào phòng bếp, ôm lấy Phí Đình.

Phí Đình ôm cổ Ân Ân, đôi mắt to vô tội chờ mong nhìn cô, nước mắt cứ rơi xuống, khóc đến nỗi cô cảm thấy thương.

“Người nên an ủi lại không an ủi! Nó còn nhỏ thì phải được an ủi hả?” Phí Kiệt hai tay khoanh trước ngực khó chịu nhìn hai người bọn họ một lớn một nhỏ thân thân thương thương.

Reng reng reng. ...

Phí Kiệt giả bộ không nghe tiếng chuông.

“Đi nghe điện thoại.” Hứa Ân Ân cau mày gọi anh.

Phí Kiệt ần nút pha cà phê, cố ý quay lưng về phía hai người.

Reng reng reng reng reng reng. ...

“Nghe điện thoại, nếu không em sẽ không nói chuyện với anh.” Hứa Ân Ân đi đến cạnh Phí Kiệt, đá vào chân anh.

Phí Kiệt trừng mắt nhìn cô, hai mắt nheo lại, không tình nguyện đi ra phòng khách nghe điện thoại.

“Alo, có gì nói mau.” Anh thô lỗ trả lời điện thoại, vừa nói xong, sắc mặt lập tức thay đổi, cả người nhảy mắt đứng nghiêm vững vàng. “Chú Hứa !”

Ba cô sao lại gọi điện ? Hứa Ân Ân đi ra phòng khách, thấy Phí Kiệt nhú mày nghe điện thoại.

Cô đã kể hết mọi chuyện cho ba cô nghe. Hứa Ân Ân dỗ dành đứa nhỏ, một bên cẩn mật bắt an.

"Dạ, con đã biết, con sẽ xử lý, trễ một chút con sẽ gọi điện thoại báo cáo tình hình cho chú."

Phí Kiệt gác điện thoại, bước đi đến trước mặt Hứa Ân Ân.

"Chuyện gì vậy ?" Cô sốt ruột hỏi.

"Hôm nay báo chí có bài viết về chuyện tình của Chu Nghiên, nhưng mà hình anh và em cùng đứa nhỏ so với hình của cô ta còn lớn hơn nhiều. Đưa tin gì mà Chu Nghiên thất tình, anh bắt cả hai tay..."

"Trời." Hứa Ân Ân cắn môi, tay tiếp tục vuốt lưng đứa nhỏ khóc thút thít trên vai cô.

Phí Kiệt rút khăn giấy lau khô nước mắt cho Phí Đình, anh bắt đầu đi vòng vòng trong phòng khách.

"Chết tiệt, hiện tại mọi chuyện lại lớn đến vậy, phải giải quyết làm sao ?" Anh thì thào tự nói.

"Anh làm gì mà tức giận ? Bởi vì anh có cảm tình với Chu Nghiên sao ?" Cô thốt lên.

"Đầu óc em có vấn đề hả ?" Anh tức giận nhìn cô, "Em nghĩ cho kỹ đi, nếu chúng ta nói đứa nhỏ không phải con chúng ta, nó lập tức sẽ bị đưa đến sở cảnh sát. Lỡ như mẹ nó vẫn không xuất hiện, thì chẳng phải nó sẽ bị đưa cục xã hội sao?"

Hứa Ân Ân cắn môi, đau lòng ôm chặt đứa nhỏ, đứa nhỏ ôm hai má cô mà hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngoảnh tới ngoảnh lui trên vai cô tìm góc độ lý tưởng.

Cô nheo mắt, vẻ mặt lo lắng nói, "Vậy làm sao giờ ? Đứa nhỏ là vô tội. Nếu xét nghiệm DNA không phải là con anh, nó bị mang đi phải không ? Chúng ta có thể nuôi nó không ?"

Phí Kiệt nắm chặt vai cô, thích cô nói hai chữ "chúng ta."

"Chúng ta có thể giả bộ làm ba mẹ đứa nhỏ, có lẽ mẹ nó sau khi đọc báo biết được, mọi chuyện sẽ sáng tỏ. Nếu mẹ nó vẫn không xuất hiện, anh sẽ đi đưa nó đi báo tạm trú, tóm lại anh sẽ lo cho nó đàng hoàng." Phí Kiệt ánh mắt lóe sáng, thật vui mừng vì báo chí thay anh tìm được cách giải quyết.

Anh trời sinh tính tình rất xấu, giờ anh lại hối hận vì lúc nãy lại kêu cô đi quen với Kỉ Đại Vũ.

Anh làm sao dễ dàng buông cô ra, anh không cam lòng để Kỉ Đại Vũ giành mất cô.

"Mặc dù nó không phải con anh, anh vẫn sẽ lo cho nó sao?" Cô nhìn anh cười, cảm thấy rất cảm động.

"Nếu em muốn mọi chuyện đều êm xuôi, thì cùng anh tiếp tục giả bộ làm ba mẹ nó."

"A...."

Phí Kiệt nhìn bộ dáng giật mình của cô, biết cô nhất xem trọng việc đem lại hạnh phúc cho đứa nhỏ đặt lên trên hết, mà sẽ không màng đến chuyện tổn hại danh dự của bản thân mình.

Cô gái ngốc, anh làm sao lại trơ mắt nhìn cô ngã vào lòng người khác chứ?

"Nhưng mà..." Hứa Ân Ân cắn môi, nhớ tới lúc nãy anh nổi giận ở trong bếp.

"Đây là cách tốt nhất cho đứa nhỏ. Yên tâm đi, bất quá chỉ là đóng kịch thôi." Anh vuốt vuốt tóc cô, ôm đứa nhỏ sang người anh, đùa giỡn cùng nó.

"Nhưng mà anh vừa rồi nói chúng ta sau này chỉ cần duy trì quan hệ cộng sự mà." Cô ai oán liếc anh một cái.

Phí Kiệt nhếch môi nhìn cô, trong lòng liền chột dạ, không nói nên lời.

"Anh vừa rồi tức quá." Anh lẩm bẩm nói.

"Em chấp nhận lời xin lỗi của anh."

"Anh không có xin lỗi." Anh hừ lạnh một tiếng.

Hứa Ân Ân nhìn bộ dáng trẻ con của anh mà phì cười, cười đến hai mắt híp lại thành một đường cong dài.

"Cười cười cười, coi chừng vui quá hóa buồn." Anh liếc mắt nhìn cô, lập tức xích lại gần cô, "Còn nữa, nếu giả bộ làm ba mẹ đứa nhỏ, chuyện em và Kỉ Đại Vũ quen nhau, tốt nhất tạm thời hoãn lại đi. Hai người tốt nhất vì đứa nhỏ mà nhẫn nại một tí đi."

Về mặt anh nghiêm trang, nhưng trong lòng lại rất vui mừng. Tốt nhất nhẫn nại đến lúc anh và Ân Ân đơm hoa kết trái!

"Xem ra cũng chỉ có thể như thế." Cô thở dài, lại không cách nào ngăn cản tim đập nhanh hơn.

"Làm gì mà buồn bã?" Phí Kiệt ôm eo cô, "Được một đầu bếp xuất sắc và đẹp trai làm bạn trai, là phước tám đời của em đó."

"Xi." Cô le lưỡi nhìn anh, bộ mặt phụng phịu.

"Đi thôi, đi ăn sáng, anh nấu cho em một nồi cháo xương hầm." Phí Kiệt nắm tay cô đi vào phòng bếp.

"Em thích nhất cháo xương hầm, buổi trưa em cũng muốn ăn món này." Cô nuốt nước miếng, bắt đầu bước nhanh theo anh.

"Anh sớm biết rồi, nấu một nồi lớn, đủ cho em ăn 3 ngày." Anh cười trộm.

"Em muốn ăn món khoai tây phô mai nghiền sốt tỏi." Cô quay đầu ánh mắt cầu xin nhìn anh.

"Em sao phiền phức quá vậy? Món đó phải khuấy phô mai, rồi còn phải giã nhuyễn khoai tây, rồi làm nước sốt tỏi thì còn phải canh lửa nữa, để tỏi không bị cháy khét, hương vị phải nồng, rất mất thời gian, em nghĩ anh rảnh lắm sao, có ba đầu sáu tay sao?" Phí Kiệt vừa nói vừa kí đầu cô một cái.

"Nghe xong càng muốn ăn." Cô dùng sức nuốt nuốt nước miếng.

"Ha ha, ăn rồi thành một bà mập." Phí Kiệt trêu cô, nhưng trong đầu lại đang nghĩ đến từng bước nấu ăn.

Dạ dày cô không được tốt lắm, sau khi ăn món khoai tây phô mai nghiền sốt tỏi, cô phải ăn trái cây để giúp tiêu hóa tốt hơn.

"Anh sẽ không biến em thành một bà mập đâu!"

"Vì sao?" Anh nhướn mày, nghĩ đến cô hiểu rõ dụng tâm lương khổ của anh.

“Bởi vì em mập lên hay ốm xuống đều ảnh hưởng đến bộ mặt của nhà hàng.” Cô cười nói.

Phí Kiệt nhìn vẻ mặt nghiêm trang của cô, anh ra vẻ xem thường. Cô gái này vẻ ngoài nhìn thông minh, nhưng sao lại ngốc đến vậy?

Quên đi, anh cũng không phải cũng âm thầm vì cô làm nhiều chuyện như vậy, rồi mới phát hiện bản thân mình thích cô sao?

“Em muốn nghĩ gì thì nghĩ!” Phí Kiệt múc chén cháo cho cô, nhét muống vào tay cô, “Mau ăn.”

Hứa Ân Ân vui vẻ thấy anh quan tâm cô, cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất thế giới.

Còn chuyện khác thì coi như không biết đi, dù sao hiện tại bọn họ đã quyết định tiếp tục giả làm ba mẹ của Phí Đình.

Cô cũng bắt đầu đi thôi.

* * *

Sau đó, khi Phí Kiệt và Ân Ân cùng Phí Đình đang ngủ say sưa trong xe em bé đi ra ngoài, hàng xóm xung quanh ủa nhau đến chúc mừng.

“Ai nha, chúc mừng nha! Hèn chi dạo gần đây tôi nghe có tiếng đứa nhỏ khóc, không nghĩ hai người thật sự có con. Vậy mà cứ dẫu hoài, không nói cho mọi người biết.” Mẹ Tạ kéo tay Ân Ân, lớn tiếng nói.

Hứa Ân Ân cười gượng, không biết làm sao, liền xoay đầu nhìn Phí Kiệt.

Phí Kiệt nắm bả vai Ân Ân, cúi đầu hôn trán cô một cái.

Tìm Hứa Ân Ân đập thình thịch, cô cố gắng trấn an mình, bởi vì anh chỉ làm bộ thôi!

“Vi lúc đó có một người phụ nữ cứ nhất mực đi theo tôi không chịu buông, sợ đứa nhỏ sẽ bị gì, nên tôi không nói ra.” Phí Kiệt thản nhiên nói.

“Tôi biết thế nào hai người cũng sẽ thành vợ chồng mà. Phí Kiệt luôn luôn quan tâm cô, vật nặng cũng tự anh ta mang, tôi còn nói với con mình, tìm chồng thì phải tìm người như anh ấy.” Mẹ Đỗ sát nhà lớn tiếng nói.

Hứa Ân Ân cúi đầu nhìn Phí Kiệt đang cầm bao lớn bao nhỏ đồ dùng trẻ con, lúc này mới nhớ đến việc trước đây. Ngay cả khi trong nhà cần làm gì nặng nhọc, cô cũng chưa từng phải lo lắng. Nếu lúc ấy anh ở nước ngoài, anh cũng sẽ điện thoại về nhờ người giúp cô giải quyết. Khi anh ra nước ngoài, hai người cũng thường gọi điện thoại 2 ngày 1 lần.

Vậy là bình thường sao?

Hứa Ân Ân ngẩng đầu nhìn anh. Phí Kiệt nhíu mày nhìn cô – bởi vì ngay cả anh cũng không nhận ra một điều, trong tiềm thức anh đã coi Ân Ân như người phụ nữ của mình.

“Tôi còn nhớ lúc Ân Ân bị một tên dê xồm quấy rối, Phí Kiệt đã đánh hắn ta sống dở chết dở...” Một người hàng xóm khác nói thêm, “Còn kêu phóng viên đến chụp hình tên dê xồm đó rồi đăng lên báo nữa.”

Hứa Ân Ân gật đầu, cô nhớ rất rõ việc đó. Sau chuyện tên dê xồm ấy, một tháng đó anh mỗi ngày đều tự mình đưa cô về nhà.

Bởi vậy, dù có ai muốn theo đuổi cô, cũng đã nhanh chóng từ bỏ ý định của mình. Dù sao anh cũng rất đẹp trai, nếu người đàn ông nào muốn theo đuổi cô mà không có tự tin thì khó có thể nào bì kịp anh.

“Tôi cũng nói rồi mà, thấy Ân Ân làm việc ở nhà hàng, là biết ngay cô ấy muốn Phí Kiệt thành công trong sự nghiệp. Lúc anh ta đi nước ngoài, cô ấy thay Phí Kiệt quản lý nhà hàng, giống như là người vợ vậy.” Mẹ Hà nói thêm.

Hai tai Ân Ân nóng lên, Phí Kiệt thì tươi cười rạng rỡ, vẻ mặt đắc ý hê hê.

“Thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, khi nào định kết hôn đây? Phí Kiệt mau mau cầu hôn Ân Ân đi...”

Hàng xóm lớn tiếng nói làm đứa nhỏ thức giấc, nó mở to hai đôi mắt, nhìn qua nhìn lại thì thấy Ân Ân, lại thấy Phí Kiệt, lúc này nó mới yên tâm mà nở nụ cười như thiên sứ.

Hứa Ân Ân và Phí Kiệt nhìn nhau, cô cúi người ôm lấy đứa nhỏ.

“Ai nha, đứa nhỏ sao đáng yêu quá ! Bà ôm một cái nào...”

Như biết mọi người khen ngợi mình, Phí Đình nghe mấy chiếc răng nhỏ cười cười nhìn mỗi người, bộ dáng rất dễ thương, ai thấy đều chỉ muốn nựng muốn hôn mà thôi.

“Cô lúc mang thai, sao chúng tôi lại không biết nhỉ?” Mẹ Hà đột nhiên nhìn về phía Ân Ân.

“Xin lỗi, chúng tôi còn phải dẫn đứa nhỏ đi chích ngừa.” Phí Kiệt choàng tay ôm lấy đứa nhỏ, đặt nó vào xe em bé, sau đó kéo tay Ân Ân đi về phía xe.

“Ba của Ân Ân nhất định rất vui, ông ấy đã hy vọng hai người kết hôn nhiều năm rồi.” Phía sau truyền đến tiếng nhóm mấy bà mẹ nói chuyện.

Hứa Ân Ân kể sát Phí Kiệt hỏi nhỏ, “Em sao không biết ba hy vọng chúng ta kết hôn?”

“Anh chỉ biết lúc ở nhà em được một năm, có một lần em mặc quần đùi đi trong nhà, anh mới chỉ nhìn chăm chăm em một phút thôi, ba em liền kêu anh vào phòng giáo huấn cho một tiếng đồng hồ.”

“Khó trách về sau ngay cả nhìn anh cũng không nhìn em một cái.”

“Hắc, nghe qua hình như em cũng rất đề ý đến anh.”

“Hắc, ai nhìn lên chân dài của em trước?” Cô không khách khí cãi lại.

“Ha, em như vậy mà cũng tự cho là chân dài sao?” Anh nhìn cô liếc mắt một cái.

Hứa Ân Ân đá anh một cước, “Dám chê chân của em!”

“Chân của em cân xứng vừa phải, vừa vặn thuộc loại hình anh thích.” Phí Kiệt ôm thắt lưng cô, kè lỗ tai cô mà nói, “Còn nữa, vừa rồi em dám đá anh, lá gan em lớn quá rồi đó. Nhớ ngày đó anh vừa đến nhà em, vừa mới ngồi xuống là có người bưng trà nước ra mời anh, thì ra tình nghĩa vợ chồng mười năm là như thế.”

Hứa Ân Ân đỏ mặt, trừng mắt nhìn Phí Kiệt, hất tay anh ra, “Ai là vợ chồng với anh?”

“Này, em cũng phải phối hợp chút chứ. Hôm nay ở nhà hàng, nhất định sẽ có rất nhiều phóng viên, chúng ta đương nhiên phải giả bộ đang yêu nhau, giống như thế này...” Phí Kiệt ôm thắt lưng Ân Ân, kéo cô dựa vào lòng mình, hai người cùng ngước nhìn lên bầu trời, “Nhìn lên bầu trời xanh, ông trời cũng đang khen ngợi việc làm của chúng ta.”

Hứa Ân Ân nghe anh nói, không tự chủ nở nụ cười, thật khó nhìn thấy bộ dáng vui vẻ này của anh.

“Nụ cười của em sai rồi, phải nhìn anh mà cười mới đúng.” Hai tay ôm mặt cô, nói, “Cười đi.”

Hứa Ân Ân liếc anh một cái, cúi đầu lộ ra nụ cười thẹn thùng.

Phí Kiệt nhìn cô mỉm cười với anh, cúi đầu hôn lấy môi cô. Cô hô hấp khó khăn, một tay đặt ở trước ngực anh.

“Dì đi, ồm... ồm...” Phí Đình vung chân đá lung tung, cố gắng chồm người ra khỏi dây an toàn của xe em bé.

Phí Kiệt trừng mắt nhìn đứa nhỏ, lúc này Hứa Ân Ân cũng đã xoay người ôm lấy nó.

Cô vỗ vỗ lưng đứa nhỏ, hôn hai má nó thật lâu. Chết tiệt, tim cô đang đập rất nhanh...

“Vì sao em mỗi lần đề đầu ý đến nó mà bỏ mặc anh?” Phí Kiệt kéo tay cô, muốn cô chú ý đến mình.

“Ghen với một đứa nhỏ, không thấy xấu hổ sao?”

“Hoàn toàn không.” Phí Kiệt ôm lấy đứa nhỏ, ẵm nó lên cao, hai người bốn mắt nhìn nhau. “Mày thật to gan, dám cùng một người đàn ông 30 tuổi giành phụ nữ!”

Phí Đình bị anh ôm, lập tức khoa tay múa chân vui sướng, ai nhìn cũng tưởng nó sắp rơi xuống đất, miệng khò khè ô a nói gì đó mà chỉ có nó mới hiểu được.

Hứa Ân Ân miệng cười rạn rở đến híp mắt.

“Mày nhìn cô ấy kia, cười đến híp cả mắt.” Phí Kiệt cầm tay đứa nhỏ chỉ chỉ vào mặt cô.

“Em không có. Đừng ồn nữa, em có điện thoại.” Hứa Ân Ân lấy điện thoại từ túi ra.

“Alo... A... Đại Vũ hả?”

Cô rất nhanh quay sang nhìn Phí Kiệt, sau đó bước đến chỗ khác, nói nhỏ, “Đúng, em biết chuyện báo chí viết rồi, trước mắt kế hoạch là như vậy...”

Về mặt tươi cười của Phí Kiệt biến mất, môi mím lại có vẻ không hài lòng. “Ki Đại Vũ nói sao?”

“Anh ấy nói sẽ chờ em.” Cô cúi đầu nhìn tay mình, không hiểu sao có chút áy náy.

“Tình sâu nghĩa nặng, chắc phải kêu chính phủ tạc tấm bia biểu dương hân.” Phí Kiệt hừ lạnh một tiếng.

Hứa Ân Ân đi cùng với anh, cô có cảm giác phản bội cùng áy náy. Nhưng mà cô đã bằng lòng làm bạn gái Kì Đại Vũ, phải làm sao nữa chứ?

Phí Kiệt đi và bắt giữ xe tư nhân, đi đến bên xe của mình. Anh phụng phịu mở cửa xe sau cho cô, đặt đĩa nhỏ vào ghế phụ, đưa món đồ chơi để cho nó cắn, còn xe em bé thì gấp lại để ở băng ghế sau.

“Lên xe.” Giọng anh cứ như cô thiếu nợ anh mấy trăm vạn tệ vậy.

Cô ôm đĩa nhỏ đặt trên người mình, xe vừa nổ máy, cô liền nhẹ giọng nói, “Trưa nay em mời anh ăn cơm.”

“Anh không phải nấu cháo cho em rồi sao, lãng phí đồ ăn thì trời sẽ phạt.”

“Nhưng mà em muốn dẫn anh đi ăn ở nhà hàng Nhật mà ba từng dẫn em đi ăn. Sushi cá thồn bon của họ rất ngon, mùi vị đậm đà, nước chấm cũng rất tuyệt.”

“Có gì ngon chứ, món Nhật có gì mà đặc biệt?”

“Em thấy ngon mà, em cũng muốn anh đến đó ăn, em chưa từng dẫn ai đến đó cả.” Cô nhẹ giọng nói.

Hứa Ân Ân nhìn môi anh khẽ cười, nhưng rất nhanh lại nghiêm mặt làm như không có chuyện gì. “Thấy em đã có thành ý mời, bốn đại gia cũng nể mặt mà đi đến đó ăn. Còn nữa, anh tháng sau sẽ nghỉ ba ngày, anh với em cùng qua Nhật coi chợ cá bên đó. Chưa từng đến nơi đó, căn bản không xứng làm đầu bếp.” Anh đập chân ga, đột nhiên huyết sắc rất vui vẻ.

“Không phải anh nói món Nhật không có gì ngon sao?” Hứa Ân Ân cúi đầu giỡn với Phí Đình.

“Đừng lười thôi, em rút cuộc có đi hay không?” Phí Kiệt liếc mắt nhìn cô.

“Có người mời đi nước ngoài chơi, đương nhiên là phải đi chứ.” Hứa Ân Ân cười cười, để mặc Phí Đình đang cắn cắn ngón tay mình.

“Đúng thật là lợi dụng mà.” Phí Kiệt hừ một tiếng.

Nhưng cô thấy anh bị cô lợi dụng rất vui nữa là đằng khác. Nhưng mà cô.... Hứa Ân Ân nhìn Phí Đình cười khanh khách, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, đột nhiên có tí chột dạ, hình như cô đã lợi dụng anh quá nhiều.

Laptop, dàn loa, kẻ cả điện thoại ở phòng khách ở nhà cô đều do anh mua cả. Cô cũng có lúc nói vụ tiền bạc với anh, nhưng anh luôn nói với cô 1 câu “đừng lười thôi”. Khi ra ngoài dùng cơm, cũng là anh móc tiền ra trả.

“Hình như em đã lợi dụng anh rất nhiều thì phải?”

“Em biết thế là tốt rồi.” Phí Kiệt nheo mắt nhìn cô.

“Được rồi, em cam đoan sẽ giúp anh diễn tốt vở kịch này.” Hứa Ân Ân lớn tiếng nói, một tay tay vỗ vỗ vai anh.

“Nhớ là em đã nói gì đấy.” Phí Kiệt giơ hai ngón tay hình chữ V với cô.

Trên thực tế, người lợi dụng nhiều nhất lại chính là anh.

Anh không thích dạo phố, mỗi bộ quần áo đều do cô mua về để anh mặc thử. Anh ghét giải quyết mấy chuyện lật vặt, vì thế tiền điện nước đến tiền thuê nhà đều do cô trả. Vai anh nhừ mỗi thì cô liền massage cho anh. Bị bệnh lại không đi bác sĩ, cũng là cô nói hết lời anh mới chịu đi khám.

Anh thích nấu ăn, nhưng nếu muốn anh quản lý chuyện lớn nhỏ trong nhà hàng thì một ngày nổi nóng 18 lần cũng chưa đủ!

Nếu không có cô, anh....

Phí Kiệt nắm chặt tay lái, phát hiện chính mình căn bản không biết rõ bản thân mình. May mắn ông trời còn thương anh, làm anh đúng lúc phát hiện mình yêu Ân Ân.

Xe dừng ở đèn đỏ, Phí Kiệt đột nhiên kéo người cô qua gần anh.

Hứa Ân Ân sợ nhất bị anh nhìn chăm chăm, cô không biết che dấu cảm xúc mình thế nào.

Anh cúi đầu kề sát vào trán cô.

“Anh... Định làm gì?” Cô hít sâu thật sâu.

“Ồ trong mắt người khác, đĩa nhỏ là do chúng ta sinh ra, mà em lại sợ anh đụng chạm như là chim sợ cành cong vậy, người ta sẽ nghi ngờ đấy.” Đầu ngón tay anh lướt trên mặt cô, rồi dừng lại ở đôi môi đỏ mọng của Ân Ân.

Tay Hứa Ân Ân nổi da gà, nhìn không được, cô bắt đầu thở hổn hển.

“Em không phải là sợ anh chứ...” Anh cúi đầu hôn đôi môi mềm mại của cô.

Cả người nổi hết da gà, cô cảm giác chân mình như mềm nhũn ra.

Nhìn anh cười đắc ý, biết anh luôn có sức hấp dẫn tuyệt đối với cô. Cô bỗng nhiên lấy tay ôm cổ anh, đôi môi nhẹ phớt qua môi anh.

“Ai nói em sợ?” Tay cô đặt trước ngực Phí Kiệt, tim cô giờ đập rất nhanh, nhanh đến độ cô cứ tưởng nó sẽ nhảy ra ngoài.

“Anh có nói anh rất thích bộ dáng đũng cảm của em chưa?” Ngón tay anh trượt xuống áo somi của cô, nhẹ nhàng nắm lấy nụ hoa mềm mại của cô, cho đến khi chúng bối vì kích thích mà căng cứng.

Hứa Ân Ân vẫn nghĩ do chính mình không đủ nhiệt tình, không nghĩ tới tất cả chỉ là một sự hiểu lầm. Cô cởi áo somi của Phí Kiệt, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng cởi nút áo somi thứ hai của anh.

Bá -- bá --

Cô mở to hai mắt, không biết đã xảy ra chuyện gì

Bá bá bá bá bá bá bá bá bá bá!

"Àm ỹ cái gì ! Không thấy người ta đang làm việc sao ?" Phí Kiệt tức giận quát một tiếng, đôi môi vẫn không muốn rời bờ môi ngọt ngào của Ân Ân.

Trời ạ, xe hai người vẫn còn đang trên đường lớn.

"Mau lái xe !" Hứa Ân Ân đẩy anh trở về chỗ của mình, mặt cô nóng ran lên.

"Chúng ta tới nay tiếp tục." Anh không tình nguyện nói, đạp chân ga cho xe chạy về phía trước.

"Không thể... Chúng ta không phải quan hệ này." Cô cúi đầu nói.

"Chỉ cần em gạt đầu, chúng ta sẽ là quan hệ này." Anh nói.

"Ý của anh là..." Ân Ân tròn to hai mắt, không thể tin những gì anh vừa mới nói.

"Cô gái ngọc, anh còn chưa nói rõ ràng sao ? Em có muốn anh dùng mấy vi tính đánh toàn bộ lời nói đó thành văn bản cho em xem không ?" Phí Kiệt bực mình nói.

Cô thấy hai lỗ tai anh đỏ bừng, đột nhiên cô rùng mình một cái.

"Trời ạ !" Mặt úp vào hai tay mình, toàn thân không ngừng run run, "Anh là nói thật."

"Cảm ơn ông trời, cô ấy cuối cùng cũng hiểu rồi."

Hứa Ân Ân nghe Phí Kiệt nói như vậy, cảm giác Phí Đình đang vùng vẫy trên người cô, muốn cô chú ý đến nó, nhưng cô giống như bị điện giật, hoàn toàn ngồi yên bất động.

Ông trời rốt cuộc cũng nghe được lời thỉnh cầu của cô, biến ước mơ của cô thành sự thật, Phí Kiệt thật sự thích cô, nhưng vấn đề là ----

Phí Kiệt có một lòng muốn đi đến hôn nhân với cô không ? Còn nữa, cô đã bằng lòng làm bạn gái Kì Đại Vũ, hiện tại lại phát sinh chuyện này, cô phải giải thích với anh ấy thế nào ?

Hứa Ân Ân cau mày, hai hàm răng cứ rít vào nhau, cảm giác bị thích chính là như thế này, quả thật rất phiền não !

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bởi vì lời nói của Phí Kiệt, mấy ngày kế tiếp Hứa Ân Ân cứ như lơ lửng trên mây.

Đầu óc cô đều nghĩ đến Phí Kiệt, tựa như là đôi tình nhân yêu nhau đã lâu, cũng càng lúc càng quen với việc bị Phí Kiệt ôm và thỉnh thoảng bị anh hôn trước mặt mọi người.

Tuy rằng Phí Kiệt vẫn nói chuyện bình thường với cô, nhưng ánh mắt anh lại nóng bỏng rực lửa nhìn cô, đều làm cô tình tường cảm nhận được anh quá thật thích cô.

Hứa Ân Ân vì thế muốn nói rõ với anh, muốn hỏi Phí Kiệt có muốn kết hôn với cô không, hơn nữa cô phải gọi điện thoại cho Kì Đại Vũ giải thích mọi việc.

Nhưng cô cũng chỉ có thể gửi tin nhắn cho Kì Đại Vũ, nói hiện tại tình hình rất hỗn loạn, đợi mọi thứ đâu vào đấy, cô sẽ tự mình giải thích cho anh ấy nghe, nhưng khi đối mặt với đôi mắt đen sâu của Phí Kiệt, đầu óc cô đột nhiên mê muội, nói cũng không nói được gì cả.

"Thật có lỗi, gần đây đám phóng viên cứ túc trực trước cửa nhà hàng làm mọi người không thể đến được, đây là món ăn nhà hàng chiêu đãi các vị." Nhân viên phục vụ đưa com đến từng bàn, vừa cười nói, "Chủ trì và Ân Ân vì có chút chuyện phải xử lý nên tối nay có thể sẽ không đến. Đúng vậy, đứa nhỏ rất đáng yêu... Nếu hai người họ kết hôn, nhất định sẽ nói các vị nghe."

Đã qua 9h tối, thời điểm bận nhất của nhà hàng cũng đã qua, Hứa Ân Ân ngồi ở bàn làm việc, xem tin tức trên TV. Lúc này, đám nhân viên có nói, Phí Kiệt chiều nay nhận lời mời phỏng vấn của phóng viên, cô muốn xem TV có phát lại buổi phỏng vấn hay không, bởi vì cô có hỏi anh lúc đó nói gì, anh chỉ cười hề hề thần bí.

"Đúng vậy."

Phí Kiệt ăn nói có ý tứ nhưng vẫn rất đẹp trai, làm cho người ta muốn áp mặt vào TV mà nhìn khuôn mặt anh trên TV, "Tôi và đứa nhỏ có quan hệ với nhau."

Hứa Ân Ân ngồi ở bàn làm việc, mặc dù cảm thấy tin tức này có chút buồn cười, nhưng cô biết hàng tá phụ nữ đang nhìn chăm chăm vào Phí Kiệt, thậm chí có thể ngừng mọi việc đang làm mà ngồi châu chực ở TV để nhìn anh.

Ai có thể bỏ qua một gương mặt thiên sứ cùng sức hấp dẫn của đàn ông chứ ?

"Anh cùng Hứa tiểu thư định khi nào kết hôn ?"

"Việc này cứ để cô ấy quyết định." Phí Kiệt hồ hững nói.

"Nghe nói hai người là thanh mai trúc mã, cô ấy vì sao trì trệ không muốn gả cho anh ?" Phóng viên hỏi.

Hứa Ân Ân nín thở, nhìn Phí Kiệt yên lặng nhìn màn hình, sau đó sắc mặt anh mới nhu hòa lại. Nửa giây sau, khóe môi anh giương lên, cười đến người ta phải nuốt nước miếng.

"Đúng vậy, Ân Ân, sao em không lấy anh làm chồng ?"

Hứa Ân Ân ôm ngực, cô cảm thấy mình thật sự quá ngu ngốc, nhưng mà cô phải thu lại buổi phỏng vấn này, về nhà sẽ coi 100 lần.

"Anh là một đầu bếp nổi tiếng, lại chưa đám cưới mà đã có con, không sợ xã hội dị nghị hay sao ?" Phóng viên hỏi.

"Mấy ngày trước không biết là ai xâm phạm riêng tư của người khác, chưa được người khác đồng ý đã đem chuyện cá nhân lên mặt báo, cũng không phải làm trái với quy tắc xã hội sao ?" Phí Kiệt nhướn mày, lạnh lùng nhìn màn hình.

"Anh là nhân vật của công chúng."

"Tôi có mời các người đến phỏng vấn, đưa tin nhà hàng tôi sao ?" Phí Kiệt nhướn mày, xoay người bước vào nhà hàng.

"Xin hỏi anh và Hứa tiểu thư cùng Chu Nghiên rốt cuộc có quan hệ gì ?"

"Tôi và Chu Nghiên tám đời cũng chẳng có quan hệ vì, về phần Hứa Ân Ân, tôi đời này sẽ lấy mình cô ấy." Phí Kiệt cười nói, xoay người đi vào trong.

Tôi đời này lấy mình cô ấy – Hứa Ân Ân trừng mắt nhìn TV, run run cảm điều khiển từ xa, rất nhanh chuyển sang kênh khác.

"Tôi và Chu Nghiên tám đời cũng chẳng có quan hệ vì, về phần Hứa Ân Ân, tôi đời này sẽ lấy mình cô ấy." Một kênh khác trên TV cũng đang phát đoạn phỏng vấn Phí Kiệt.

Hứa Ân Ân đứng bật dậy, dùng sức cắn môi, không thể tin tưởng mắt nhìn màn hình.

"Đã nhiều năm như vậy, sao vẫn thích nói gì thì nói, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của người khác." Cô nắm chặt hai tay, thì thầm trong miệng, nhưng khóe môi không tự chủ nở một nụ cười tươi.

Cô biết tính của Phí Kiệt, anh nếu ở trước mặt nhiều người tuyên bố như vậy, chắc chắn anh sẽ cưới cô.

Anh là người cố chấp, cho nên chỉ trong vài năm anh đã học nghề nấu ăn thành công, mà anh đối với cô, cũng như thể là tình thế bất buộc.

"Độc tài." Cô ôm khuôn mặt nóng ran của mình. Cô biết trong lòng mình sớm đã có đáp án.

Cô muốn gả cho anh, muốn gả vô cùng ! Cho nên, cô phải hoàn toàn cực tuyệt Kì Đại Vũ, dù sao cô cũng đã thích Phí Kiệt lâu như vậy, anh cũng thích cô, nếu không nắm bắt cơ hội này, chắc ông trời cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Hứa Ân Ân cảm đi động của mình lên, phát hiện trên màn hình có vài tin nhắn chưa đọc --- có cả tin nhắn của Kì Đại Vũ.

Phanh ! Cửa phòng bị ai đó đập mạnh, Phí Kiệt mặt mày tối sầm bước vào.

"Anh anh anh... Anh sao có thể nói bậy bạ trên TV..."

Hứa Ân Ân vừa thấy anh bước vào, đầu tiên là mặt đỏ tai hồng chỉ vào anh mà mắng, nhưng vừa thấy sắc mặt anh không tốt, cô lập tức ngừng lại, kéo anh ngồi xuống sofa.

"Làm sao vậy ?" Cô hỏi.

Phí Kiệt nắm chặt tay cô, đôi môi run run mím chặt.

"Đã có xét nghiệm DNA của đứa nhỏ, bác sĩ sợ anh lo lắng, liền gọi cho anh." Anh cố gắng đè nén cảm xúc, đến nỗi từng chữ nói ra đều nghiêng răng nghiêng lợi.

"Kết quả thế nào ?"

"Tiểu quý kia là em trai anh." Phí Kiệt gầm nhẹ, tức giận nháy mắt đều phun ra, "Ba anh đã sống đến tuổi này, mà còn đi chơi bời, anh thật sự muốn bóp chết ông ta ! Còn nữa, người phụ nữ kia đầu óc cũng có vấn đề, cô ta ta đem đứa nhỏ để ở cửa sau, lỡ như đứa nhỏ bị mấy tên sai lang hồ báo mang đi thì sao ? Tiểu quý kia xui xẻo lắm mới gặp cha mẹ như vậy !"

Anh tức giận đá văng cái bàn trước mặt.

"Cũng không nổi tề, đứa nhỏ còn có chúng ta mà." Hứa Ân Ân ngồi dựa ở trên ghế, nắm chặt vai anh.

Hứa Ân Ân chỉ có thể mừng thầm vì đứa nhỏ được nhân viên nhà hàng phát hiện, nếu không thì không biết nó sẽ thế nào.

Phí Kiệt bị cô nắm chặt hai vai, hô hấp mới bình ổn lại.

"Anh gọi điện thoại cho ba anh, ông ấy nói sao?" Cô vuốt vuốt lưng anh.

"Rồi ! Ông ta nói lúc trước mượn anh một 100 ngàn là để đưa cho người phụ nữ kia, anh không cho ông ta, nên hậu quả mới như bây giờ. Chết tiệt ! Đó là con của ông ta, vì sao muốn anh thay ông ta chịu đít chứ ! Còn nữa, cô ta là phụ nữ đã có chồng, chồng cô ta công tác ở Đại Lục, cô ta đã cầm súng, mà còn dám đòi phí che giấu, đúng thật là khôn nạn !" Nói tới đây, sắc mặt Phí Kiệt trở nên xanh mét.

Cô ôm cánh tay anh, nhẹ giọng nói, "Bất luận như thế nào, đứa nhỏ cũng được chúng ta chăm sóc tốt, ai trong chúng ta cũng đều thích nó cả. Mặc kệ nó có cùng huyết thống hay không, chúng ta đều nguyện ý nuôi nấng, hướng chỉ hiện tại đã biết nó là em trai anh."

Đôi mắt Phí Kiệt bốc hỏa, nắm chặt tay cô, rít từng chữ, "Anh chỉ không cam lòng, lão già kia dù có làm chuyện gì tốt hay xấu, anh đều phải giải quyết giúp ông ta. Ông ta dựa vào cái gì mà muốn làm gì thì làm ? Di Hồng rửa chén cũng bằng tuổi ông ta, đi ấy cũng đã lên chức bà, nhưng vẫn phải bươn chải kiếm sống, cuộc sống sao không có công bằng gì cả ?"

Cô vuốt vuốt lưng anh, hy vọng có thể làm anh bình tĩnh lại.

"Cuộc sống đôi khi không thể dùng công bằng để giải quyết mọi chuyện, chỉ cần cố hết sức thì sẽ không thẹn với lòng. Giống như di Hồng vậy, cháu di ấy còn nhỏ mà đã rất ngoan, bà ấy về sau nhất định sẽ hưởng phúc. Ba anh lòng tham không đáy, thì làm sao ông ta biết hạnh phúc là gì ?"

"Nhưng nghĩ đến việc ông ta gây chuyện thì anh phải giải quyết thì anh rất bức mình !" Anh gầm nhẹ, "Anh chịu ông ta đủ rồi !" Anh nằm trên đùi cô, cảm giác mệt mỏi mấy năm nay toàn bộ đều trào ra.

"Anh có nói cho ba anh biết, anh sẽ nuôi đứa nhỏ..."

"Vì sao anh muốn..." Anh bỗng đứng ngẩn đầu, hai mắt lóe sáng.

Cô vỗ về đầu anh, anh nằm úp mặt trên đùi cô.

"Anh cứ giảm 5000 tiền sinh hoạt hàng tháng của ông ta coi như trả tiền sữa bột, bảo ông ta phải đến văn phòng luật sư ký giấy giao đứa nhỏ cho anh nuôi dưỡng."

"Nếu ông ta không muốn..."

"Tiền sinh hoạt đều do anh đưa cho ông ta, anh là đầu bếp đẹp trai nổi tiếng, làm gì phải sợ ông ta chứ ?" Cô cúi đầu nhìn anh mà cười.

Phí Kiệt nhìn nụ cười trong suốt của cô, đôi môi đầu tiên là giương lên, tức giận cũng giống như bánh xe bị xì, đều dần biến mất.

Tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh biết nếu không có cô, anh hiện tại đã kiếm ba anh, đánh ông ta một trận toi đời, hơn nữa vì muốn cho ba anh một bài học, anh chắc cũng không nghĩ đến sự sống chết của tiểu quý kia.

Tay anh ôn nhu dừng ở môi cô, nhìn cô mỉm cười.

Hứa Ân Ân trong lòng run lên, hai mắt đột nhiên nhìn chỗ khác.

"A..." Cô la lên một tiếng, phát hiện mình đã bị anh ôm vào lòng.

"Anh phát hiện, chỉ cần anh cười, em sẽ thần thờ ngay, rất thích nhìn anh cười sao ?" Anh nhú mày, khoe môi giương lên, chọc ghẹo cô.

"Làm gì có." Cô đẩy vai anh, sống chết giãy dụa cho bằng được.

"Thấy ở trên TV anh nói gì rồi sao ?" Anh hỏi.

"Em đang muốn tìm anh tính sổ đây." Bởi vì hình ảnh anh đã khắc sâu trong lòng cô, nên cách nói của cô cũng không có gì là giận dữ, cô giãy dụa muốn ngồi thẳng lên, nhưng làm gì thì làm, cô vẫn bị anh ôm chặt trong lòng, "Anh sao lại làm lớn chuyện như vậy ?

"Bởi vì anh muốn ép em lấy anh."

Hứa Ân Ân ngồi bật dậy, nhưng lại không đứng vững, cả người ngã vào Phí Kiệt.

"Bộ điều này khủng bố lắm hay sao ?" Tâm trạng anh rất tốt, ngồi một bên cười to ra tiếng.

Anh vén vài sợi tóc cô ra sau tai, nhìn thẳng cô nói chuyện, khoe môi không tự chủ giương lên nụ cười ôn nhu.

"Anh từ nhỏ đến lớn, điều tiếc nuối lớn nhất chính là không có một gia đình bình thường. Hiện tại đã có đứa nhỏ, có em, còn chờ gì nữa ? Em muốn khi nào kết hôn ? Tháng 10 hay tháng 11 ? Lúc đó thời tiết chắc cũng rất mát mẻ, làm việc cũng thoải mái hơn." Anh cầm tay của cô, cười nói, "Miệng mở lớn như vậy, muốn anh kiểm tra răng em sao ?"

Cô vội ngậm miệng lại, liền đẩy anh ra.

"Em không có nói sẽ lấy anh." Cô khó chịu nói.

"Tại sao ?" Anh kỳ quái nhìn cô.

Mới vừa nói thích cô, vài ngày sau liền cầu hôn, anh không cảm thấy là quá nhanh sao ? Cô còn muốn hưởng thụ cảm giác được người ta theo đuổi.

"Cho dù anh muốn có một gia đình, cũng không thể ép em lấy anh." Cô lầm bầm nói.

"Tại sao ?" Anh mím môi, vẻ mặt khó hiểu.

"Điều kiện tiên quyết khi kết hôn là gì ?"

"Hai người xây dựng tổ ấm gia đình..."

"Muốn có tổ ấm gia đình thì phải có tình yêu, chúng ta vẫn chưa chính thức yêu nhau, anh sao lại cầu hôn em chứ ?"

"Chúng ta quả thật chưa chính thức yêu nhau, nhưng anh yêu em thật lòng."

Hứa Ân Ân tròn to hai mắt, lấy tay ôm ngực mình, cô nghĩ mình bị anh dọa đến đứng cả tim.

Phí Kiệt kéo tay cô xuống, đem mặt áp vào ngực cô.

Ân Ân sợ tới mức cả người hóa đá, thấy bộ dạng cứng đờ người của cô, Phí Kiệt cười to ha ha ra tiếng.

Hứa Ân Ân muốn mở miệng nói, nhưng lại bị anh thừa cơ hôn, cô vốn bị anh dọa đến sững người, giờ càng không khả năng tỉnh táo mà đẩy anh ra.

Nhưng anh hôn rất cuồng nhiệt, cô không thể nào cự tuyệt được.

Anh dịu dàng hôn từng tấc môi cô, làm cô cũng cuồng nhiệt hôn lại, hai tay ôm chặt anh, luyến tiếc không muốn rời đi...

Huống hồ, trong đầu cô đều văng vẳng câu nói "Anh yêu em", "Anh muốn kết hôn với em"... Chỉ hai câu nói đó cũng đủ làm cô tăng thêm men say !

Cô bị mê hoặc bởi nụ hôn của anh, khi anh hôn đến trước ngực cô, cô vừa thẹn lại sợ rằng chính mình sẽ mê muội, đầu ngón tay anh mềm mại chạm vào da thịt cô, dụ hoặc cô sa vào vòng triền miên này, cả người nóng ran lên, cảm giác như vô số kim châm vào người mình, làm cô không tự chủ được hòa mình cùng anh...

"Gả cho anh." Phí Kiệt nhìn cô hai mắt nhắm chặt nằm dưới người mình, anh dừng lại động tác thì thầm bên tai cô.

Cô mở to hai mắt, hơi thở gấp gáp, không biết anh nói có thật không.

Anh lại lần nữa cúi đầu hôn môi cô, đẩy lên dục vọng trong cô.

"Gả cho anh." Anh nói

Cô liếc anh một cái, khóe mắt ngấn nước, phấn trắng trên mặt vì sự hoan ái mà đỏ ửng. Phí Kiệt hoài nghi chính mình là thánh nhân, nếu không trong lúc này, anh còn có thể giữ được lý trí.

"Hứa Ân Ân, em nói "Được " cho anh." Anh hung hăng ra lệnh.

"Được." Cô vô lực trả lời.

Phí Kiệt vừa lòng hôn môi cô, bàn tay anh mon trớn thân thể Ân Ân, đầu ngón tay chạm vào nụ hoa mẫn cảm của cô, đem cô nháy mắt đến điểm cao nhất.

Cô rên la một tiếng, cảm giác như cơ thể mình là bom nổ chậm vậy.

Phí Kiệt triu mến hôn cổ của cô, ôm chặt cô vào lòng mình.

"Chúng ta sáng mai sẽ đi đăng ký kết hôn." Anh nói

"Anh--- nói cái gì?" Cô thở hổn hển, mười ngón tay cấu chặt áo somi của anh.

"Anh vừa hỏi em có gả cho anh không, em nói "được", chẳng lẽ giờ em lại đổi ý?" Phí Kiệt lập tức trở mặt, hung thần ác sát nói.

Cô gái này quả thật không có lương tâm! Anh vì cô mà kiểm chế bản thân mình, không ngờ cô lại bội đáp anh như vậy!

"Kết hôn không phải chuyện đùa."

"Em cũng đã muốn gả cho anh, anh cũng đã yêu em, như vậy còn chưa đủ sao?" Phí Kiệt bực mình la lên.

"Cho dù em yêu anh..."

"Yêu mà còn có "cho dù" sao? Anh trừng mắt nhìn cô.

"Anh vẫn chưa thừa chuyện với ba em." Hứa Ân Ân nhìn về mặt anh cố chấp, cố gắng nghĩ ra lý do nào đó để ngăn cản anh.

Cho dù cô rất muốn gả cho anh, nhưng chuyện xảy ra trong ba ngày nay quả thật rất hù chết người! Cô còn muốn hưởng thụ một chút cảm giác được người ta theo đuổi.

"Anh đã nói chuyện với chú Hứa rồi, chú ấy nói chỉ cần em ok, chú ấy liền ok, nhưng mà chú ấy cảnh cáo cô không được phép làm chuyện gì bậy với em trước khi đám cưới." Phí Kiệt đắc ý nói.

"Khó trách vừa rồi anh..." Hứa Ân Ân nhìn đến bàn tay anh đang ở trước ngực mình, mặt cô nóng lên nhìn sang chỗ khác.

Đúng vậy, cô đã yêu anh từ lâu, nhưng cô vẫn chưa bao giờ dám tưởng tượng đến việc cô và anh đang làm.

"Đã sắp kết hôn, em còn thẹn thùng gì nữa chứ?" Phí Kiệt kéo tay cô xuống, mặt đối mặt với cô, nhìn đến khi mặt cô như sắp bị thiêu đốt, lớn tiếng nói, "Nếu em không chấp nhận lời cầu hôn của anh, anh sẽ đem đứa nhỏ trả lại cho ba anh."

"Anh dám uy hiếp em" Cô trừng mắt nhìn anh.

"Đúng vậy. Bởi vì anh là người quyết định, là đầu bếp đẹp trai nổi tiếng, không có gì không làm được, đúng không?" Anh đối đáp lại cô.

"Những lời này muốn nói thì anh nói với người khác đi." Cô chu miệng lên, đánh túi bụi vào vai anh.

"Em không phải là người khác, em sắp thành vợ anh, ha ha ha." Phí Kiệt đắc ý cười to ra tiếng, cười đến nỗi đầu ngửa cả ra phía sau.

Hứa Ân Ân nhân cơ hội, đẩy Phí Kiệt ra, chạy nhanh ra khỏi văn phòng.

Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện lắm rồi, cô cần phải tìm ai đó nhéo cô một cái, cho cô biết mọi chuyện có phải là mơ không.

Phí Kiệt ở trong văn phòng nhìn cô chạy trốn chết ra khỏi phòng, nam tính nóng rực nhắc nhở anh vẫn chưa thỏa mãn, nhưng anh biết anh có thể kiềm chế, bởi vì không lâu nữa, anh có thể âu yếm ôm Ân Ân muốn làm gì thì làm.

Ha ha ha ha ha ha ha ha.....

* * *

Bốn ngày sau---

Hứa Ân Ân mặc bộ áo cưới màu trắng, đứng trong pháp viện, nghe công chứng viên nói "Chúc mừng" với cô, sau đó mọi người mới la to là "kiss kiss kiss", Phí Kiệt ôm hôn môi cô.

Cô nhìn Phí Kiệt tươi cười rạng rỡ, cảm giác anh xem cô như là trân bảo, cô như muốn té xỉu....

Cô thật sự đã gả cho Phí Kiệt !

Mấy ngày nay, trừ bỏ thời gian ở phòng tắm, Phí Kiệt luôn áp dụng chính sách kề kề bên cạnh cô, căn bản không cho cô đi đâu, ngay cả cô cùng Kì Đại Vũ nói chuyện, anh cũng ôm đứa nhỏ đứng một bên giám sát.

Vừa nghe cô còn muốn hẹn Kì Đại Vũ ra ngoài, anh liền ôm đứa nhỏ đang khóc nức nở đòi cô đến trước mặt.

Nghĩ đến đó, Hứa Ân Ân không nhịn được liền cười nín. Sau đó, cô phát hiện đôi mắt đẹp của Phí Kiệt đang nhìn mình chăm chú.

"Mới ngày đầu kết hôn, em ngay cả hôn anh cũng không chuyên tâm, em chết chắc rồi !"

Phí Kiệt ôm cô từ phía sau, xoay đầu cô ra phía sau mà hôn, hôn đến khi ba Ân Ân -- Hứa Tinh Tiến đi đến đánh vào đầu Phí Kiệt.

"Con khỉ này, ai cho con ở nơi công cộng mà làm mấy chuyện này, muốn hôn thì về nhà mà đóng cửa lại mà hôn ! Đừng quên hai con còn chụp hình cưới."

Phí Kiệt vừa nghe đến chụp hình cưới, bao nhiêu nhiệt tình đều mất đi. Anh buông Ân Ân ra, trong lòng không cam lòng, tay vẫn còn ôm thắt lưng cô.

Hứa Ân Ân đứng dựa vào người anh, nhận lời chúc mừng nhân viên trong nhà hàng.

Bọn họ ai ai cũng hô hào, mặt mỗi người đều hiện lên vẻ vui mừng mà má phỉm hồng, sư phó Ngải Tâm thắng được tiền cá cược cưới đến tận mang tai, hai mắt híp lại thành một đường dài.

Cô đã sớm biết rằng Phí lão đại và chị Ân Ân chắc lấy nhau – bởi vì ngôn tình tiểu thuyết đều nói như vậy mà !

"Không ngờ Phí lão đại của chúng ta lại thâm tàng bất lộ như vậy, bình thường làm gì cũng dẫu dẫu điểm điểm, mới nói muốn kết hôn thì lập tức đến pháp viện đăng ký kết hôn, ba ngày sau liền hoàn thành việc đám cưới." Phó chủ trì Tiểu Sa tấm tắc nói.

"Đúng vậy, nhìn ra mới là quý, bên người anh ấy có quá trời phụ nữ vây quanh." Ngải Tâm bị Phí Kiệt trừng mắt nhìn, lập tức sửa lại lời nói, "Nhưng mà, ai nấy đều biết Phí lão đại đối với chị Ân Ân rất tốt. Chị Ân Ân không khỏe, liền bắt chị ấy về nhà nghỉ ngơi và đi khám bác sĩ, chị Ân Ân thêm ăn cái gì, chỉ vừa nói là vài ngày sau anh ấy sẽ làm cho chị ấy ăn. Sinh nhật chị Ân Ân, anh ấy lại nấu canh đậu đỏ hay mua chocolate cho chị Ân Ân...."

Hứa Ân Ân ngửa đầu nhìn Phí Kiệt, hốc mắt ngấn nước đỏ hoe.

Phí Kiệt nhếch môi, có chết cũng không thừa nhận anh đã làm mấy chuyện này, cứ như trước ra dáng một kẻ giết người không chớp mắt.

"Cô nói xong chưa ? Tôi rảnh rồi làm mấy chuyện đó thì sao, cô có ý kiến hả ?" Phí Kiệt khoanh hai tay trước ngực, hung hăng trừng mắt nhìn Ngải Tâm đang phát run.

"Cám ơn anh luôn làm cho em thực hạnh phúc." Hứa Ân Ân đi đến bên Phí Kiệt, nhẹ nhàng hôn anh.

Phí Kiệt thấy đôi mắt cô đỏ hoe, đột nhiên phát hiện đây là lần đầu cô chủ động hôn anh.

Anh đứng lặng một chỗ, nhất thời không có phản ứng gì cả. Anh đoán rằng cô cũng yêu anh, cũng tự tin không ai yêu cô bằng anh cả, nhưng anh để ý chuyện cô không tin anh, nên anh mới vội vã cưới cô, muốn dùng hôn nhân để cải thiện quan hệ.

Hứa Ân Ân nắm cánh tay anh, hai má tựa vào ngực anh, cười mãn nguyện.

"Hạnh phúc quá nha...." Đám nhân viên ai nấy cũng hô to hâm mộ.

"Chị Ân Ân, thấy hoa cô dâu cho em đi, em muốn lấy một người đối xử tốt với em, em không muốn lấy một người chồng vũ phu đâu...." Ngải Tâm giật

nhẹ cánh tay Ân ân, nói.

"Em cũng muốn hoa cô dâu !" Bạn gái Tiểu Sa cũng đi lên trước giành lấy.

"Xéo sang một bên, đừng có đụng vào người vợ tôi." Phí Kiệt cầm hoa cô dâu đưa cho Di Hồng, "Đưa cho cháu gái của di, nó không phải làm việc ở cửa hàng bán hoa sao ? Kêu cháu gái di ráng học việc, sau này tay nghề thành thạo, hoa trong nhà hàng sẽ đều cho cháu gái di làm hết."

Di Hồng tiếp nhận hoa, nhìn Hứa Ân Ân cười nói, "Con rất có phúc, gặp được một người đàn ông ngoài miệng thì hung tợn, nhưng trong lòng lại rất tốt."

"Đúng vậy." Hứa Ân Ân cười càng tươi hơn.

"Đình Đình, kêu chị hai đi." Hứa Tinh Tiến vui vẻ ôm đứa nhỏ đến bên cạnh Ân Ân, hôm nay nó mặc một bộ tây trang màu trắng, vừa mới ra khỏi pháp viện, đám nhân viên cùng người qua đường bu quanh giành chụp hình với tiểu đáng yêu Phí Đình.

Mọi người giờ đều biết thân thế của Phí Đình, cũng không giám đi yêu thích nó. Dù sao, một đứa nhỏ khuôn mặt như thiên sứ, đôi mắt to tròn, ngây thơ, gặp ai cũng cười, ai mà không thương chứ ?

"Di di di ! Đẹp đẹp !" Phí Đình cười khanh khách nhìn Ân Ân, hai tay duỗi ra ôm mặt cô mà hôn.

"Nhỏ như vậy mà miệng lưỡi ngọt xớt, so với anh của em quả thật em tốt hơn nhiều." Hứa Ân Ân đang định ôm đứa nhỏ, thì lại bị Phí Kiệt chặn lại.

Phí Kiệt một tay chặn trước người đứa nhỏ, một bên thì kẻ sát lỗ tai của Ân Ân, nói, "Đầu tiên là hôn môi không chuyên tâm, giờ thì lại phớt lờ anh, xem anh tối nay trị em thế nào."

Mặt Hứa Ân Ân đỏ lên, cô cứ cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn ai hết. Dục vọng của anh rất mãnh liệt, vài ngày nay nếu anh không kiềm chế bản thân, bọn họ không biết có phải đã....

"Anh !" Bàn tay múp múp của Phí Đình cầm tay của Phí Kiệt, lớn tiếng hô.

"Đình Đình, em đừng là thờ ơ !" Hứa Ân Ân vui sướng ôm lấy Phí Đình.

Phí Đình giống như một con vật nhỏ vậy, vừa thấy chủ nhân là vui mừng khoa chân múa tay, vì thế một lớn một nhỏ vừa cười vừa ngã vào lòng Phí Kiệt.

Phí Kiệt cúi đầu nhìn bọn họ, trong lòng rất cảm động, cảm giác hạnh phúc làm anh khó thở.

Chết tiệt ! Anh thật sự có một gia đình – Đây là vợ anh, người nhà của anh !

Hứa Ân Ân ngẩng đầu nhìn Phí Kiệt đang vui mừng, cô nhớ đến quá khứ của anh, hốc mắt tự nhiên đỏ lên.

Về sau, cô sẽ cùng anh xây dựng một gia đình hạnh phúc, để anh sẽ luôn tươi cười như bây giờ.

"Em khóc cái gì ?" Phí Kiệt nhìn nước mắt của cô, vội vội vàng vàng cầm khăn giấy lau đi nước mắt đang chảy xuống của cô.

"Nhiều chuyện vui như vậy nên em muốn khóc."

Phí Kiệt càng cười tươi hơn, vỗ vỗ đầu cô.

"Được rồi được rồi, chúng ta còn phải chụp hình cưới nữa." Hứa Tinh Tiến ôm đứa nhỏ, ra lệnh cho mọi người đi nhanh về phía trước.

Phí Kiệt nghe vậy, đôi môi lập tức mím lại. Hứa Ân Ân vỗ nhẹ lưng anh, hy vọng có thể trấn an anh một chút.

Cô cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi. Sáng sớm hôm kia, sau khi thức dậy, cô ôm đứa nhỏ vào trong phòng chơi đùa, hai người ở trên giường cười khanh khách, ba cô vừa ở Mỹ về đột nhiên chạy vọt vào phòng hỏi ---

"Con gái, con có muốn chụp hình cưới không ?"

Cô liền gật gật đầu, sau đó ba cô phấn khích chạy ra khỏi phòng, ra lệnh cho Phí Kiệt nhất định phải chụp hình cưới, nếu không thì con gái ông cả đời sẽ tiếc nuối.

Mà cô biết rất rõ Phí Kiệt ghét nhất là bị người ta bày cho cách pose ảnh.

"Con phải đối xử tốt với Ân Ân." Hứa Tinh Tiến vỗ mạnh vào vai con rể, "Tháng sau hai đứa phải để ba mời khách, bạn của ba nhiều lắm, liệt kê danh sách cũng tốn chút thời gian. Còn nữa, áo cưới nhất định phải có năm bộ, con gái ba xinh đẹp như vậy, con ngay cả chụp hình cưới cũng chưa cho nó chụp, như vậy có công bằng không ?"

Hứa Tinh Tiến nói xong, thân hình cao gầy ôm tiểu đáng yêu Phí Đình đang ngậm kẹo cùng đùa giỡn.

"Đều là tại em, không việc gì tự nhiên đáp ứng chụp cái gì hình cưới ?" Phí Kiệt ôm thắt lưng cô, cô hôm nay mặc bộ quần áo màu trắng lệnh vai, xinh

đẹp như một đóa hoa bách hợp.

"Em làm sao biết là ba hỏi em chuyện này chứ." Cô nhẹ giọng nói, dùng tay nheo nheo mắt anh, "Đừng có xụ mặt như vậy, bằng không người khác còn tưởng em ép anh lấy em đó."

"Anh đã xụ mặt như vậy, thì làm sao lúc chụp hình cưới có thể cười cho được." Anh bắt được tay cô, khẽ cắn lấy đầu ngón tay Ân Ân.

"Anh xụ mặt hay không cũng không sao, anh đẹp trai như vậy, chụp thế nào cũng đẹp." Cô ngẩng đầu cười với anh, đầu ngón tay khẽ vuốt vuốt mặt anh.

"Em nói cái gì?" Anh khom người hỏi.

"Anh đẹp trai như vậy, chụp thế nào cũng đẹp..." Cô chu miệng, phát hiện anh cố ý dụ cô nói lại mà thôi.

Hai mắt Phí Kiệt lóe sáng nhìn cô, đôi môi giương lên cao, khoe miệng cười rất tươi, bộ dáng cứ như một đứa nhỏ vậy.

Cô nhìn không được cũng khẽ cười theo anh.

"Không giận anh ép em gả cho anh sao?"

"Thật ra... em cũng đã sớm muốn gả cho anh." Cô nhón chân kề sát vào lỗ tai anh mà nói.

"Có ý gì?"

Phí Kiệt định ôm cô, nhưng anh ra tay quá chậm, vợ của anh đã chạy đến bên người cha vợ.

Anh nhìn bóng dáng Ân Ân, anh đột nhiên cười mỉm, anh biết chính mình còn cả khối thời gian để hỏi cô.

Anh thực sự rất chờ mong!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Phí Kiệt và Hứa Ân kết hôn ngày đầu tiên, "Philadelphia" vẫn hoạt động bình thường.

Trên thực tế, hai người nếu muốn hưởng tuần trăng mật thì phải đợi đến ngày nghỉ mỗi ba tháng của nhà hàng.

Việc ở nhà hàng rất bận rộn, may là Phí Kiệt cùng Hứa Ân Ân đã quen với chuyện này. Cùng nhau làm với suốt 5 năm, hai người cũng biết rõ sự vất vả của mỗi người, vì vậy không ai oán than một câu nào.

Tối nay, nhà hàng dùng ly sâm banh làm thành một tòa tháp sâm banh, chùm đèn thủy tinh trên trần nhà lóe ra ánh sáng óng ánh rạng ngời.

Mỗi vị khách bước vào nhà hàng đều được thưởng thức một ly sâm banh và được tặng một đóa hoa hồng, nhưng khi họ hỏi có việc gì mà nhà hàng ai nấy đều vui, nhân viên nhà hàng chỉ mỉm cười thay cho câu trả lời.

Chín giờ, đa số món chính đều đã được dọn lên bàn, Phí Kiệt kéo Ân Ân đi đến sảnh nhà hàng.

Phí Kiệt vẫn như cũ trung bộ mặt lạnh lùng, nói năng thận trọng trước mặt mọi người, nhưng khi anh cúi đầu nhìn Ân Ân—đôi mắt anh lóe sáng có thể sánh bằng kim cương, yêu thương đọng đầy trong mắt, làm cho Hứa Ân Ân cúi đầu cười, cũng làm cho khách nữ trong nhà hàng mê như điều đổ.

"Mời sâm banh là vì sáng nay chúng tôi đã đi đăng ký kết hôn." Phí Kiệt ôm bả vai Ân Ân, lớn tiếng nói.

Khách nhân không hẹn mà cùng trầm trồ chúc mừng, đứng lên vỗ tay.

Hứa Ân Ân cười cùng mọi người, cô mặc một bộ âu phục màu đen đứng bên cạnh Phí Kiệt, tay phải nắm lấy tay anh.

Phí Kiệt nhìn thấy có vài máy chụp hình đang nhấn ngay bọn họ, đôi mắt sáng đẹp lập tức nheo lại tức giận, khách nhân sợ tới mức đều thu hồi máy ảnh lại.

Hứa Ân Ân giật nhẹ cánh tay anh, thấp giọng nói, "Làm gì hung dữ vậy?"

"Anh hôm nay đã chụp rất nhiều hình cười rồi." Anh cố chấp, không chịu thỏa hiệp.

"Anh chỉ chụp có mười tám." Bàn tay bị anh nắm chặt duỗi ra mười ngón giờ trước mặt anh.

"Bọn họ còn sửa lông mi, còn trang điểm nữa." Phí Kiệt nghĩ đến việc trưa nay, anh đột nhiên rung mình một cái.

"Bọn họ chỉ giúp anh đánh phấn lại, để màu da của anh nhìn giống màu da của em, để chúng ta chụp hình đẹp hơn.", cô cười nói, "Nhưng hiện giờ anh cũng đâu có trang điểm, cũng đang ở nhà hàng, cười một cái đi."

"Vậy thì em đứng ở phía trước anh, để bọn họ chụp cho đã ghiền đi." Anh hừ lạnh một tiếng.

Cô ôm tay anh, nhẹ giọng nói, "Nhưng em muốn cùng chụp với anh."

Mây đen trên mặt Phí Kiệt không biết bay đi đâu hết, anh đột nhiên mỉm cười.

Khách nhân nhìn Phí Kiệt luôn lạnh lùng nhưng giờ lại mỉm cười ăn nói nhỏ nhẹ với Hứa Ân Ân, mặt họ cũng lộ ra nụ cười tươi.

Hứa Ân Ân nhìn Phí Kiệt vì cô mở nở nụ cười, cô cảm thấy rất vui.

Cô cảm thấy mình như là một nhà ảo thuật, bởi vì Phí Kiệt luôn chiều theo ý cô. Phát hiện này lại càng cô thêm vui sướng, nhìn không được cô muốn thử một phen – "Khách nhân hiện tại có thể chụp hình rồi, phải không?" Cô đặt một tay trước ngực anh, ánh mắt thấp phẫn chờ mong nhìn Phí Kiệt.

"Sao cũng được! Đem máy chụp hình các người ra đây hết đi, muốn chụp thì chụp một lần cho xong." Phí Kiệt nói xong, thấp giọng nguyên rủa hai câu thô tục mà chỉ hai người có thể nghe được.

"Tôi có chân máy, có thể giúp mọi người chụp một ảnh chung." Một nhiếp ảnh gia đưa cao máy ảnh lên.

"Trời ạ!" Phí Kiệt nhướng mắt, khuôn mặt đẹp trai như muốn vỡ ra thành từng mảnh vụn.

Anh trừng mắt nhìn mọi người, nói, "Muốn chụp thì chụp nhanh đi! Chụp xong thì dùng cơm, sau đó tôi còn phải trở về tận hưởng đêm tân hôn của tôi nữa."

Khách nhân cười to ra tiếng, Hứa Ân Ân nghe anh nói vậy mà mặt đỏ lên hết, lấy khủy tay húc vào ngực anh.

"Ai muốn chụp ảnh thì mời sang hành lang bên này. Chúng ta chỉ chụp một tấm, nếu không đầu bếp đẹp trai của chúng ta sẽ mất kiên nhẫn." Hứa Ân Ân Ân kêu nhân viên nhà hàng dẫn đường cho mọi người, "Những người chụp hình xin hãy để địa chỉ ở quầy tính tiền, tôi sẽ gửi ảnh lại cho mọi người."

Khách nhân rất nhanh đứng xếp sau Ân Ân và Phí Kiệt, nhiếp ảnh gia điều chỉnh máy ảnh chụp tự động xong cũng vội vàng đi qua.

"Tôi điều chỉnh chụp trong 3 giây." Nhiếp ảnh gia nói.

Phí Kiệt ôm thắt lưng Ân Ân, cô ngẩng đầu nhìn anh cười --- Anh bỗng nhiên cúi đầu, hôn môi của cô.

Cửa chớp máy ảnh lóe sáng, một tiếng "cách" vang lên. Toàn bộ khách nhân đều đang nhìn hai người bọn họ hôn môi.

Phí Kiệt ngẩng đầu đắc ý nhìn cô mà cười, "Buổi trưa cũng chụp hình như vậy thì tốt rồi, ít nhất cũng có chút hứng thú."

Hai má Ân Ân đỏ ửng lan đến cả hai bên lỗ tai, khuôn mặt thấp phẫn vui vẻ.

"Em đi làm việc." Hứa Ân Ân lẩm bẩm, giẫy ở trong lòng Phí Kiệt.

Chỉ một giây sau, Phí Kiệt cũng đi theo cô lầu.

"Các người nhanh chóng về bàn dùng cơm, vợ tôi nói muốn hoàn thành chút việc, sau đó sẽ cùng tôi tận hưởng một khắc xuân thu đáng giá ngàn vàng." Phí Kiệt thân nhiên ôm eo Ân Ân, đi trở về văn phòng.

Hứa Ân Ân vừa bực mình vừa buồn cười nhìn về đắc ý tươi cười mãn nguyện của anh, nhìn không được khiêu khích nói, "Buổi tối còn có Đình Đình nữa."

"Anh và ba em đã thương lượng rồi, ba sẽ giúp chúng ta làm bảo mẫu, ông ấy còn mừng như bắt được vàng, có thể độc chiếm Đình Đình cả đêm!" Phí Kiệt cất tiếng hát, lời bài hát tựa chừng như là "Trên đời này chỉ có nhạc phụ đại nhân tốt nhất"

Cô cười kéo anh đi vào trong văn phòng.

"Anh cứ nên cười vậy đi, về sau ngày nào cũng cười với mọi người như thế là tốt lắm." Cô nói.

"Không được, anh chỉ cười trước mặt em thôi." Phí Kiệt nhướng mày, lập tức khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng hàng ngày, "Đúng rồi, anh có một câu hỏi."

Anh ôm Ân Ân vào lòng, hôn lên mắt cô, sau đó nói, "Sáng nay em nói " em cũng đã sớm muốn gả cho anh" là có ý gì?"

Cô ôm cổ Phí Kiệt, tươi cười nhìn anh.

"Bởi vì em đã thầm thích anh mười năm." Cô nhón chân nói thầm vào tai anh.

Phí Kiệt nhìn chăm chăm cô, nụ cười trên mặt cũng ngưng đọng, lòng giật thót lên.

"Mười năm?" Anh lớn tiếng hỏi.

"Đúng vậy."

Phí Kiệt đầu tiên là nhếch môi, sau đó trừng mắt tức giận nhìn cô, gầm nhẹ ra tiếng, "Em có bị bệnh không, thích anh thì tại sao không nói sớm, báo hại anh lãng phí nhiều thời gian vậy! Chúng ta còn ở đây chờ đợi cái gì nữa? Đêm tân hôn đáng lẽ phải nên qua một trăm lần rồi!"

Phí Kiệt kéo tay cô định đi ra ngoài.

"Công việc còn chưa làm xong mà, buổi tối em còn phải cùng sư phó cung ứng đồ ăn đi kiểm kê nữa." Cô níu lấy cửa, không chịu đi với anh.

"Kêu hán đi chết đi!" Phí Kiệt ẵm cô đi ra khỏi văn phòng, đám nhân viên nháo nhào ở phía sau huyết sáo, chúc họ "sớm sinh quý tử."

"Phí Kiệt, tình trùng anh chạy lên não sao, bỏ em xuống!" Cô nghĩ đến việc mọi người biết họ sắp làm gì, xấu hổ đến đem mặt úp vào ngực Phí Kiệt.

"Em nói đúng rồi đó." Phí Kiệt cúi đầu nhìn cô, càng ôm Ân Ân đi nhanh hơn.

Cô gái này nói thích anh mười năm, anh hiện tại cũng phải đem nhiệt tình đang tràn ngập trong người anh báo đáp lại cô, anh đâu chỉ có tình trùng dồn hết về não, anh vui đến cả não là gì cũng không nhớ rõ.

* * *

Ân Ân không nghĩ tới Phí Kiệt chở cô đến khách sạn 5 sao tận hưởng đêm tân hôn của hai người.

Khi cô bước vào căn phòng dành cho tuần trăng mật ở tầng cao nhất, cửa kiếng lớn có thể nhìn được toàn cảnh thành phố vào ban đêm lung linh ánh sáng, trong phòng thoang thoang mùi hương hoa hồng, căn phòng tâm 30m vuông, trang trí nội thất theo phong cách Châu Âu rất tinh tế, còn có chiếc giường cổ điển rải đầy hoa hồng trên đó.

"Đẹp quá!" Cô vui vẻ nói.

"Giường đủ lớn." Phí Kiệt hài lòng gật đầu, đứng dựa vào tường nhìn cô vui vẻ ngó đông ngó tây.

Biết Ân Ân rất thích phong cách Châu Âu, cho nên anh mới đặc biệt kiểm mua ra giường có ren này, đúng thật là làm khó cho một người đàn ông mà.

"Nhà ăn bận quá, không thể dẫn em đi hưởng tuần trăng mật được, cho nên chúng ta sẽ ở chỗ này 1 tuần." Phí Kiệt hào phóng nói.

"Chỗ này rất đắt, ở ba ngày là được rồi." Cô lắc đầu.

"Anh đây có tiền."

"Có tiền thì cũng nên tiết kiệm, chúng ta sắp mở hai nhà hàng nữa, cũng nên để tiền để dự phòng chứ."

Phí Kiệt đi đến trước mặt cô, nâng cằm cô lên, cẩn thận đánh giá cô.

"Em chỉ là có sao nói vậy thôi, chứ anh muốn sao?" Cô khoanh hai tay trước ngực, bộ dáng đề phòng.

"Anh có cảm giác sau khi cưới em, nửa đời sau của anh sẽ rất an toàn." Phí Kiệt nhíu mày nói.

"Anh vì điều này mà cưới em sao?" Cô nhăn mặt nói, ánh mắt tò mò nhìn Phí Kiệt.

"Em nói xem." Đầu ngón tay Phí Kiệt khẽ vuốt cổ cô, làm cả người Ân Ân run lên.

"Đương nhiên không phải, em vừa xinh đẹp vừa có năng lực làm việc, có thể thay anh chăm sóc Đình Đình mới có một tuổi, em là người vợ mà đàn ông trên thế giới này đều muốn kết hôn." Cô đứng thẳng lên, cố gắng thể hiện tầm quan trọng của mình.

"Phải không?" Anh tao nhã bước lên phía trước vài bước, cơ thể hai người giờ dính sát vào nhau.

"Vậy tại sao anh lại cưới em?" Cô nhìn đôi mắt anh lóe sáng tựa như bảo thạch, hai má cô liền ửng đỏ, không tự chủ thụt lùi lại vài bước, cả người cô vì thế mà ghé sát vào vách tường.

Một tay Phí Kiệt vuốt hai má Ân Ân, nhẹ nhàng hôn vành tai cô, ánh mắt tràn đầy dục vọng.

"Anh cưới em đương nhiên vì anh không khống chế được thú tính đàn ông của mình. Vì muốn giải phóng dục vọng của anh, để từ nay về sau anh có thể ở trong phòng muốn làm gì em mấy chục năm cũng được, nên chỉ còn cách cưới em về." Một tay anh ôm chặt thắt lưng cô, làm cơ thể cô gần sát vào anh thêm nữa.

"Dục vọng đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh." Cô néo cánh tay Phí Kiệt, chính là bị anh nhìn chăm chăm, cả người cô cứ run rẩy mãi.

"Anh không nghĩ như vậy. Anh cũng không biết sao bản thân mình lại muốn em đến như vậy, muốn đem em khóa lại ở trong phòng, yêu em thiên trường địa cửu..." Phí Kiệt lần theo môi cô xuống đến cổ Ân Ân, khẽ hít lấy mùi thơm nữ tính trên người cô.

"...Cảnh sát đáng lẽ nên bắt tên biến thái như anh..." Cô thở hổn hển, cảm giác toàn thân như mềm hóa bởi đôi môi của anh.

"Cảnh sát chắc chắn sẽ thả một người đàn ông yêu thương vợ như anh..."

"Nói sao. Anh không có yêu em."

"Không biết từ lúc nào, chỉ cần một ngày không thấy em, cả người anh rất khó chịu. Em đi ra ngoài mà không gọi cho anh, anh sẽ mất ngủ. Anh rất ghét thấy em đi cùng Kì Đại Vũ. Em mà lấy người khác, anh nhất định sẽ đóng cửa Philadelphia, tìm một nơi hẻo lánh nào đó mà sống..."

Thân mình Phí Kiệt đột nhiên động đậy, cả hai giờ đang nằm trên chiếc giường lớn.

Hứa Ân Ân nằm dưới người Phí Kiệt, nhìn hai mắt anh lóe sáng, mặt cô đỏ lên, tim đập thình thịch như muốn nhảy cả ra ngoài, cô cảm giác được dục vọng trong người anh đã lên đến đỉnh điểm.

"Như vậy với em, còn chưa yêu hay sao?" Anh nói.

"Em một chút cũng không tin anh." Cô kéo cổ Phí Kiệt, hôn lên môi anh. "Bởi vì em yêu anh quá lâu, lâu đến nỗi không thể đếm hết những người phụ nữ đã đi qua anh, lâu đến nỗi cho dù có đau lòng, cũng sẽ không thổ lộ với anh."

"Từ nay về sau anh chỉ yêu cô gái ngốc này thôi..." Phí Kiệt cuồng liệt hôn môi cô, nhắm nháp từng hương vị trên đôi môi đó.

Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, đầu lưỡi anh chạm vào từng góc ngách trong miệng cô, cuồng nhiệt hôn như sợ sẽ bỏ lỡ gì đó, làm cho Ân Ân thở hổn hển, cả người mềm nhũn, đến nỗi cái gì cũng quên hết.

"Em yêu anh ở điểm nào?" Phí Kiệt cắn cái cổ trắng ngần của Ân Ân, đầu ngón tay khẽ vuốt ngực cô.

Cô miễn cảm không chịu nổi đụng chạm, cong người lên, bỗng dưng cô cảm thấy cả người lạnh lạnh, thế này mới phát hiện bản thân đang nằm gọn trong người Phí Kiệt với mỗi nội y trên người mình.

"Em còn chưa tắm... Em đi tắm cái đã." Cô đẩy anh ra, đột nhiên thẹn thùng.

Trời ạ, cô chưa từng khỏa thân trước mặt ai cả!

"Không cần, em rất thơm." Phí Kiệt hôn bầu ngực trắng sữa của cô, thích thú nhìn toàn thân cô trở nên hồng nộn.

"Không được, em nhất định phải tắm. Hôm nay là đến tận hôn, tất cả con gái đều hy vọng bản thân như là một miếng bánh chocolate khiến người khác nhìn vào thèm nhỏ dãi. Nếu tại anh giục em, hại em ngay cả một bộ áo ngủ xinh đẹp cũng không mua được."

"Anh mua cho em rồi, ở trong phòng tắm."

"Anh mua?" Cô trừng lớn mắt, không thể tin người đàn ông ghét làm mấy chuyện lật vạt lại mua áo ngủ cho cô.

Anh tựa vào đầu giường, áo somi đã cởi nút hết phần nửa cùng đôi mắt ám muội nhìn cô, làm cho anh giống như quân vương tà ác.

"Anh mua một bộ áo ngủ để thỏa mãn thú tính đàn ông của anh." Anh tựa tiểu phi tiểu nói.

Hứa Ân Ân trừng lớn mắt hơn, cảm thấy hoảng sợ. Cô cùng làm việc với đám nhân viên nam bao lâu nay, cũng hoàn toàn hiểu rõ đầy đủ định nghĩa của chữ "sexy" là thế nào.

"Em không thích áo ngủ lộ liễu như vậy." Cô lớn giọng nói, lấy cái gối che trước ngực mình, rất nhanh xoay người xuống giường.

"Em cũng có thể chỉ choàng khăn đi ra." Phí Kiệt cười gian xảo, tràn đầy chờ mong. "Hoặc là... không mặc cũng được."

Mặt Hứa Ân Ân đỏ lên, le lưỡi làm mặt quỷ trên Phí Kiệt, ôm gối chạy trốn vào phòng tắm---

Trong phòng tắm mười mét vuông, tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị cả.

Bồn tắm lớn đổ đầy nước ấm, hoa hồng rải đầy trên đất, mùi thơm tinh dầu hoa hồng phảng phất trong không khí cùng ánh đèn vàng mờ ảo...

Cạnh tấm kiếng lớn, trên giá áo bằng gỗ có treo một áo ngủ hai dây màu trắng bằng lụa mỏng, cùng áo khoác dài bên ngoài. Một chiếc áo ngủ có ren, được thêu rất tinh tế, hoàn toàn giống như mơ ước của mỗi cô gái, đem tâm hồn lãng mạn cùng một bộ áo ngủ quyến rũ.

Hứa Ân Ân vuốt chiếc áo ngủ kia, đưa tay lên hôn chiếc nơ cưới.

“Cám ơn mày.”

“Cái mà em nên hôn không phải là nơ cưới đâu.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, anh đang đứng ở cửa, dựa vào cánh cửa gỗ, khuôn mặt điển trai như được tạc ra, như ma quỷ dụ hoặc cô rơi vào bẫy.

“Anh anh anh... sao lại vào đây?”

“Tắm.” Anh nhếch miệng cười, đi vào phòng tắm, bắt đầu cởi quần áo của mình ra.

Cô nhìn người anh không một mảnh vải che thân, rất nhanh lấy tay che mắt, nhưng lại không nhìn được, cô hé hé mắt nhìn chiếc lưng rắn chắc nhẵn bóng của anh.

“Hứa Ân Ân, lại đây.” Phí Kiệt xoay người, ngoác ngoác cô. Cô xấu hổ vội vàng nhìn lên trần nhà.

“Em tới số rồi, đàn ông kiêng kị nhất là bị con gái xem thường, vì thế em phải trả giá rất đắt.” Phí Kiệt chậm rãi bước đến bên cô, tao nhã giống như một vương tử.

Ngược lại, Hứa Ân Ân cố gắng lấy tay che người mình, liều mạng chống đỡ.

“Chuẩn bị trả giá chưa? Mắc cỡ cái quái gì.” Phí Kiệt kéo tay cô ra, đôi mắt đen sâu nhìn xuyên suốt người cô, đột nhiên anh cúi xuống mãnh liệt hôn cô.

Ba giây sau, Hứa Ân Ân ngay cả tên mình cũng đều quên, càng không nói đến chuyện thẹn thùng nhỏ nhặt này....

* * *

Hứa Ân Ân nửa đêm tỉnh dậy, mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Phí Kiệt.

Anh nằm sát cô, một tay để trên hông cô, chiếc mền màu trắng che khuất thân dưới cùng đường cong đầy nam tính của anh, lộ ra cánh tay mạnh mẽ rắn chắc của anh.

Cô hít sau một hơi, vẫn là cảm thấy mọi thứ như một giấc mộng.

Có bao nhiêu người con gái có thể gả cho bạch mã hoàng tử trong mộng của mình chứ? Cô nghĩ con số cũng không nhiều lắm.

Nghĩ đến tối hôm qua anh bao nhiêu ác liệt dùng đủ loại phương thức ép hời cô yêu anh ở điểm nào, cô đỏ mặt, kéo mền trùm hết cả đầu.

"Anh còn nghĩ em tối hôm qua đã dùng xong bộ mặt thẹn thùng đỏ bừng này rồi chứ."

Giọng nói treu tức truyền vào tai Hứa Ân Ân, giây tiếp theo, chiếc mền bị kéo xuống, cô nhìn Phí Kiệt đang cười đến híp mắt.

Cô hít một hơi, cả người bỗng nhiên thụt lùi lại, gáy đập vào đầu giường rất mạnh.

"Cô gái ngốc!" Phí Kiệt biến sắc, lấy tay xoa xoa đầu cô, lần tìm đến chỗ vừa bị đụng, "Rất đau sao? Có cần bôi thuốc không? Khi không lại bị đụng đầu, sợ anh lắm sao?"

"Em không sao." Cô kéo tay anh xuống, nhìn anh cười, thân mình vẫn là không tự chủ được mà lùi về phía sau.

“Anh đáng sợ lắm sao? Làm gì mà thấy anh là đã trốn? Có phải anh làm em đau không, nên em sợ? Thực nghiêm trọng sao? Anh quên em chưa có kinh nghiệm gì.”

Phí Kiệt nằm đè trên người cô, trực tiếp quăng mền trên người cô sang một bên, tách đùi cô ra.

"Nằm yên, để anh xem có cần bôi thuốc hay không..."

“Không cần!” Hứa Ân Ân thét chói tai ra tiếng, dùng chân đá bờ vai của anh, “Anh dám xem, từ này về sau em không cho anh thân mật cùng em.”

Phí Kiệt cảm mất cá chân của cô, thân người rắn chắc tao nhã đặt giữa hai chân cô.

“Em khẩn trương cái gì? Không phải tối hôm qua anh đã chứng thật anh không chỉ dám xem sao?” Anh nhẹ cắn vành tai cô.

Hứa Ân Ân nhắm chặt hai mắt, đảo tai, làm bộ mình không nghe được Phí Kiệt nói gì cả, cô cảm nhận được thân người nam tính nóng rực của anh đã chạm vào người mình, còn có nhiệt độ trong máu của cô cũng tăng lên rất nhanh.

“Nghe không được cũng tốt, anh cũng không cần nói nhảm cả buổi.” Phí Kiệt hôn môi Ân Ân, đầu ngón tay vờn trên cơ thể cô.

Cô rất nhanh quên mất bản thân mình, chỉ nhớ rõ mình thần hồn điên đảo ở dưới người Phí Kiệt.

Nhiều năm yêu say đắm bị vạch trần, cô quả thật vẫn e lệ không dám nhìn thẳng mặt anh, nhưng anh lại muốn bù lại mấy năm nay không thể thân mật, cuồng liệt dùng nhiều phương cách dụ hoặc cô.

Anh lão làng kinh nghiệm, anh biết cách dễ dàng đưa hai người thăng hoa cảm xúc, cũng biết nên như thế nào kéo dài nhiệt tình đến khi cô không thể chịu nổi mà khóc ra tiếng.

Vì thế, sau vài lần hoan ái cao trào, Hứa Ân Ân ngã xuống giường mà ngủ, mệt mỏi nằm gọn trong lòng Phí Kiệt.

“Em mệt quá, để cho em ngủ được không...” Cô ôm mềm, không có sức lực, nhưng cũng không kháng cự được thú tính ác ma đang trỗi dậy.

“A...” Khi anh lần nữa phóng túng thật sâu trong cơ thể cô, cô cong người lên, cảm giác một luồng điện ngàn vôn lướt qua người mình.

“Một lần nữa thôi.” Anh hôn môi cô, thân hình rắn chắc dán sát vào cơ thể nóng ẩm của cô, làm anh không nổi buồn xuống.

Anh chưa bao giờ quyến luyến một cô gái nào như vậy, vừa mới hoan ái xong, nhưng anh vẫn chưa thỏa mãn hoàn toàn. Chỉ cần liếc mắt nhìn cô, dục vọng như nắng hạn gặp mưa rào mà bùng phát ra hết.

Hứa Ân Ân phe phẩy đầu, hoàn toàn không thể ngăn cản anh phóng túng dưới thân người cô, làm cho người ta phát ra những âm thanh thẹn thùng, cho đến khi tiếng điện thoại vang lên làm anh có chút xao lãng gục trên người cô.

Reng reng reng...

Di động Phí Kiệt vang lên, Hứa Ân Ân nhìn đồng hồ trên tường --- 4h sáng.

“Mặc kệ nó.” Phí Kiệt hôn phía sau lưng cô, hai bàn tay ôm chặt chiếc eo thon gọn cùng đường cong quyến rũ của cô, lưu luyến hôn chiếc cổ trắng ngần của cô.

Reng reng reng...

Điện thoại vang lên lúc này là của cô.

“Nhất định có việc.” Hứa Ân Ân quay đầu, tứ chi vô lực, đành phải dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh.

Anh ôm người cô lên, đưa điện thoại đến bên tai cô.

“Alo, tôi là Ân Ân.” Vừa nghe đến lời nói đối phương, sắc mặt lập tức trắng bệch, hai tay cũng run run cầm lấy tay anh đang đặt bên hông cô.

Phí Kiệt lập tức ngồi dậy, chờ cô nói chuyện điện thoại xong.

"Được, tôi sẽ xử lý, chúng tôi lập tức đến đó."

Hứa Ân Ân cúp điện thoại, Phí Kiệt liền cầm bả vai cô.

"Chuyện gì?" Anh trầm giọng hỏi.

Cô nhìn anh, nước mắt đột nhiên trào ra.

"Bác lao công trực buổi tối gọi điện nói nhà hàng bị cháy." Cô nói.

Đầu óc Phí Kiệt nháy mắt trống rỗng, ngực chột nhiên nhói lên, làm cho anh không tự giác nắm chặt bàn tay.

"Mặc quần áo, anh đi gọi xe." Phí Kiệt ôm cô đi xuống giường, đi về phía vòng tắm.

Trong hai phút, hai người rời khỏi phòng.

Ba phút sau, hai người đón taxi đi thẳng đến Philadelphia.

* * *

Từ khách sạn đến Philadelphia chỉ mất 10 phút đi xe, vì vậy lúc Phí Kiệt cùng Ân Ân đến hiện trường thì lửa vẫn chưa được dập tắt.

Hứa Ân Ân nhìn nhân viên chữa cháy chạy ra vào nhà hàng, cô cũng không nhìn được chạy vọt vào đám cháy, nhưng Phí Kiệt đã nhanh hơn ôm chặt thắt lưng Ân Ân, ngăn cản cô.

“Anh có thể mất nhà hàng, nhưng không thể mất em. Ổ yên cho anh.” Phí Kiệt nói.

Cô xoay đầu nhìn anh, hốc mắt ngấn nước, lệ rơi xuống hai gò má.

Lúc trước lúc mời kiến trúc sư thiết kế nhà hàng, anh xì mũi coi thường thiết kế cổ điển bên trong, cô lấy bản thiết kế đánh đầu anh... Ngày đầu tiên khai trương, anh chỉ vốn vẹn có 5 phút nghỉ ngơi, kéo cô đến cửa sau, trừng mắt nhìn cô, hại cô run như cây sậy, nghĩ đến việc ngày hôm sau anh gom hành lý chạy lấy người... Mỏ nhà hàng được nửa năm, bọn họ lấy lại vốn, Phí Kiệt bao cả đám nhân viên đi tắm suối nước nóng, hôm đó anh uống say cứ nhìn cô mà cười...

Cô nhớ hôm qua còn ở chỗ này nói nói cười cười với mọi người, nhưng hôm nay mọi thứ đều bị cháy sạch hết...

Hứa Ân Ân khóc bù lu bù loa, cô nhận khăn giấy từ tay Phí Kiệt, nhưng như thế nào cũng không lau được nước mắt.

“Mọi người không sao cả, không có chuyện gì đâu, ngoan.” Phí Kiệt hôn trán cô, mặt không chút thay đổi nhìn ngọn lửa hùng hực đang cháy.

Cô gạt đầu, dùng sức nắm chặt tay anh, bàn tay anh lạnh cóng, cô biết anh không phải hoàn toàn không quan tâm.

“Em yêu anh, bất luận có chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ ở bên cạnh anh.” Cô ôm chặt người Phí Kiệt, nước nỡ nói.

Phí Kiệt cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, lại còn cố gắng an ủi hân. Anh cảm thấy cay cay mũi, nhưng anh không không chế được, vì thế úp mặt vào tóc cô.

“Em tỏ tình ở thời điểm này quả thật là rất lãng mạn.” Anh thật muốn khóc, nhưng anh nói với chính mình anh còn có cô, mọi thứ không quá tệ.

Anh chính là tiếc nuối, chính là luyến tiếc, luyến tiếc nơi này, luyến tiếc cô mới gả cho anh, mà đã phải chịu khổ theo anh.

“Phí lão đại.” Bác lao công buổi tối thấy bọn họ liền vội vàng chạy tới.

“Bác, làm sao bác phát hiện được?” Phí Kiệt hỏi.

“Lúc đó tôi dọn dẹp được một nửa, thấy đối nên định đến phòng bếp kiểm đồ ăn, Tiểu Sa nói hôm nay các người kết hôn, có để dành cho ta bít tết và sấm banh, tôi còn chưa đi đến phòng bếp thì chợt nghe có tiếng gì đó ngã, tôi nghĩ là có trộm, nhưng lại nghe được mùi kì kì, đi đến nhìn thì đã thấy khói dày đặc, có người la lên “cháy”, nên tôi vội đi báo cảnh sát...” Bác lao công vội vàng giải thích.

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác, vất vả rồi.” Phí Kiệt nắm chặt tay bác lao công, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm nhà hàng.

Đã trễ thế này nhà hàng sao còn có người? Là kẻ trộm? Cố ý phóng hỏa sao?

Hứa Ân Ân cắn môi, bất an hỏi, “Còn cháy bao lâu nữa, cháy nữa thì toàn bộ nhà hàng sẽ bị thiêu hủy?”

“Chỉ còn khói mà thôi, cũng rất nhanh dập tắt.” Phí Kiệt bình tĩnh nói, anh biết trong phòng bếp mọi thứ đã bị thiêu hủy, nhưng may mắn không có thứ gì dễ nổ, có thể được xem như là có cái may trong cái rủi.

“Các người là ông bà chủ của nhà hàng này sao?” Một nhân viên chữa cháy cùng cảnh sát đi tới.

“Phải.” Phí Kiệt gạt đầu, một tay nắm chặt tay Hứa Ân Ân.

“Lửa đã được dập tắt, nhân viên giám chứng đã đi vào xác minh, tìm được chai rượu cùng một người đàn ông đang nằm ở dưới đất, bước đầu hoài nghi là phóng hỏa. Anh gần đây có xích mích với ai hay không?”

Hứa Ân Ân thân mình cứng đờ, cảm giác thân mình Phí Kiệt nháy mắt trở nên lạnh như băng.

“Chúng tôi có thể nhìn người đàn ông đó được không?” Hứa Ân Ân nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên có thể. Ông ta cả người đầy mùi rượu, trên người cũng có nhiều chỗ bị trọng thương. Có thể do hút nhiều khói nên tình trạng có vẻ nghiêm trọng, hiện tại đang lâm vào hôn mê.” Nhân viên chữa cháy nói.

Phí Kiệt mặt không chút thay đổi đứng tại chỗ, không chịu rời đi.

“Chúng ta đi đi.” Cô nói.

Hứa Ân Ân khẽ vuốt lưng anh, cô bước đi, Phí Kiệt cũng đi theo, nắm chặt thắt lưng cô.

Hai người sóng vai đi đến xe cứu thương, nhân viên cứu thương đang khiêng người đàn ông đó lên xe.

Phí Kiệt nhìn chăm chăm gương mặt người đàn ông đang nằm trên cán, anh đột nhiên nhắm mắt lại, lui về phía sau vài bước.

Hứa Ân Ân hít một hơi thật sâu, đỡ lấy lưng Phí Kiệt, im lặng động viên anh.

"Các người quen ông ta sao?" Cảnh sát hỏi.

"Ông ta là ba tôi." Phí Kiệt lạnh lùng cười, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt người đàn ông biệt tăm biệt tích 1 năm nay – ba của anh Phí Chính Minh, lúc này trông ông già đi 10 tuổi.

"Các người có muốn đến bệnh viện luôn không?" Cảnh sát hỏi.

"Không cần, ông ta đến tìm tôi thì cũng chỉ là vì tiền mà thôi." Phí Kiệt khinh bỉ nói.

Phí Chính Minh đang nằm trên cán bỗng mở mắt nhìn về phía Phí Kiệt.

Phí Chính Minh miệng lắp bắp gì đó, nhân viên cứu hộ cúi đầu nghe xong, thuật lại, "Ông ta nói 'không phải tôi'".

"Ông dựa vào một câu 'không phải tôi' thì phủ nhận hết tất cả mọi chuyện sao? Nếu không phải ông, lửa tự dưng bốc lên sao?" Phí Kiệt tức giận gầm lên, anh nhìn về phía đám lửa đã được dập tắt, nhà hàng giờ đây chỉ còn là một đồng tro tàn, "Từ lúc tôi được sinh ra tới nay, ông liên tục đổ tội cho người khác nuôi. Lúc trước còn bắt tôi đi làm lưu manh, bán thuốc phiện, kiếm tiền cho ông đi cờ bạc, một người cha như vậy, ông muốn tôi làm sao tin là 'không phải tôi'?"

Phí Chính Minh vô lực nhắm mắt lại, được khiêng lên xe cứu thương.

Mặt Phí Kiệt không một chút thay đổi nhìn xe cứu thương rời đi, chỉ có Ân Ân đứng bên cạnh anh biết được toàn thân anh đang run lên.

Cô ôm chặt lấy Phí Kiệt, úp mặt vào ngực anh, nhẹ giọng nói, "Đừng lo, nếu ông ta còn dám làm hại anh, em sẽ tìm ông ta nói lý lẽ. Không ai có thể làm hại anh, em sẽ bảo vệ anh, đừng lo."

"Gió thổi qua một cái là em bay tuốt sang bên kia thế giới rồi, bảo vệ anh cái con khi." Phí Kiệt ôm lấy thân hình nhỏ nhắn, giọng nói chậm chạp.

"Không tin thì anh đi hỏi đám nhân viên trong Philadelphia đi, bọn họ ai ai cũng biết em bảo kê anh mà." Cô ngẩng đầu cười với anh.

Khóc môi Phí Kiệt giương lên, đôi mắt đen lộ ra tia ôn nhu ngọt ngào.

Cô nhón chân hôn môi anh, "Thu phí bảo kê."

Phí Kiệt nhìn cô, tức giận trong lòng cũng vui đi ít nhiều.

"Nếu anh không có một đồng dính túi..." Anh nói nhỏ, giọng nói mang chút phụng phịu.

"Em nuôi anh." Cô vỗ ngực cam đoan.

"Nếu chúng ta không thể xây lại nhà hàng, anh phải từ bỏ việc nấu ăn..."

"Anh mãi mãi là đầu bếp giỏi nhất trong lòng em." Cô kiên định nói.

Phí Kiệt cười, cúi đầu hôn môi cô, "Anh yêu em."

"Hai người tâm trạng cũng không tệ lắm, nhưng trước hết theo tôi đến sở cảnh sát để lấy lời khai." Cảnh sát nói.

Phí Kiệt giương mắt nhìn viên cảnh sát, nắm tay Ân Ân lên xe cảnh sát, nhưng ánh mắt anh không hề tức giận, bởi vì anh biết anh sẽ không bao giờ vì ba anh mà làm ảnh hưởng tâm trạng của mình, vì anh có một người vợ luôn đồng cam cộng khổ cùng anh xây dựng một cuộc sống mới...

Cuộc sống đó có tên là "Nhà".

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: end

Đợi cho mọi việc đều được xử lý xong, Hứa Ân Ân cùng Phí Kiệt đến phòng cấp cứu thăm Phí Chính Minh một chút, sau đó trở về nhà hàng, lúc đó cũng đã sáng sớm tinh mơ.

Hứa Ân Ân mua bữa sáng, cùng Phí Kiệt ngồi ở bồn hoa trước cửa nhà hàng ngồi ăn, nhìn một phần tư nhà hàng bị cháy rụi.

Cô từ lúc ngồi xuống đến giờ cứ luôn tay làm.

Phí Kiệt chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Ân Ân nhúng ướt khăn tay, lau mặt cho anh, sau đó lại lau tay anh. Tiếp theo đem ly sữa đậu nành có sẵn ống hút đến mời Phí Kiệt, để anh uống hết nửa ly, cô mới dứt bánh nướng kẹp hành tây cho anh ăn.

"Anh không muốn ăn." Phí Kiệt nhép môi.

"Vậy coi như ăn phụ em đi." Cô mong đợi nhìn anh, đem đồ ăn đến bên miệng anh, "Một người ăn thì sẽ không ngon đâu. Hơn nữa bánh nướng kẹp hành của tiệm này cũng rất ngon, trước kia anh hay mua cho em ăn, không nhớ sao?"

Đợi cho anh ăn hết bữa sáng, cô lại đưa ly cafe đen cho anh.

"Được rồi, giờ uống cafe mới không làm tổn hại bao tử." Cô nhìn Phí Kiệt cười nói.

Phí Kiệt uống hết gần nửa ly cafe, anh tay cầm ly cafe nóng, cúi đầu ngắm nhìn Ân Ân.

Cô cảm lấy bữa sáng của mình, cái miệng nhỏ cắn một miếng bánh, bộ dáng rất bình dân.

Anh quàng tay ôm Ân Ân ngồi lên đùi mình, hôn môi cô một cái.

"Nếu không có em, anh phải làm gì bây giờ?" Thân người anh run run, ngay cả ý nghĩ này anh cũng không dám nghĩ đến.

Cô quàng tay lên cổ Phí Kiệt, "Em nghĩ, cả đời này anh sẽ rất khó thoát khỏi em."

Anh cầm bữa sáng của cô, ân cần dứt cô ăn, cùng cô uống cafe, bầu trời lúc này càng lúc càng trong xanh lạ thường.

"Đúng rồi, ba anh sao lại có chìa khóa nhà hàng?" Cô khó hiểu hỏi.

"Ông ta vốn không có học vấn, không nghề nghiệp gì cả, có thể có được tiền, ông ta có chuyện gì mà không dám làm? Chắc lúc bác lao công đến quét dọn nên ông ta mới có cơ hội len vào phóng hỏa." Giọng nói anh đầy vẻ tức giận.

"Anh nghĩ vậy sao?" Hứa Ân Ân hỏi.

"Ông ta sinh đứa nhỏ ra lại không nuôi nổi, anh giúp ông ta nuôi, ông ta không có công ăn việc làm, anh kiếm tiền nuôi ông ta. Anh chỉ là không giúp ông trả tiền cờ bạc, không muốn để ông ta muốn làm gì thì làm, như vậy là sai sao?" Anh thấp giọng nói, ánh mắt có chút mờ mịt, "Vì sao ông ta muốn phóng hỏa nhà hàng anh chứ? Anh quả thật không hiểu."

"Không phải ông ta nói, ông ta chỉ muốn đến đập phá vài thứ, không ngờ lại thấy nhà hàng đang cháy sao?"

"Ai có thể tin được lời ông ta chứ?"

Hứa Ân Ân nhẹ nhàng vuốt vuốt khuôn mặt phút chốc đã tiêu tụy của Phí Kiệt, cô ngồi thẳng người, để anh tựa đầu vào vai mình, cũng ôm anh vào lòng mình, nói khẽ, "Em không phải nói anh làm sai, nếu muốn trả tiền cờ bạc cho ông ta, anh kiếm bao nhiêu tiền cũng không đủ. Ba anh đã giải thích, và cũng thừa nhận uống say nên mới mất hết lý trí, cũng cam đoan sẽ không tái phạm nữa, những chuyện còn lại cứ để cho cảnh sát giải quyết đi."

Anh dựa vào ngực cô, bởi vì sự quan tâm, cùng hiểu biết thấu đáo của cô, mặt anh mới dần dần dịu lại.

"Mặc kệ thế nào, ba anh đã làm đúng một chuyện, là đem anh đến nhà em." Cô nhìn anh, cảm thấy rất hạnh phúc.

"Em cũng không oán trách ông ta sao?" Anh hỏi.

"Em với anh giống nhau, thấy ông ấy nghèo túng, lại bệnh, vừa đau vừa đau vừa khóc nói không phải ông ta làm, em còn có thể nói gì được nữa?" Cô thở dài, nắm tay anh.

Lúc này ở phòng cấp cứu thấy ông ấy phải thở bằng máy oxy, cả người không thể cử động, nếu không bỏ qua cho ông ta, cô còn có thể làm gì được nữa?

"Hiện giờ tại vì ông ta bị bệnh nên mới cầu xin tha thứ, đợi đến khi ông ta khỏe lại, thì lại chứng nào tật nấy." Anh cắn giận nói.

"Có lẽ thay đổi hoàn cảnh sẽ tốt hơn cho ông ấy, ba em và một vài người bạn định đi nghỉ ở trang trại bên Úc, ông nói muốn tìm ba anh cùng đi, để ba anh thoải mái hơn."

"Chú Hứa là người tốt, luôn cố gắng giúp đỡ ông ta."

"Ba em cũng đã cho ba anh cơ hội, anh cũng thử cho ông ấy cơ hội đi. Ông ấy ở Úc thì sẽ không thể cờ bạc hay uống rượu như bây giờ, có lẽ ngày nào đó ông ấy sẽ cải tà quy chánh." Cô vỗ vỗ tay anh.

"Vậy thì ông ta nên cho anh cơ hội đi ! Ông ta dám đốt nhà hàng, chúng ta phải kiếm bao nhiêu tiền để bù lại tổn thất này...." Nhắc đến việc này, gân xanh trên trán Phí Kiệt nổi rõ lên.

Anh ôm cô ngồi sang một bên, bỗng nhiên đứng dậy chỉ tay lên trời nói, "Ông trời, tôi sẽ không gục ngã đâu."

Anh rống to lên, giọng anh vang khắp phố phường tĩnh lặng vào sáng sớm.

"Đúng vậy, hơn nữa em cũng mua bảo hiểm hỏa hoạn cho nhà hàng rồi." Cô gật đầu phụ họa theo.

"Mua bao nhiêu ?" Anh thuận miệng hỏi.

"Ba trăm ngàn tệ."

Phí Kiệt tròn mắt, khóe môi run run, cúi đầu trừng mắt nhìn cô.

"Vậy vừa rồi em khóc cái gì ? Làm người xấu một chút đi, lấy tiền về hưu dưỡng lão." Anh im lặng nhìn cô.

"Philadelphia giống như đứa con của em, em nhìn thấy nó bị cháy, trong lòng rất đau khổ." Cô trách móc, trừng mắt nhìn anh, níu tay anh đứng lên. "Hơn nữa, còn phải chờ công ty bảo hiểm xem xét lại, cũng không biết bao lâu mới lấy được tiền, hoặc cũng có thể sẽ không có tiền bồi thường. Số tiền đó dùng để dự phòng cho nhà hàng thứ hai của chúng ta, vì vậy khả năng tham ô...."

Cô ngừng nói, bởi vì Phí Kiệt đang nhìn chăm chăm cô từ nãy đến giờ.

"Sao vậy ?" Cô lập tức đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn nhà hàng, sợ mình đã nói sai gì đó.

Phí Kiệt buồn cười vì hành động của cô, vỗ vỗ đầu cô, ôm cô vào lòng mình.

"Quả thật ông trời cũng không quá bất công với anh, có em bên cạnh, mọi việc đều ổn thỏa cả." Anh nói.

"Anh biết vậy là tốt rồi, coi anh từ nay về sau còn dám đối xử tệ với em không, bằng không một ngày nào đó em không thèm để ý tới anh nữa, coi anh sẽ phải làm sao ?" Hứa Ân Ân lấy tay chỉ chỉ vào trán Phí Kiệt, làm bộ như muốn cắn tay anh.

"Em..." Phí Kiệt lập tức nhăn mày, hung hăng hỏi, "Em với Kì Đại Vũ còn liên lạc sao ?"

"Sao lại hỏi chuyện này ?" Cô khó hiểu nhìn anh.

"Chỉ cần trả lời, có còn liên lạc nữa không." Môi anh mím chặt, chán chường ngồi xuống.

"Bởi vì tụi em vẫn là bạn bè, lúc trước em bằng lòng làm bạn gái của anh ấy, kết quả lại kết hôn với anh, Đại Vũ cũng thông cảm cho em. Em làm sao có thể không liên lạc với anh ấy được..." Nhìn Phí Kiệt bắt đầu tròn mắt tức giận, cô nắm cánh tay anh, "Huống chi tụi em quen nhau ở hội chợ sách, mà hội chợ ấy nửa tháng tổ chức một lần, nói chuyện, trao đổi tâm đắc, đây là chuyện bình thường mà." Cô bĩu môi, liếc mắt nhìn anh, "Huống hồ, em cũng đâu nói gì chuyện khách nữ đưa danh thiếp cho anh." Đôi môi nhếch lên, khoanh hai tay trước ngực.

"Anh không phải đều đưa hết danh thiếp cho em sao ?"

"Anh cứ lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, đâu phải ai cũng xấu, chỉ là..."

"Đúng, hẳn là quân tử, anh là tiểu nhân." Phí Kiệt bỗng nhiên đứng dậy, đưa lưng về phía cô.

Cái lưng rắn chắc của anh vì sợ hãi mà phập phồng, anh nhìn về phía trước, cảm thấy yêu thương một người quả thật rất đáng sợ. Nhưng anh hoàn toàn không cách nào khống chế được mình, mỗi ngày anh đều dính lấy cô, lúc nào cũng muốn cô ở bên cạnh mình.

Một đôi tay ôm lấy người anh, anh cảm giác được mặt cô đang tựa vào lưng mình, nhẹ nhàng nói với anh, "Đồ ngốc, hiện tại anh đã là chồng của em, người khác chỉ là người khác, em phân biệt rất rõ ràng."

"Nhưng mà là do anh ép em lấy anh."

"Ép em lấy anh thì được sao?" Cô tươi cười đứng trước mặt Phí Kiệt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phí Kiệt, "Nếu em không muốn thì ai có thể ép em chứ?"

Trong mắt Phí Kiệt ôn nhu, khuôn mặt giờ như băng sương đã tan, anh cúi người, tựa trán vào trán Ân Ân.

“Đúng vậy, em giả bộ từ chối, dẫu sao em cũng đã thầm yêu anh lâu rồi.” Anh cười cắn môi cô.

“Chỉ có em thầm yêu thôi sao?” Cô ôm lấy cổ Phí Kiệt, không khách sáo dựa cả người vào thân Phí Kiệt.

“Anh yêu em đến không thể kiềm chế được, được chưa? Chúng ta trở về nhà tiếp tục đêm tân hôn đi.” Anh nháy mắt với cô.

“Anh..... Anh..... Sẽ không phải muốn.....” Nàng đỏ cả mặt, không biết anh lấy đâu ra sức lực nhiều vậy.

Thấy Ân Ân mặt đỏ tai hồng, Phí Kiệt nhịn không được cười to ra tiếng. Tay anh đặt ở eo cô, ôm cô lên, giống như xách một túi khoai tây rất nhẹ nhàng.

“Ngủ một giấc trước đã.” Anh khẽ cắn vành tai cô, “Còn sau khi tỉnh ngủ thì anh không cam đoan có chuyện gì xảy ra không.”

Cô gật đầu, cho rằng về nhà hai người sẽ ngủ rất lâu.

Nhưng cô sai lầm rồi!

* * *

Ba tháng sau --

Từ sau khi Philadelphia bị cháy, cũng đã khai trương được hơn một tháng, nhân viên nhà hàng đều công nhận một chuyện – nhà hàng làm ăn tốt hơn trước rất nhiều!

Giới truyền thông cũng rất kinh ngạc, sau khi “Philadelphia” khai trương lần nữa, vì có hai vị phóng viên quốc tế đến phỏng vấn, giúp nhà hàng trở nên nổi tiếng.

Hơn nữa Phí Kiệt và Ân Ân cũng được đài truyền hình trong nước mời làm phỏng vấn trên TV, nam tuấn, nữ mỹ, nam hồ hững chỉ khi đối mặt với nữ thì mới tươi cười rạng rỡ. Hôm đó tỉ suất xem đài rất cao, ai nấy đều đến nhà hàng để tìm hiểu.

Hứa Ân Ân đương nhiên từ chối bất cứ lời mời phỏng vấn khác, vì Phí Kiệt không thích lên TV. Phá lệ nhận mấy lời mời phỏng vấn trước kia, đều là vì cô dùng chuyện kiếm sống của nhân viên nhà hàng cùng kinh phí trùng tu lại hai quán, hơn nữa vài đêm làm cô sáng sớm đứng dậy không nổi đôi lần.

Phí Kiệt là người chồng tràn trề sinh lực, trừ bỏ một vài tình huống bất ngờ, bọn họ mỗi đêm đều triền miên trên giường, có khi ban ngày xuống giường, anh cũng không buông tha cô, thế nào cũng phải cùng cô hoan ái một hồi, rồi mới bằng lòng cho cô rời khỏi giường, làm cho cô không thể không bắt đầu lo lắng rèn luyện thể lực của mình.

Dù sao, suốt ba tháng nay, bọn họ một ngày làm việc 12 tiếng, còn phải chăm sóc Phí Đình. Hơn nữa hai người đã thỏa thuận việc nuôi nấng Phí Đình với mẹ ruột của nó, lại phải giải quyết chuyện ba Phí Kiệt say rượu phóng hỏa nữa, quả thật rất nhiều chuyện !

May mà, mọi thứ đều tốt đẹp cả rồi.

Mẹ Phí Đình cầm 200 ngàn tệ chạy lấy người, mà kết quả giám chứng hỏa hoạn chứng minh nguyên nhân nhà hàng bị cháy là do chập nguồn điện chính, mà ba Phí Kiệt lúc ấy lại say ngã trong nhà bếp, căn bản không biết điện bị chập.

Phí Kiệt không người cha suốt ngày nói dối cái này tới cái kia, bây giờ lại nói thật. Vì thế, anh có chút áy náy mà đưa ông qua Úc, muốn ông ở bên đó ba năm. Mọi việc coi như đã được giải quyết ổn thỏa.

Hôm nay là ngày nghỉ ở Philadelphia, cũng là ngày đầu tiên Hứa Tinh Tiến từ trang trại ở Úc nghỉ phép trở về Đài Loan, kế hoạch ôm vợ lăn lộn ở trên giường của Phí Kiệt bị gián đoạn.

May mà ba vợ là người tốt, sau khi nấu cơm tối cho ông, chờ ông ăn xong, thì có thể mang vợ đến khách sạn qua đêm, đứa nhỏ đương nhiên phải giao cho ba vợ giữ dùm.

Vì thế, buổi tối, Phí Kiệt đã làm xong đồ ăn, nhìn Phí Đình ở trên sofa cắn tới cắn lui ngón tay của Ân Ân. Cô cười rất vui vẻ, đôi mắt sáng như vì sao ở trên trời, rất giống như khi bọn họ hồi trẻ.

Cũng không biết có phải nhìn lâu quá, mà anh cảm thấy cô và Phí Đình giống như mẹ con vậy. Mỗi khi hai người nhìn anh cười, muốn anh làm trâu làm ngựa, anh đều nguyện ý cả.

Người ta nói đàn ông sau khi kết hôn đều mập ra, anh rất tin cái này! Bởi vì anh hiện tại thích nhất loại hình vận động thứ 2 là cùng Ân Ân và Đình Đình đánh nhau bằng gối ở trên giường (cùng nhau giành gối ngủ ấy mà) May là loại vận động thứ nhất kia có thể giúp anh và vợ anh tiêu hao năng lượng một cách đáng kể.

Phí Kiệt nghĩ đến đây, khóe miệng bắt đầu cười tươi.

Hứa Tinh Tiến thấy Phí Kiệt cứ nhìn con gái, chuyện gì cũng do Ân Ân thu xếp, nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện tiểu tử này là người yêu vợ nhất mực, ông chưa bao giờ nghe con gái nói rằng thiếu thốn gì cả, nhiều lúc hỏi cô muốn cái gì, cô suy nghĩ nửa ngày, trả lời ông rằng “Phí Kiệt đều mua

cho con hết rồi.”

Đưa con rể này, ông càng nhìn càng hài lòng.

“Ba, ăn com.” Phí Kiệt mang chén đũa đặt xuống bàn, ôm Phí Đình bỏ vào ghế ăn com của trẻ em.

Phí Đình vừa thấy các món ăn và trái cây đầy màu sắc, đôi mắt tròn mở thật to, miệng cười khanh khách, khoa chân múa tay vui mừng, nhìn rất dễ thương.

“Đề chị đeo khăn ăn cho em.” Hứa Ân Ân giúp Phí Đình đeo khăn ăn màu xanh trắng.

“Đình Đình đẹp đẹp!” Phí Đình cười, tay chỉ chỉ vào đồng trái cây trên bàn, “Ăn giỏi ăn giỏi.”

“Đúng, Đình Đình đẹp trai lại ăn rất giỏi.” Hứa Ân Ân vui vẻ cúi xuống hôn hai má của Phí Đình.

“Hừ, có gì mà đẹp.” Phí Kiệt xuy một tiếng.

“Anh ghen với nó sao?” Hứa Ân Ân kéo Phí Kiệt ngồi xuống, đứng dậy múc com cho mọi người.

“Thật thông minh, mới tí tuổi đầu đã biết ăn nhiều trái cây rồi.” Hứa Tinh Tiến cười hớ hớ ngồi xuống cạnh Phí Đình.

“Nó rất thích ăn tôm hùm trộn salad, ăn rất ngon là đằng khác.” Phí Kiệt không cho là đúng.

“Là anh rất giỏi, món gì chúng ta thích ăn, anh đều nấu được cả.” Hứa Ân Ân cười, đem chén com chiên đưa cho Phí Kiệt, “Com chiên thơm quá.”

“Nói nhảm, cũng không nhìn xem là ai làm.” Phí Kiệt múc miến com đưa đến bên miệng cô.

Hứa Ân Ân gạt đầu, bộ dạng ăn com ngon đến nỗi không nói được gì, làm cho khóe miệng anh không khỏi cong lên tạo thành một nụ cười tươi.

Đối với mấy món ăn Trung Quốc, anh không có hứng thú, nhưng biết ba vợ rất thích ăn com chiên cá muối ướp gừng, nên anh đặc biệt bái một đầu bếp Hongkong học nghề.

“Đúng rồi, chính là vị này! Cá muối ướp gừng, ăn rất ngon!” Hứa Tinh Tiến mới ăn một miếng com, lập tức vui mừng đến ghế ngồi không vững, đập bàn trầm trồ khen ngợi, “Cá muối ướp gừng com chiên quả thật là món ăn trên cả tuyệt vời, vị mặn vừa phải, mùi gừng thoang thoảng, không quá nồng, com chiên không quá nhiều dầu, rất đúng lửa, không uổng công ba đem con gái gả cho con.”

“Ba là vì món com chiên cá muối ướp gừng mà gả con đi sao.” Hứa Ân Ân một bên cười với ba cô, một bên đút Phí Đình ăn canh.

Phí Đình bắt chước Hứa Tinh Tiến đập bàn, cười ha hả.

“Ba đây luôn chờ Phí Kiệt diễn vở kịch lăng tữ hồi đầu.” Hứa Tinh Tiến vỗ vỗ vai Phí Kiệt.

“Ba biết lâu rồi sao? Con từ lúc đi Nhật về mới phát hiện mình có gì đó là lạ với cô ấy.” Phí Kiệt cảm thấy kỳ lạ.

Hứa Ân Ân ai oán liếc anh một cái.

“Ba hỏi con, mỗi khi con bức bối, tâm trạng không tốt, con tìm ai?” Hứa Tinh Tiến ung dung ăn com chiên, một bên hỏi con rể.

“Cô ấy.” Phí Kiệt ăn miếng cá chiên vợ đút cho anh ăn, vừa nhai nhóp nhép vừa trả lời.

“Đó là bởi vì anh ấy coi con là người nhà.” Hứa Ân Ân bĩu môi, cũng không quên chính mình cũng thầm yêu anh lâu rồi.

“Đó là bởi vì chỉ có con mới an ủi được Phí Kiệt. Đàn ông khi buồn phiền đều tìm đến một cô gái mà họ tin tưởng và làm họ cảm thấy thoải mái khi ở cạnh.” Hứa Tinh Tiến ăn xong chén com, Phí Kiệt lập tức múc tiếp chén khác.

“Ý ba nói là trước khi con làm rõ tình cảm trong lòng mình, ba đã biết con yêu Ân Ân. Sao ba cứ như là thần cơ diệu toán vậy?” Phí Kiệt nhíu mày hỏi, cảm thấy bản thân nếu dễ dàng bị người khác nhìn thấu, Ân Ân cũng sẽ không yêu thầm anh lâu vậy.

“Chưa tin sao? Vậy sao khi có người giới thiệu bạn trai cho Ân Ân, con lại cản đồng cản tây, tính tình cộc cằn, chuyện trong nhà hàng đột nhiên có quá nhiều chuyện đề làm, nhiều đến nỗi Ân Ân không có thời gian giao du với người khác? Con có bao nhiêu phụ nữ ở bên ngoài, nhưng chỉ để ý mình Ân Ân, sợ làm hỏng tình cảm giữa hai đứa, cho nên con mới đè nén tình cảm, cố tình lấy cái cớ nó là người nhà.” Hứa Tinh Tiến rót cho Phí Kiệt đang ngây ngô nhìn mình một ly rượu đỏ, “Đúng không?”

“Ba, nhất định con phải kính ba một ly.” Về mặt Phí Kiệt khâm phục ba vợ, nâng ly uống cạn ly rượu với ông, lúc này mới nói, “Ba nếu sớm nói cho con biết thì con đã sớm lấy cô ấy về nhà rồi.”

“Mấy chuyện này mà nói huych toẹt ra, con sẽ nói là ba giật dây con. Con phải chính mình ngộ ra, tóm lại là ba chờ, chờ con gọi ta biết tiếng “Ba”.” Hứa Tinh Tiến cụng ly với Phí Kiệt, hai người kẻ rót người hò, cười thật vui vẻ.

Hứa Ân Ân vừa cười vừa lau lau mặt Phí Đình mới ăn cơm no, đem nó thả xuống đất.

Hai mắt Phí Đình sáng lên, cầm chân Ân Ân, cố gắng đứng dậy, lắc lắc đi về phía trước.

Đi từng bước --- ạch --- mông chạm đất.

Phí Đình bủ môi, lại nhanh chóng đứng lên tiếp tục đi, đi từng bước --- ạch --- mông lại chạm đất...

"Con rể của ba chỉ có mình con mà thôi !" Hứa Tinh Tiến uống say đến mặt đỏ tai hồng.

"Con gái của ba cũng chỉ có một, ba sao không sớm nói con biết là anh ấy yêu con." Hứa Ân Ân liếc ba cô một cái, cảm thấy bản thân yêu đơn phương một người nhiều năm quả thật rất mệt.

"Hai đứa mình to như khủng long mà óc thì cứ trái khoáy vậy đó ." Hứa Tinh Tiến cười lớn ăn một miếng cơm, "Cơm chiên cá muối ướp gừng này kiếm ở đâu ra vậy ?"

"Lần trước con đến Nhật, gặp vài người ngư dân có bán loại cá muối tự ướp này, con nghĩ ba sẽ thích nên con mua hai ký về."

"Con ngoan con ngoan, không uống công mấy năm nay ta chờ con. Ba con hiện giờ đang ở Úc làm việc rất chăm chỉ, ngủ sớm dậy sớm. Ba tin ông ấy còn thể thay đổi." Hứa Tinh Tiến lớn tiếng nói.

"Ba, cảm ơn ba luôn quan tâm chăm sóc con." Phí Kiệt nhún giọng nói.

"Ta luôn coi con là con của ta." Hứa Tinh Tiến dùng sức vỗ vai Phí Kiệt, hốc mắt cũng có chút phấm hồng.

"Con sẽ không làm cho ba thất vọng." Phí Kiệt ôm ba vợ nói.

Hứa Ân Ân nhìn hai người bọn họ, đứng một bên hạnh phúc đến phát khóc, bởi vì từ lúc Phí Kiệt dọn đến nhà cô ở, cô và ba đã coi anh như là người một nhà.

Đột nhiên Hứa Ân Ân nhìn sang Phí Đình đang đứng ở chỗ khác so với mấy phút trước đây...

"Đình Đình tự đi được năm bước rồi !"

Hai người đàn ông kia nhảy dựng lên, vọt tới bên cạnh Phí Đình trong khoảng thời gian ngắn, vỗ tay hoan hô không ngừng.

Phí Kiệt thấy vậy liền tươi cười đáng yêu, lại đi thêm vài bước, như là cảm ơn mọi người đã cổ vũ.

"Giời lắm giời lắm, lấy nước ngọt cho nó, chúng ta chúc mừng nó nào." Hứa Tinh Tiến hô to gọi nhỏ.

Phí Đình uống một ngụm nước ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, miệng tròn tròn chu choa nửa ngày mới chịu nuốt nước ngọt vô.

"Ha ha, nó chưa từng uống qua nước uống có ga..." Phí Kiệt cười to ra tiếng.

"Mà xem nó rất có tinh thần nếm thử, uống ngụm thứ hai rồi kia..." Hứa Tinh Tiến lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Hứa Ân Ân nhìn hai lớn một nhỏ cười nói rất vui vẻ, nước mắt cô đột nhiên trào ra, cô chán ghét bản thân dù vui hay buồn đều khóc cả, chẳng hormone trong người cô có vấn đề không.

Ngoài đường~~~~~

"Em rất hạnh phúc." Cô ôm cổ Phí Kiệt, hôn lên môi anh.

"Vì vậy em quyết định để tối nay anh muốn làm gì thì làm phải không?" Phí Kiệt hai mắt sáng lên, ôm cô vào người mình, cho đến khi cả hai sát gần nhau, một cm khoảng cách cũng không có.

"Anh anh anh. ... Anh có một lần nào không phải vì mấy chuyện đó không!" Cô đánh đấm vào vai anh, liều mình vẫy vẫy taxi, sợ anh nói thêm gì đó làm cô đỏ mặt từ đầu đến chân.

Phí Kiệt cười ha hả nắm chặt vai cô, tay giơ cao lên, một chiếc taxi rất nhanh trôi tới.

Anh mở cửa xe, ngồi ghế phía sau cùng cô.

Nói địa chỉ cho tài xế xong, anh ôm cô vào lòng, thủ thủ bên tai cô, "Cảm ơn em."

"Cảm ơn em cái gì?" Cô giương mắt nhìn anh.

Hai mắt anh sáng lên, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười hoàn mỹ, đó là nụ cười đã làm cô chết mê chết mệt.

“Cảm ơn em yêu anh.” Anh nói.

“Em cũng cảm ơn anh đã ép em lấy anh.” Cô thản nhiên cười, càng ôm chặt người anh.”

Phí Kiệt ôm sát cô, hai tay khư khư ôm chặt người cô, cứ sợ cô sẽ bỏ chạy đi đâu mất. Nếu được hạnh phúc như vậy, cho bom nổ cả người anh vung thành trăm mảnh cũng được.

Nhưng, thành trăm mảnh cũng chả sao, dù sao vợ yêu của anh cũng sẽ thay anh tìm lại từng mảnh từng mảnh và chấp vả chúng lại. Bởi vì --- cô yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Bức Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.